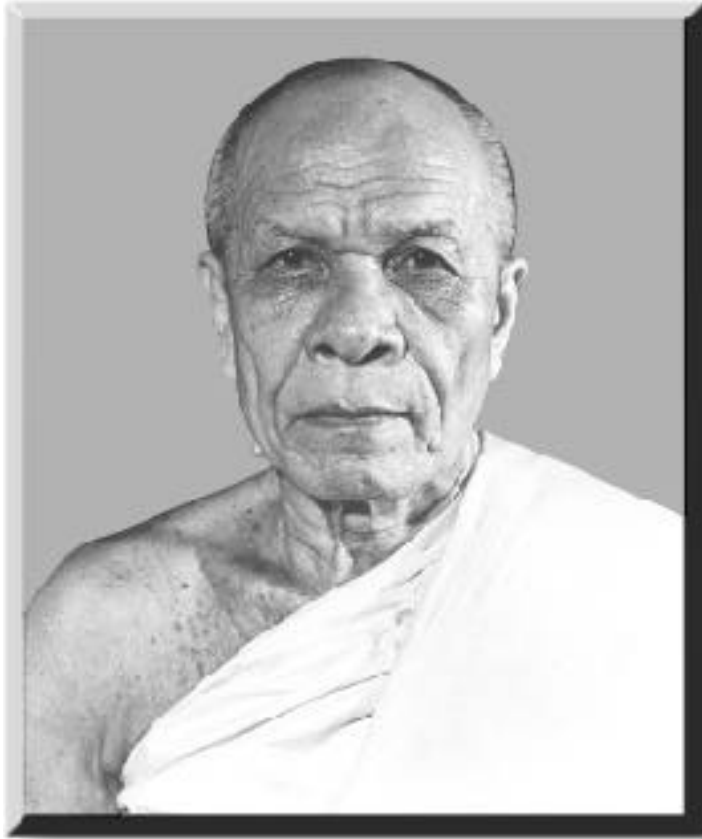

สวดมนต์

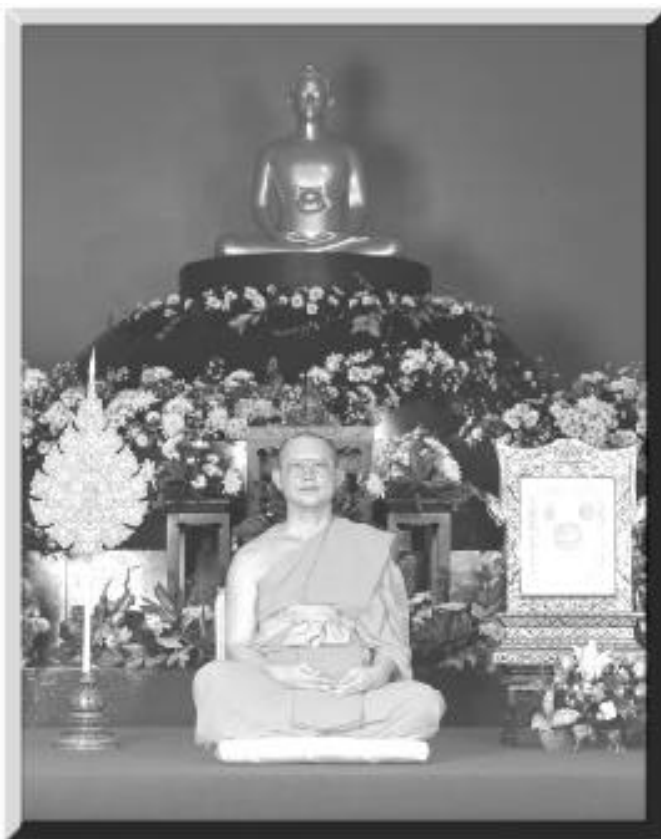
ฉบับธรรมกายากและอุปสมบทหมู่
วัดพระธรรมกาย ต.คลองสาม อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี

พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย

“ เกิดมาว่าจะมาหาแก้ว
พบแล้วไม่กำจะเกิดมาทำอะไร
อ้ายที่อยากมันก็หลอก อ้ายที่หยอกมันก็ลวง
ทำให้จิตเป็นห่วงเป็นใย เลิกอยากลาหยอก
รีบออกจากกาม เดินตามชั้นสามเรื่อยไป
เสร็จกิจสืบทก ไม่ตกกันดาร เรียกว่านิพพานก็ได้ ”

พระราชภาวนาวิสุทธิ (ไชยบุญย์ ธรรมชโย)

เจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย

ขอให้พวกเรานี้ก็อยู่เสมอว่า...เราเข้ามาวัดเพื่ออะไร ?

๑. เพื่อมาเอาบุญ
๒. เพื่อมาฝึกฝนตนเอง
๓. เพื่อปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงวิชาธรรมกาย
๔. เพื่อเผยแผ่วิชาธรรมกาย
๕. เพื่อเป็นกัลยาณมิตรให้ผู้อื่น

สารบัญ

ทำวัตรเช้า

คำบูชาพระโดยพิสดาร	๙
คำนมัสการ	๙
ปุพพภาคนมการ	๙
พุทธานุสสติ	๑๐
อัมมานุสสติ	๑๐
สังฆานุสสติ	๑๐
รัตนัตถ์ยปณามคาถา	๑๑
สังเวคปริกิตตนปาฐะ	๑๑
ตั้งขณิกปัจจเวกขณปาฐะ	๑๓
ธาตุปฏิกุลปัจจเวกขณปาฐะ	๑๔
ปัตติทานคาถา	๑๖
โอวาทปาฏิโมกข์	๑๗

ทำวัตรเย็น

คำบูชาพระโดยพิสดาร	๑๘
คำนมัสการ	๑๘
ปุพพภาคนมการ-พุทธานุสสติ	๑๘
พุทธานุสสติ	๑๙
อัมมานุสสติ	๒๐
อัมมานุสสติ	๒๐
สังฆานุสสติ	๒๑
สังฆานุสสติ	๒๑
อดีตปัจจเวกขณปาฐะ	๒๒
อุททิสสนคาถา	๒๔
อภิณหปัจจเวกขณปาฐะ	๒๔
หลักธรรมที่บรรพชิตควรพิจารณาเนื่องๆ ๑๐ ประการ	๒๕

สวดมนต์บทพิเศษ

ถวายพรพระ	๒๖
มงคลสูตร	๒๙
ธัมมทายาทธัมมปาฐัง	๓๑
บอกวัตร	๓๔
บทสรรเสริญพระพุทธรูป	๓๘
บทสรรเสริญพระธรรมคุณ	๓๘
บทสรรเสริญพระสังฆคุณ	๓๙
บทสวดเคารพคุณมารดาบิดา	๔๐
บทสวดเคารพครูบาอาจารย์	๔๑
บทสวดชยสิทธิคาถา	๔๑
สิลฺลิตฺเตสฺส ปาฐุละ (ภาสิตะมีทั้ง ๗)	๔๒
ตายะนะคาถา (ฉินทะ โสตั้ง ๗)	๔๓
เทวธรรม (ทิริโอดตัมปะสัมปันนา ๗)	๔๓
วันทาบทใหญ่ (วันทามิ เจตียัง ๗)	๔๓

อนุโมทนาวิธี

อาภูยานาฎิยปริตคาถา (ลัทธิโรค ๗)	๔๔
อนุโมทนาธัมมคาถา (ยถา ๗)	๔๔
สามัญญานุโมทนาคาถา (ลัทธิติโย ๗)	๔๕
โภชนทานานุโมทนาคาถา (อายุโท ๗)	๔๕
คาถาสวดต่อจาก ยถา ลัทธิฯ ที่ใช้ในราชการ	๔๖
มงคลจักรวาฬน้อย	๔๗
อัครัมปะสาทะสูตตะคาถา (อัครคะโตเว ๗)	๔๗

ภาคผนวก

คำกล่าวนำก่อนอาราธนาศีล	๔๘
คำอาราธนาศีล ๕	๔๘
ศีล ๕	๔๘
คำอาราธนาศีล ๘	๔๙
ศีล ๘	๔๙
สรุปศีล	๕๐

คำกล่าวนำก่อนถวายสังฆทาน	๕๐
คำถวายสังฆทาน	๕๐
คำถวายผ้าป่า	๕๑
คำถวายผ้าอาบน้ำฝน	๕๑
คำถวายผ้ากฐิน	๕๒
คำอธิษฐานเมื่อจบของต่างๆ ถวายพระ	๕๒
วิธีแสดงอาบตัวอย่างโบราณ	๕๓
คำพิณฑุกับปะ	๕๔
คำอธิษฐานผ้า	๕๕
คำปัจจุธรรม์ หรือ คำถอนอธิษฐาน	๕๕
คำวิกัปป์ผ้า	๕๖
คำเสียดสละผ้าครองแก่ภิกษุ	๕๖
คำให้คืน	๕๗
คำเสียดสละอดิเรกจีวรแก่ภิกษุ	๕๗
คำชักผ้าป่า	๕๗
คำขอขมา หรือ ทำวัตร	๕๘
คำลาสิกขา	๕๘

ปกิณก

คำขานนาค แบบเอสาหัง	๕๙
คำขานนาค แบบอุกาสะ	๖๓
คำขอขมาต่อผู้ปกครอง (ก่อนบรรพชาอุปสมบท)	๖๗
อุปกิเลสของสมาธิ	๖๘
เหตุของการไม่เห็นแสงสว่างและรูป	๖๙
โอวาทพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)	๗๐
โอวาทพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อธัมมชโย)	๗๓
โอวาทพระภิกษุภาวนาวิริยคุณ (หลวงพ่อทัตตชีโว)	๗๕
คำสอนคุณยายอุบาลิกาจันทร์ ชนนกยุง ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย	๘๐
พระวินัยที่จำเป็นสำหรับพระธรรมทายาท	๘๔
ธัมมกายานุสติกา	๘๕
การฝึกสมาธิเบื้องต้น	๘๔
ประโยชน์ของสมาธิ	๘๗

โอวาทพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)
หลวงพ่อดาวกน้ำ ภาชีเจริญ
ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย

“คนเช่นเรา ไม่ใช่ไร้ปัญญา ชั่วก็รู้ ดีก็เห็น
เราจะฆ่าตัวเราเอง เพราะความปรารถนาลามกทำไม
บางคนคงจะไม่รู้จักคำว่า “ธรรมกาย”
มีอยู่ที่ไหนหมายเอาใคร เขาอาศัยความไม่รู้มาว่าเรา
ผู้ตั้งใจปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เมื่อผู้ไม่รู้มาติเตียนเรา
ความไม่รู้ของเขาจะลบสังกรรมของพระพุทธศาสนาได้อย่างไร
ถ้าจะลบ ก็ลบได้เพียงชั่วคราว
ไม่เข้าดวงแก้วของพระพุทธศาสนา ก็จะเปล่งรัศมี
ให้ผู้มีปัญญาเห็นด้วยสายตาของตนเอง
ธรรมจะต้องชนะอธรรมเสมอ เราไม่ต้องเดือดร้อนใจ
เพราะธรรมกายของพระพุทธศาสนาเป็นของแท้
ไม่ใช่ของเกี หรือของเทียม
ธรรมกายจะปรากฏเป็นของจริงแก่ผู้เข้าถึง”

ทำวัตรเช้า

๑. คำบูชาพระโดยพิสดาร

โย โส ภาคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ,
 สวากขาโต เยนะ ภาคะวะตา ธัมโม,
 สุปะฏิปันโน ยัสสะ ภาคะวะโต สาวะกะสังโฆ,
 ตัมมะยัง ภาคะวันตัง สะธัมมัง สะลังขัง,
 อิมเหติ สักกาเรติ ยะถาระหัง อาโรปิเตติ อะภิปุชเยยามะ,
 สาธุ โน ภันเต ภาคะวา สุจิระปะรินิพพุโตปิ,
 ปัจฉิมาชะนะตานุกัมปะมานะสา,
 อิเม สักกาเร ทุกคะตะปัณณาการะภูเต ปะฐักคัณหาตุ,
 อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ.

๒. คำนมัสการ

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภาคะวา, พุทัง ภาคะวันตัง อะภิวาเทมิ.

(กราบครั้งที่หนึ่ง)

สวากขาโต ภาคะวะตา ธัมโม, ธัมมัง นะมัสสามิ.

(กราบครั้งที่สอง)

สุปะฏิปันโน ภาคะวะโต สาวะกะสังโฆ, สังขัง นะมามิ.

(กราบครั้งที่สาม)

๓. ปุพพภาคนมการ

(หันหน้า มะยัง พุทธัสสะ ภาคะวะโต ปุพพะภาคะนะมะการัง กะโรมะ เส.)

นะโม ตัสสะ ภาคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทโธ.

(๓ ครั้ง)

๔. พุทธาภิกฤติ

(หันหน้า มายัง พุทธาภิกฤติ กะโรมะ เส.)

โย โส ตะถาคะโต อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ,
 วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู,
 อนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ สัตถา เทวะมะนุสสาณัง พุทโธ ภาคะวา,
 โย อิมัง โลกัง สะเทวะกัง สมาระกัง สะพรัหมมะกัง,
 สัสสะมะณะพราหมณะณัง ปะชัง สะเทวะมะนุสสัง สะยัง อะภิกุญญา สัจฉิกัตวา ปะเวเทสิ,
 โย อัมมัง เทเสสิ อาทิกัลยาณัง มัชฌะกัลยาณัง ปะริโยสานะกัลยาณัง,
 สาทถัง สะพัญญุชะนัง เภวะละปะริปุณณัง ปะริสุทัง พรัหมมะจะริยัง ปะกาเสสิ,
 ตะมะหัง ภาคะวันตัง อะภิปุชะยามิ, ตะมะหัง ภาคะวันตัง ลีระสา นะมามิ ฯ

(กราบระลึกถึงพระพุทธคุณ)

๕. อัมมาภิกฤติ

(หันหน้า มายัง อัมมาภิกฤติ กะโรมะ เส.)

โย โส สวากขาโต ภาคะวะตา อัมโม,
 สันทิฏฐิโก อะกาลิโก เอหิปัสสิโก,
 โอบณะนยิโก ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ,
 ตะมะหัง อัมมัง อะภิปุชะยามิ, ตะมะหัง อัมมัง ลีระสา นะมามิ ฯ

(กราบระลึกถึงพระธรรมคุณ)

๖. สังฆาภิกฤติ

(หันหน้า มายัง สังฆาภิกฤติ กะโรมะ เส.)

โย โส สุปะฏิปันโน ภาคะวะโต สาวะกะสังโฆ,
 อุกุปะฏิปันโน ภาคะวะโต สาวะกะสังโฆ,
 ญายะปะฏิปันโน ภาคะวะโต สาวะกะสังโฆ,
 สามิจิปะฏิปันโน ภาคะวะโต สาวะกะสังโฆ,
 ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัมมัสสะ ปุริสะปุคคะลา,
 เอสะ ภาคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

อาหุเนยโย ปาหุเนยโย ทักขิเนยโย อัญชะลิกะระณิโย,
 อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสะ,
 ตะมะหัง สังฆัง อะภิปูชะยามิ, ตะมะหัง สังฆัง ลีระสา นะมามิ ฯ

(กราบระลึกถึงพระสังฆคณฺณ แล้วนั่งพับเพียบ)

๗. รตนัตถ์ปณามคาถา

(ทันตะ มะยัง ระตะนัตถ์ปณามะคาถาโย เจวะ

สังเวคะปริกิตตะนะปารุญจะ ภาณามะ เส.)

พุทโธ สุสุทโธ กะรุณามะหังณะโว,
 โยจันตะสุทถ์พะระญาณะโลจะโน,
 โลกัสสะ ปาปุปะกิเลสะมาตะโก,
 วันทามิ พุทธัง อะหะมาทะเรนะ ตัง.
 ธัมโม ปะทีโป วียะ ตัสสะ ลัตถุโน,
 โย มัคคะปากามะตะเกทะภินนะโก,
 โลกุตตะโร โย จะ ตะทัตถะทีปะโน,
 วันทามิ ธัมมัง อะหะมาทะเรนะ ตัง.
 สังโฆ สุเขตตาทะยะติเขตตะสังญูโต,
 โย ทิฏฐะสันโต สุคะตานุโพระโก,
 โลลัปปะทีโน อะริโย สุเมธะโส,
 วันทามิ สังฆัง อะหะมาทะเรนะ ตัง.
 อิจเจวะเมกัันตะภิปูชะเนยยะกัง,
 วัตถุตตะยัง วันทะยะตาทิสังขะตัง,
 ปุญญัง มะยา ยัง มะมะ ลัพพัตถะวา,
 มา โหนตุ เว ตัสสะ ปะภาวะลิตธิยา.

๘. สังเวคะปริกิตตนาปาฐะ

อิระ ตะถาคะโต โลเก อุปปันโน อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ,
 ธัมโม จะ เทลิตโต นียยานิโก อุปะสะมิโก ปะริณิพพานิโก,
 สัมโพธะคามิ สุคะตูปะเวทิตโต,

มะยันต์ตั้ง อัมมัง สุตวา เอวัง ชานามะ,
 ชาติปิ ทุกขา ชะราปิ ทุกขา มะระณัมปิ ทุกขัง,
 โสกะปะริเทวะทุกขะโทมะนัสสุปายาสาปิ ทุกขา,
 อัมปิเยหิ สัมปะโยโค ทุกโข ปิเยหิ วิปะโยโค ทุกโข,
 ยัมปิจณัง นะ ละภะติ ตัมปิ ทุกขัง,
 สังขิตเตนะ ปัญฺจูปาทานักขันธา ทุกขา,
 เสยยะถิทัง, (อ่านว่า ไสย-ยะ-ถิ-ทัง)
 รุပ္ปาทานักขันโธ, เวทะนุปาทานักขันโธ,
 สันฺญญาปาทานักขันโธ, สังฆารุပ္ปาทานักขันโธ,
 วิญญาณูปาทานักขันโธ, เยสัง ปะริญญาเย,
 ณะระมานโณ โส ภะคะวา, เอวัง พะหุลัง สาวะเก วิเนติ,
 เอวัง ภาคา จะ ปะนัสสะ ภะคะวะโต สาวะเกสุ อะนุสาสะนี,
 พะหุลา ปะวัตตะติ, รุပ္ปัง อะนิจจัง,
 เวทะนา อะนิจจา, สันฺญา อะนิจจา,
 สังฆารา อะนิจจา, วิญญาณัง อะนิจจัง,
 รุပ္ปัง อะนัตตา, เวทะนา อะนัตตา,
 สันฺญา อะนัตตา, สังฆารา อะนัตตา,
 วิญญาณัง อะนัตตา, สัพเพ สังฆารา อะนิจจา,
 สัพเพ อัมมา อะนัตตาติ, เต มะยัง,
 โอตินณามะหะ ชาติยา ชะรามะระเณนะ,
 โสเกหิ ปะริเทเวหิ ทุกเขหิ โทมะนัสเสหิ อุปายาสะหิ,
 ทุกโขติณณา ทุกขะปะเรตา,
 อัมเปวะนามิมัสสะ เกวะลัสสะ ทุกขักขันธัสสะ อันตะกิริยา ปัญฺญา เยถาติ,
 จิระปะรินิพพุตัมปิ ตัง ภะคะวันตัง อุททิสสะ อะระหังตัง สัมมาสัมพุทฺธัง,
 สัทธา อะคารัสสมา อะนะคาริยัง ปัพพะชิตา,
 ตัสสมิง ภะคะวะติ พรัหมมะจะริยัง จะรามะ,
 ภิกขุณฺง ลิกขาสาชีวะสะมาปันนา,
 ตัง โน พรัหมมะจะริยัง อิมัสสะ เกวะลัสสะ ทุกขักขันธัสสะ,
 อันตะกิริยาเย สังวัตตะตุ.

๙. ตั้งขณิกปัจจเวกขณะปาฐะ

(ทันที มายัง ตั้งขณะปัจจเวกขณะปาฐะ ภาณามะ เส.)

ประภัสสัองขา โยนิโส จีวะรัง
ประภัสเสวามิ,
ยวาระทเวะ ลีตัสสะ ประภัสสาตายะ,
อุณทัสสะ ประภัสสาตายะ,
ทังสะมะกะสะวาทาตะประลิ่งสะปะ
ลัมผัสสานัง ประภัสสาตายะ,
ยวาระทเวะ ทิริโกปิณะประภัสสาทนะตถัง.

ประภัสสัองขา โยนิโส ปิณทะปาตัง
ประภัสเสวามิ,
เนวะ ทวายะ นะ มะทายะ นะ
มัตถะนายะ นะ วิภูสะนายะ,
ยวาระทเวะ อิมัสสะ กายัสสะ จิตฺติยา
ยาปะนายะ วิทิงสุปะระตติยา
พรัทมมะจะรียานุกะทายะ,

อิติ ปุราณัญจะ เวทะนัง ประภัสสังขามิ
นะวัณญะเวทะนัง นะ อุปปาเทสสามิ,

ยาดรา จะ เม ภาวิสสะติ อะนะวัชชะตา
จะ ผาสุวิหาโร จาติ.

เราย่อมพิจารณาโดยแยกกาย
แล้วนุ่งห่มจีวร
เพียงเพื่อบำบัดความหนาว
เพื่อบำบัดความร้อน
เพื่อบำบัดสัมผัสอันเกิดจาก
เหลือบ ยุง ลม แดด และ
สัตว์เลื้อยคลานทั้งหลาย
และเพียงเพื่อปกปิดอวัยวะ
อันให้เกิดความละอาย

เราย่อมพิจารณาโดยแยกกายแล้ว
ฉันบิณฑบาต
ไม่ให้เป็นไปเพื่อความเพลิดเพลิน
สนุกสนาน ไม่ให้เป็นไปเพื่อความเมามัน
เกิดกำลังพลังทางกายไม่ให้เป็นไปเพื่อ
ประดับ ไม่ให้เป็นไปเพื่อตกแต่ง
แต่ให้เป็นไปเพียงเพื่อความตั้งอยู่ได้แห่ง
กายนี้ เพื่อความเป็นไปได้ของอรรถภาพ
เพื่อความสิ้นไปแห่งความลำบากทางกาย
เพื่อการอนุเคราะห์แก่การประพฤติ
พรหมจรรย์

ด้วยการทำอย่างนี้ เราย่อมระงับเสียได้
ซึ่งเวทนาเก่า คือความทิว และไม่ทำให้
ทุกข์เวทนาใหม่ให้เกิดขึ้น

อนึ่งความเป็นไปโดยสะดวกแห่งอรรถภาพ
นี้ด้วยความเป็นผู้หาโทษมิได้ ด้วยความ
เป็นอยู่โดยผาสุกด้วย จักมีแก่เราดังนี้

ประภูลังขา โยนิโส เสนาสะนัง
 ประภูลเสวามิ,
 ยาวะเทวะ ลีตัสสะ ประภูฆาตายะ,
 อุณหัสสะ ประภูฆาตายะ,
 ทังสะมะกะสะวาตาคะประสิริงสะปะลัมผัส-
 สานัง ประภูฆาตายะ,
 ยาวะเทวะ อุตุปะริสสะยะวิโนทะนัง
 ประภูลัลลานารามัตถัง.

ประภูลังขา โยนิโส คิลานะปัจจะยะ-
 เภลัสชปะปริกขารัง ประภูลเสวามิ,
 ยาวะเทวะ อุปันนानัง เวยยาพาธิกานัง-
 เวทะนานัง ประภูฆาตายะ,
 อัพยาปัชฌะปะระมะตยาติ.

เราย่อมนพิจารณาโดยแยกกายแล้วใช้สอย
 เสนาสนะ

เพียงเพื่อบำบัดความหนาว
 เพื่อบำบัดความร้อน
 เพื่อบำบัดสัมผัสอันเกิดจากเหลือบ ยุ้ง
 ลม แดด และสัตว์เลื้อยคลานทั้งหลาย
 เพียงเพื่อบรรเทาอันตราย อันจะพึงมี
 จากดินฟ้าอากาศ และเพื่อความเป็นผู้
 ยินดีอยู่ได้ในที่หลีกเลี่ยงสำหรับภาวนา

เราย่อมนพิจารณาโดยแยกกาย แล้วบริโภคน
 เภลัสชบริขารอันเกื้อกูลแก่คนไข้
 เพียงเพื่อบำบัดทุกขเวทนาอันบังเกิดขึ้นแล้ว
 มีอาหารต่าง ๆ เป็นมูล
 เพื่อความเป็นผู้ไม่มีโรคเบียดเบียนเป็น
 อย่างยิ่ง ดังนี้

๑๐. ธาตุปฏิภูมปัจจะเวกขณปาฐะ

(หันตะ มะยัง ธาตุปฏิภูมปัจจะเวกขณะปะฐัง ภาณามะ เส.)

ยะถาปัจจะยัง ปะวัตตะมานัง
 ธาตุมัตตะเมเวตัง,
 ยะทิทัง จีวะรัง,
 ตะทุปะภุญชะโก จะ ปุคคะโล ธาตุ-
 มัตตะโก นิสัสโต นิชชีโว สุญญเ.

ลััพพานิ ปะนะ อิมานิ จีวะรานิ
 อะชิจฺฉะนียานิ,
 อิมัง ปุติกายัง ปัตวา อะติวิยะ
 ชิจฺฉะนียานิ ชายันติ.

สิ่งเหล่านี้ เป็นสักว่าธาตุตามธรรมชาติเท่านั้น
 กำลังเป็นไปตามเหตุตามปัจจัย อยู่เนื่องนิจ
 สิ่งเหล่านี้ คือ จีวร
 และผู้ใช้สอยจีวรนั้น เป็นสักว่าธาตุตาม
 ธรรมชาติ มิได้เป็นสัตว์ะอันยังยืน มิได้เป็น
 ชีวะ อันเป็นบุรุษบุคคลว่างเปล่าจาก
 ความหมายแห่งความเป็นตัวตน
 ก็จีวรทั้งหมดนี้ ไม่เป็นของน่าเกลียดมา
 แต่เดิม
 ครั้นมาถูกเข้ากับกาย อันเนาอยู่เป็นนิจนี้
 แล้ว ย่อมกลายเป็นของน่าเกลียดอย่าง
 ยิ่งไปด้วยกัน

ยะถาปัจจะยัง ปะวัตตะมานัง
ธาดุมัตตะเมเวตัง,

ยะทิทัง ปิณฑะปาโต,
ตะทุปะภูญชะโก จะ ปุคคะโล ธาดุ-
มัตตะโก นิสัสตโต นิชชีโว สุญโญ.

สัพโพ ปะนายัง ปิณฑะปาโต
อะชิจฺจจะนีโย,
อิมัง ปุติกายัง ปัตวา อะติวิยะ
ชิจฺจจะนีโย ชายะติ.

ยะถาปัจจะยัง ปะวัตตะมานัง
ธาดุมัตตะเมเวตัง,

ยะทิทัง เสนาสะนัง,
ตะทุปะภูญชะโก จะ ปุคคะโล ธาดุ-
มัตตะโก นิสัสตโต นิชชีโว สุญโญ.

สัพพานิ ปะนะ อิมานิ เสนาสะนานิ
อะชิจฺจจะนียานิ,
อิมัง ปุติกายัง ปัตวา อะติวิยะ
ชิจฺจจะนียานิ ชายันติ.

ยะถาปัจจะยัง ปะวัตตะมานัง
ธาดุมัตตะเมเวตัง,

ยะทิทัง คิลานะปัจจะยะ-
เภลัชชะปะริกาโร,

สิ่งเหล่านี้ เป็นลัทธิว่าธาตุตามธรรมชาติ
เท่านั้น กำลังเป็นไปตามเหตุตามปัจจัย
อยู่เนื่องนิจ
สิ่งเหล่านี้ คือ บิณฑบาต
และผู้บริโภคบิณฑบาตนั้น เป็นลัทธิว่าธาตุ
ตามธรรมชาติ มิได้เป็นสัตว์ะอันยังยืน
มิได้เป็นชีวะอันเป็นบุรุษบุคคล ว่างเปล่า
จากความหมายแห่งความเป็นตัวตน
ก็บิณฑบาตทั้งหมดนี้ ไม่เป็นของน่าเกลียด
มาแต่เดิม
ครั้นมาถูกเข้ากับกาย อันเนาอยู่เป็นนิจนี้
แล้ว ย่อมกลายเป็นของน่าเกลียดอย่าง
ยิ่งไปด้วยกัน

สิ่งเหล่านี้ เป็นลัทธิว่าธาตุตามธรรมชาติ
เท่านั้น กำลังเป็นไปตามเหตุตามปัจจัย
อยู่เนื่องนิจ
สิ่งเหล่านี้ คือ เสนาสนะ
และผู้ใช้เสนาสนะนั้น เป็นลัทธิว่าธาตุ
ตามธรรมชาติ มิได้เป็นสัตว์ะอันยังยืน
มิได้เป็นชีวะอันเป็นบุรุษบุคคล ว่างเปล่า
จากความหมายแห่งความเป็นตัวตน
ก็เสนาสนะทั้งหมดนี้ ไม่เป็นของน่าเกลียด
มาแต่เดิม
ครั้นมาถูกเข้ากับกาย อันเนาอยู่เป็นนิจนี้
แล้ว ย่อมกลายเป็นของน่าเกลียดอย่าง
ยิ่งไปด้วยกัน

สิ่งเหล่านี้ เป็นลัทธิว่าธาตุตามธรรมชาติ
เท่านั้น กำลังเป็นไปตามเหตุตามปัจจัย
อยู่เนื่องนิจ
สิ่งเหล่านี้ คือ คิลานเภลัชชะปะริกาโรอันเกี่ยว
แก่คนไข้

ตะทุปะภุญชะโก จะ ปุคคะโล ธาตุ-
มัตตะโก นิสัสโตโต นิชชีโว สฺญโญ.

สัพโพ ปะนายัง คิลานะปัจจะยะ
เภลัชชะปะริกขาโร อะชิจฺฉะนีโย,
อิมัง ปุติกา漾 ปัตวา อะตฺวิยะ
ชิจฺฉะนีโย ชายะติ.

และผู้บริโศคคิลานเภลัชชบริหารนั้น อันเป็น
ลัทธิว่าธาตุตามธรรมชาติ มิได้เป็นลัทธิอะนัตถ์
มิได้เป็นชีวะอันเป็นบุรุษบุคคล วางเปล่าจาก
ความหมายแห่งความเป็นตัวตน
ก็คิลานเภลัชชบริหารทั้งหมดนี้ ไม่เป็นของ
น่าเกลียดมาแต่เดิม
ครั้นมาถูกเข้ากับกาย อันเนาอยู่เป็นนิจนี้แล้ว
ย่อมกลายเป็นของน่าเกลียด
อย่างยิ่งไปด้วยกัน

๑๑. ปัตติทานคาถา

(ทันตะ มะยััง ปัตติทานะคาถาโย ภาณามะ เส.)

ยา เทวะตา สันติ วิหาระวาสิณี
 ฐุเป ฆะเร โโพธิฆะเร ตะหิง ตะหิง
 ตา ธัมมะทาเนนะ ภาวันตุ ปุชิตา
 โสตถิงกะโรนเตระะ วิหาระมัณทะเล
 เถรา จะ มัชฌมา นะวะกา จะ ภิกขะโว
 สारามิกกา ทานะปะตี อุปาสะกา
 คามา จะ เทสา นิคะมา จะ อีสสะรา
 สัปปาณะภูตา สุชิตา ภาวันตุ เต
 ชะลาพุชา เยปี จะ อังทะสัมภะวา
 สังเสทะชาตา อะละโวปะปาติกา
 นิยยานิกัง ธัมมะวะรัง ปะภุจจะ เต
 สัพเพปี ทุกขัสสะ ภาวันตุ สังชะยััง
 สฺฐาตุ จิรัง สะตัง ธัมโม ธัมมัทธะรา จะ ปุคคะลา
 สังโฆ โหตุ สะมัคโค ะ อัดถายะ จะ หิตายะ จะ
 อัมเห รักษะตุ สัทธัมโม สัพเพปี ธัมมะจารีโน
 วุฑฒิง สัมปาปุณเณยามะ ธัมเม อะริยัปปะเวทิตะ.

โอวาทปาฏิโมกข์

(ทันที มะยัง โอวาทปาฏิโมกข์คาถาโย ภคณามะ เส.)

ชั้นดี ประระมัง ตะโป ตีติกขา,
นิพพานัง ประระมัง วัตันติ พุทธา,

นะ หิ ปัพพะชิตโต ประรูปะชาติ
สมมะโณ โหติ ประรัง วิหฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺลฺล,
เอตัง พุทธานะ สาสะนัง ฯ

ลัทธิปะปาปีสสะ อะกะระณัง
กุสัลลิสฺสุปะลัมปะทา
สะจิตตะปะริโยทะปะนัง
เอตัง พุทธานะ สาสะนัง ฯ

อะนุปะวาโท,
อะนุปะชาโต,
ปาฏิโมกฺเข จะ สังวะโร,
มัตตัญญูตา จะ ภัตตัสมิง,
ปันตัญญูจะ สะยะนาสะนัง,
อะริจิตเต จะ อาโยโค,
เอตัง พุทธานะ สาสะนัง ฯ

ความอดทน คือความอดกลั้น เป็นตบะอย่างยิ่ง
พระพุทธเจ้าทั้งหลาย ตรัสว่า
พระนิพพานเป็นเยี่ยม

ผู้ล้างผลาญผู้อื่น, ไม่ชื่อว่าเป็นบรรพชิต
ผู้เบียดเบียนผู้อื่น, ไม่ชื่อว่าเป็นสมณะเลย
นี่เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย

การไม่ทำบาปทั้งปวง หนึ่ง
การบำเพ็ญกุศลให้ถึงพร้อม หนึ่ง
การกลั่นจิตของตนให้ผ่องแผ้ว หนึ่ง
นี่เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย

การไม่เข้าไปว่าร้ายกัน หนึ่ง
การไม่เข้าไปล้างผลาญกัน หนึ่ง
ความสำรวมในพระปาฏิโมกข์ หนึ่ง
ความเป็นผู้รู้ประมาณในโภชนาหาร หนึ่ง
การนอนการนั่งอันสงบ หนึ่ง
การประกอบความเพียรในอธิจิต หนึ่ง
นี่เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย.

ทำวัตรเย็น

๑. คำบูชาพระโดยพิสดาร

โย โส ภาคะวา อระระหัง สัมมาสัมพุทโธ,
 สวากขาโต เยนะ ภาคะวะตา อัมโม,
 สุปะฏิปันโน ยัสสะ ภาคะวะโต สวาระกะสังโฆ,
 ตัมมะยัง ภาคะวันตัง สะธัมมัง สะสังฆัง,
 อิมเหติ สักกาเรหิ ยะถาระหัง อาโรปิเตหิ อะภิปุชชะยามะ,
 สาธุ โน ภันเต ภาคะวา สุจิระปะรินิพพุโตปิ,
 ปัจฉิมาชชะนะตานุกัมปะมานะสา,
 อิมะ สักกาเร ทุคคะตะปะณณาการะภูเต ปะฐึกคัณหาตุ,
 อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ.

๒. คำนมัสการ

อระระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภาคะวา, พุทธัง ภาคะวันตัง อะภิวาเทมิ.

(กราบครั้งที่หนึ่ง)

สวากขาโต ภาคะวะตา อัมโม, อัมมัง นะมัสสามิ.

(กราบครั้งที่สอง)

สุปะฏิปันโน ภาคะวะโต สวาระกะสังโฆ, สังฆัง นะมามิ.

(กราบครั้งที่สาม)

๓. ปุพพภาคนมการ - ๔. พุทธานุสสติ

(ยะมัมหะ โข มะยัง ภาคะวันตัง สะระณัง คคะตา อระระหัง สัมมาสัมพุทธี,
 ยัง ภาคะวันตัง อุตทิสสะ ปัพพะชิตา, ยัสสิม ภาคะวะติ พรัหมมะจะริยัง จะรามะ,
 ตัมมะยัง ภาคะวันตัง สะธัมมัง สะสังฆัง, ยะถาระหัง อาโรปิเตหิ สักกาเรหิ อะภิปุชชะยิตวา
 อะภิวาเทหัง กะริมา, หันทะทานิ มะยัง ตัง ภาคะวันตัง วาจาเย อะภิคายิตุง,
 ปุพพะภาคะนะมะการัญญะเว, พุทธานุสสะตินะยัญญะ กะโรมะ เส.)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ.

(๓ ครั้ง)

ตั้ง โข ปะนะ ภะคะวันตัง เอวัง กัลยาโณ กิตติสัทโธ อัมภุคคะโต,
อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทธโธ,
วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู,
อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ สัตถา เทวะมะนุสสาณัง พุทธโธ ภะคะวาติ.

๕. พุทธาภિકิตี

(หันหน้า มายัง พุทธาภિકิตี กะโรมะ เส.)

พุทธะวาระหันตะวะระตาทิคุณาภิกุตโต,
สุทธาภิกุณณะกะรุณาหิ สะมาคะตัตโต,
โพเธสิ โย สุชนะตัง กะมะลังวะ สุโร,
วันทามะหัง ตะมะระณัง ลีระสา ชิเนนทัง.

พุทธโธ โย สัพพะปาณีนัง	ละระณัง เขมะมุตตะมัง,
ปะฐะมานุสสะติฏฐาณัง	วันทามิ ตัง ลีเรนะทัง.
พุทธัสสาห์ลมิ ทาโส วะ	พุทธโธ เม สามิกิสสะโร,
พุทธโธ ทุกขัสสะ ฆาตา จะ	วิธาตา จะ หิตัสสะ เม.
พุทธัสสาห์ล นียยาเทมิ	ละรีรัฏฐีวิตัญจิทัง,
วันทันโตหัง จะริสสามิ	พุทธัสเสวะ สุโพธิตัง.
นัตถิ เม ละระณัง อัญญัง	พุทธโธ เม ละระณัง ะรัง,
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ	วัชเตมยยัง สัตถุ สาสะเน.
พุทธัง เม วันทมาเนนะ	ยัง ปุญญัง ปะสุตัง อิธะ,
สัพเพปิ อันตะรายา เม	มาเหลสง ตัสสะ เตชะสา.

(หมอบกราบว่า)

กาเยนะ วาจาเย วะ เจตเสสา วา,
พุทธเอ กุกัมมัง ปะกะตัง มะยา ยัง,
พุทธโธ ปะฐิคคัณหะตุ อัจจะยันตัง,
กาลันตะเร สังวะริตุง วะ พุทธเอ.

๖. อัมมานุสสติ

(หันหน้า มายัง อัมมานุสสะตนะยัง กะโรมะ เส.)

สวากขาโต ภะคะวะตา อัมโม,
 สันทิฏฐิโก อะกาลิโก เอหิปัสสิโก,
 โอปะนะยิโก ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิติ.

๗. อัมมาภิกษิตี

(หันหน้า มายัง อัมมาภิกษิตัง กะโรมะ เส.)

สวากขาตตะตาทิกุณเอยะคะวะเสนะ เสยโย,
 โย มัคคะปาเกปะระริยัตติวิโมกขะเภโท,
 อัมโม กุโลกะปะตะนา ตะทะธาริธาริ,
 วันทามะหัง ตะมะหะรัง ะระอัมมะเมตัง.

อัมโม โย สัพพะปาณินัง	สะระณัง เขมะมุตตะมัง,
ทุติยานุสสะตัญญานัง	วันทามิ ตัง สิเรนะหัง.
อัมมัสสาหสมิ ทาโส ะ	อัมโม เม สามิกิสสะโร,
อัมโม ทุกขัสสะ ฆาตา จะ	วิธาดา จะ หิตัสสะ เม.
อัมมัสสาหัง นิยยาเทมิ	สะริรัญชีวิตัญจิทัง,
วันทันโตหัง จะริสสามิ	อัมมัสเสวะ สุอัมมะตัง.
นัตถิ เม สะระณัง อัญญัง	อัมโม เม สะระณัง ะรัง,
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ	วัตเตมยยัง สัตถุ สาสะเน.
อัมมัง เม วันทามาเนนะ	ยัง ปุญญัง ปะสุตัง อิธะ,
สัพเพปิ อันตะรายา เม	มาहेสุง ตัสสะ เตชะสา.

(หมอบกราบว่า)

กาเยนะ วาจาเย ะ เจตตะสา วา,
 อัมเม กุกัมมัง ปะกะตัง มะยา ยัง,
 อัมโม ปะฐิกคัณหะตุ อัจจะยันตัง,
 กาลันตะเร สังวะริตุง ะ อัมเม.

๘. สัจจานุสสติ

(หันหน้า มายัง สัจจานุสสติระยัง กะโรมะ เส.)

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,
 อุกุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,
 ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,
 สามิฉิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,
 ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา,
 เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,
 อาหุเนยโย ปาหุเนยโย ทักขิณเยโย อัญชะลีกะระณีโย,
 อนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ.

๙. สัจจภาคิตติ

(หันหน้า มายัง สัจจภาคิตติ กะโรมะ เส.)

ลัทธิมมะไซ สุปะฏิปัตติคณาทิยุตโต,
 โยภุจ्ฌัพโพ อะริยะปุคคะละสังฆะเสฏโฐ,
 สีลาธิธัมมะปะวะราสะยะกายะจิตโต,
 วันทามะหัง ตะมะรียานะคะณัง สุสุทัง.

สังโฆ โย ลัทธิพะปาณินัง	ละระณัง เขมะมุตตะมัง,
ตะตียานุสสะติฏฐานัง	วันทามิ ตัง สีเรนะหัง.
สังฆัสสะหัสมิ ทาโส วะ	สังโฆ เม สามิกิสสะโร,
สังโฆ ทุกขัสสะ ฆาตา จะ	วิธาดา จะ ทิตัสสะ เม.
สังฆัสสะหัง นิยยาเทมิ	สะริรัญชีวิตัญจิทัง,
วันทันโตหัง จะริสสามิ	สังฆัสโสปะฏิปันนะตัง.
นัตถิ เม ละระณัง อัญญัง	สังโฆ เม ละระณัง ะรัง,
เอเตนะ ลัจจะวัชเชนะ	วัฑฒะยยัง ลัตถุ สาสะเน.
สังฆัง เม วันทามาเนนะ	ยัง ปุญญัง ปะสุตัง อิธะ,
ลัทธิเพปิ อันตะรายา เม	มาहेสุง ตัสสะ เตชะสา.

(หมอบกราบว่า)

กาเยนะ วาจาเย วั เจตะสา วา,
 ลังฆะ กุกัมมัง ปะกะตัง มะยา ยัง,
 ลังโฆ ปะฐักคัณหะตุ อัจจะยันตัง,
 กาลันตะเร ลังวะริตุง วั ลังฆะ.

(แล้วนั่งพับเพียบ)

๑๐. อดีตปัจจเวกขณปาฐะ

(หันหน้า มายัง อดีตปัจจเวกขณะปาฐัง ภาณามะ เส.)

อัชชะ มะยา อะปัจจะเวกขิตวา
 ยัง จิวะรัง ปะริภุตตัง,
 ตัง ยาวะเทวะ ลีตัสสะ ปะฐิมาทายะ,

อุณหัสสะ ปะฐิมาทายะ,
 ทังสะมะกะสะวาตาทะปะสิริง-
 สะปะลัมผัสสานัง ปะฐิมาทายะ,
 ยาวะเทวะ ทิริโกปิณะปะฐิจฉาทะนัตถัง.

อัชชะ มะยา อะปัจจะเวกขิตวา
 โย ปิณฑะปาโต ปะริภุตโต,
 โส เนวะ ทวายะ นะ มะทายะ นะ
 มัณฑะนายะ นะ วิภูสะนายะ,

ยาวะเทวะ อิมัสสะ กายัสสะ จูติยา
 ยาปะนายะ วิหิงสุปะระธา
 พรหมมะจะรียานุกะหะยา,

จิรวไต อันเรานุงห่มแล้ว
 ไม่ทันพิจารณาในวันนี้
 จิวนั้นเรานุงห่ม เพียงเพื่อบำบัด
 ความหนาว
 เพื่อบำบัดความร้อน
 เพื่อบำบัดสัมผัสอันเกิดจากเหลือบยุง
 ลม แดด และสัตว์เลื้อยคลานทั้งหลาย
 และเพียงเพื่อปกปิดอวัยวะ อันให้เกิด
 ความละอาย

บิณฑบาตใด อันเรานั้นแล้ว
 ไม่ทันพิจารณาในวันนี้
 บิณฑบาตนั้น เรานั้นแล้ว ไม่ใช่เป็นไป
 เพื่อความเพลิดเพลิน ไม่ใช่เป็นไปเพื่อ
 ความเมามันเกิดกำลังพลังทางกาย
 ไม่ใช่เป็นไปเพื่อประดับ ไม่ใช่เป็นไป
 เพื่อตกแต่ง
 แต่ให้เป็นไปเพียงเพื่อความตั้งอยู่ได้
 แห่งกายนี้ เพื่อความเป็นไปได้ของอัตภาพ
 เพื่อความสิ้นไปแห่งความลำบากทางกาย
 เพื่อการอนุเคราะห์แก่การประพฤติ
 พรหมจรรย์

อิติ ปุราณัญจะ เวทะนัง ปะฏิหังขามิ
นะวัณญจะ เวทะนัง นะ อุปปาเทสสามิ,

ยาดรา จะ เม ภาวิสสะติ อะนะวัชชะตา
จะ ผาสสุหาโร จาติ.

อัสชะ มะยา อะปัจจะเวกขิตวา
ยัง เสนาสะนัง ปะริภุตตัง,
ตัง ยาวะเทวะ สัตถัสสะ ปะฏิมาตายะ,

อุณทัสสะ ปะฏิมาตายะ,
ทังสะมะกะสะวาตาตะปะสิริง-
สะปะลัมผัสสานัง ปะฏิมาตายะ,
ยาวะเทวะ อุตุปะริสสะยะวิโนทะนัง
ปะฏิลลลานารามัตถัง.

อัสชะ มะยา อะปัจจะเวกขิตวา
โย คิลานะปัจจะยะเภสัชชะปะริกขาโร
ปะริภุตโต,
โส ยาวะเทวะ อุปปันนานัง เวยยา-
พาธิกานัง เวทะนานัง ปะฏิมาตายะ,
อัพยาปัชฌะปะระมะตายาติ.

ด้วยการทำอย่างนี้ เราย่อมระงับเสียได้
ซึ่งเวทนาเก่า คือความทิว และไม่ทำ
ทุกขเวทนาใหม่ให้เกิดขึ้น
อนึ่งความเป็นไปโดยสะดวกแห่งอัตภาพ
นี้ด้วย ความเป็นผู้หาโทษมิได้ด้วย และ
ความเป็นอยู่โดยผาสุกด้วย จักมีแก่เรา
ดังนี้

เสนาสนะใด อันเราใช้สอยแล้ว
ไม่ทันพิจารณาในวันนี้
เสนาสนะนั้น เราใช้สอยแล้ว
เพียงเพื่อบำบัดความหนาว
เพื่อบำบัดความร้อน
เพื่อบำบัดลัมผัสอันเกิดจากเหลือบ ยุง
ลม แดด และสัตว์เลื้อยคลานทั้งหลาย
เพียงเพื่อบรรเทาอันตรายอันจะพึงมีจาก
ดินฟ้าอากาศ และเพื่อความเป็นผู้ยินดี
อยู่ได้ในที่หลีกเร้นสำหรับภavana

คิลานเภสัชบริหารใด อันเราบริโภคแล้ว
ไม่ทันพิจารณาในวันนี้

คิลานเภสัชบริหารนั้น เราบริโภคแล้ว
เพียงเพื่อบำบัดทุกขเวทนาอันบังเกิดขึ้น
แล้ว มีอาพาธต่าง ๆ เป็นมูล
เพื่อความเป็นผู้ไม่มีโรคเบียดเบียน
เป็นอย่างยิ่ง ดังนี้

๑๑. อุททิสสนคาถา

(*หันหน้า มะยัง อุททิสสะนะคาถาโย ภาณามะ เส.*)

<p> อิมินา ปุญญะกัมเมนะ อาจะริยูปะการา จะ สุริโย จันติมา ราชา พรหมมารา จะ อินทา จะ ยะโม มิตตา มะนุสสา จะ ลัพเพ ลัตตา ลุขี โหนตุ ลุขัง จะ ติวัง เทนตุ อิมินา ปุญญะกัมเมนะ ขิปปาหัง สุลละเก เจวะ เย ลันตานิ ทินา ธัมมา นัสสันตุ ลัพพะทา เยวะ อชฺจุตตัง สะติปัญญา มารา ละภันตุ โนกาสัง พุทฺโธ ทิปะวะโร นาโถ นาโถ ปัจเจกะพุทฺโธ จะ เตโสตตะมานุภาเวนะ </p>	<p> อุปัชฌายา คุณุตตะรา มาตา ปิตา จะ ญาตะกา ปิยา มะมัง คุณะวันตา นะราปี จะ โลกะपालา จะ เทวะตา มัชฌัตตา เวริกาปี จะ ปุญฺญานิ ปะกะตานิ เม ขิปปัง ปาเปละโวมะตัง ฯ อิมินา อุททิสสะนะ จะ ตัณหุปาทานะเนทะนัง ยาวะ นิพพานะโต มะมัง ยัตถะ ชาโต ภาเว ภาเว ลัลเลโข วิริยัมหิชา กาคุญจะ วิริเยสุ เม ธัมโม นาโถ ะรุตตะโม สังโฆ นาโถตตะโร มะมัง มาโรกาสัง ละภันตุ มา ฯ </p>
--	---

๑๒. อภินทปัจจเวกขณปาฐะ

(*หันหน้า มะยัง อภินทปัจจเวกขณะปาฐัง ภาณามะ เส.*)

ชะรา ธัมโมมทิตฺติ (*อ่านว่า ธัม-โมม-ทิต*) ชะรัง อะนะตีโต,
 เรามีความแก่เป็นธรรมดา ยังไม่ล่วงพ้นความแก่ไปได้,
 พยาธิ ธัมโมมทิตฺติ (*อ่านว่า ธัม-โมม-ทิต*) พยาธิง อะนะตีโต,
 เรามีความเจ็บเป็นธรรมดา ยังไม่ล่วงพ้นความเจ็บไปได้,
 มะระณะ ธัมโมมทิตฺติ (*อ่านว่า ธัม-โมม-ทิต*) มะระณะนัง อะนะตีโต,
 เราความตายเป็นธรรมดา ยังไม่ล่วงพ้นความตายไปได้,

ลัทธิ ปิเยติ นานาภาโว วินาภาโว,

เราจักต้องพลัดพรากจากของรักของชอบใจด้วยกันหมดทั้งสิ้น,
ยัง กัมมัง กะริสสันติ,

ใครทำกรรมใดไว้,

ก็ลยถันง วา ปาปะกัง วา,

ดีหรือชั่วก็ตาม

ตัสสะ ทายาทา ภาวิสสันติ,

ตนจักต้องเป็นผู้รับผลของกรรมนั้น.

หลักธรรมที่บรรพชิตควรพิจารณาเนืองๆ ๑๐ ประการ

๑. บรรพชิตควรพิจารณาเนืองๆ ว่า บัดนี้เรามีเพศต่างจากคฤหัสถ์แล้ว อาการกิริยาใดๆ ของสมณะ เราต้องทำอาการกิริยานั้นๆ
๒. บรรพชิตควรพิจารณาเนืองๆ ว่า ความเสี่ยงชีวิตของเราเนื่องด้วยผู้อื่น เราควรทำตัวให้เขาเสี่ยงง่าย
๓. บรรพชิตควรพิจารณาเนืองๆ ว่า อาการกายวาจาอย่างอื่น ที่เราจะต้องทำให้ดีขึ้นไปกว่านี้ ยังมีอยู่อีก ไม่ใช่เพียงเท่านั้น
๔. บรรพชิตควรพิจารณาเนืองๆ ว่า ตัวของเราเอง ตีเตียนตัวเราเองโดยศีลได้หรือไม่
๕. บรรพชิตควรพิจารณาเนืองๆ ว่า ผู้รู้ใคร่ครวญแล้ว ตีเตียนเราโดยศีลได้หรือไม่
๖. บรรพชิตควรพิจารณาเนืองๆ ว่า เราจะต้องพลัดพรากจากของรักของชอบใจทั้งนั้น
๗. บรรพชิตควรพิจารณาเนืองๆ ว่า เรามีกรรมเป็นของตัว เราทำตักได้ดี ทำชั่วจักได้ชั่ว
๘. บรรพชิตควรพิจารณาเนืองๆ ว่า วันคืนล่วงไปๆ บัดนี้เราทำอะไรอยู่
๙. บรรพชิตควรพิจารณาเนืองๆ ว่า เรายินดีในสิ่งที่สงัดหรือไม่
๑๐. บรรพชิตควรพิจารณาเนืองๆ ว่า คุณวิเศษของเรามีอยู่หรือไม่ ที่จะให้เราเป็นผู้ไม่เก้อเขิน ในเวลาเพื่อนบรรพชิตตามในกาลภายหลัง.

สวดมนต์บทพิเศษ

ถวายพรพระ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ ฯ (ว่า ๓ ทน)

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทธโ วิชชาจะระณะสัมปันโน
 สุกะโต โลกะวิทู อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ สัตถา เทวะมะนุสสานัง พุทโธ
 ภะคะวาติ ฯ

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม สันทิฏฐิโก อะกาลิโก เอหิปัสสิโก
 โอปะนะยิโก ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิติ ฯ

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต
 สาวะกะสังโฆ ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สามิจิปะฏิปันโน
 ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา
 เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อาหุเนยโย ปาหุเนยโย ทักขิเนยโย
 อัญชะลีกะระณีโย อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ ฯ

๑. พาหุง สะหัสสะมะภินิมิตเตสาธุธันตัง
 ครีเมขลัง อุทิตะโฆระสะเสนะมารัง
 ทานาทีธัมมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
 ตันเตชะลา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ
๒. มาราดิเรกะมะภิชุฉมิตะลััพพะรัตติง
 โฆรัมปะนาฬะวะกะมักขะมะถัทธะยักขัง
 ขันตีสุทนต์ะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
 ตันเตชะลา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ

๓. นาฬาคีริง คะชะวะรัง อะติมัตตะภูตัง
ทาวักคัจจกมะสะนีวะ สุทารุณันตัง
เมตตัมพุเสกะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ
๔. อุกขิตตะชัคคะมะติหัตถะสุทารุณันตัง
ธาวันติโยชะนะปะถังคฺลิมาละวันตัง
อิทธิภิสังชะตะมะโน ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ
๕. กัตวานะ กัฏฐะมฺุทะรัง อิวะ คัพภินิยา
จิฏฺฐายะ ทุฏฐะวะจะนัง ชะนะกายะมฺชเณ
สันเตนะ โสมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ
๖. ลัจจัง วิหายะ มะติลัจจะกะวาทะเกตุจ
วาทากิโรปีตะมะนัง อะติอันธะภูตัง
ปัญญาปะทีปะชะลิตโต ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ
๗. นันโทปะนันทะภุชะคัง วิพุธัง มะหิทธิง
ปุตเตนะ เถระภุชะเคนะ ทะมาปะยฺนโต
อิทธิปะเทสะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ
๘. ทุคคาหะทิฏฐิภุชะเคนะ สุทัฏฐะหัตถัง
พรหมมํง วิสุทฺธิชฺุติมิทฺธิพะกาภิธานัง
ภูณาคะเทนะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ
๙. เอตปิ พุทฺธะชะยะมังคะละอัฏฐะคาถา
โย วาจะโน ทินะทีเน สระเต มะตันตี
หิตวานะเนกะวิธินา จุปฺทะวานิ
โมกขัง ลุขัง อะธิกะเมยยะ นะโร สะปัญโญ ฯ

มะหาการุณิกโก นาโถ

บุเรตวา ปาระมี ลัพพา

เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ

ชะยันโต โพธิยา มูเล

เอวัง ตวัง วิชโย โหติ

อะปะราชิตะปัลลังเก

อะภิสเสเก ลัพพะพุทธานัง

สุณักขัตตัง สุมังคะลัง

สุกขะโณ สุมุหุตโต จะ

ปะทักขินัง กายะกัมมัง

ปะทักขินัง มะโนกัมมัง

ปะทักขินานิ กัตวานะ

ภะวะตุ ลัพพะมังคะลัง

ลัพพะพุทธานุภาเวนะ

ภะวะตุ ลัพพะมังคะลัง

ลัพพะธัมมานุภาเวนะ

ภะวะตุ ลัพพะมังคะลัง

ลัพพะสังฆานุภาเวนะ

หิตายะ ลัพพะปาณินัง

ปัตโต ลัมโพธิมุตตะมัง

โหตุ เต ชะยะมังคะลัง ฯ

ลักกยานัง นันทิวัทตะโน

ชะยัสสุ ชะยะมังคะเล

ลีเส ปะฐะวีโปกขะเร

อัคคัปปัตโต ปะโมหะติ ฯ

สุปะภาตัง สุภุชฺฐิตัง

สุยิภฺฐัง พรหมมะจาริสฺสุ

วาจากัมมัง ปะทักขินัง

ปะณิธี เต ปะทักขินา

ละภันตตเถ ปะทักขิเณ ฯ

รักขันตุ ลัพพะเทวะตา

สะทา โสตถิ ภะวันตุ เต ฯ

รักขันตุ ลัพพะเทวะตา

สะทา โสตถิ ภะวันตุ เต ฯ

รักขันตุ ลัพพะเทวะตา

สะทา โสตถิ ภะวันตุ เต ฯ

มงคลสูตร

พระพุ เทวา มนุสสา จะ
มั่งคะลานิ อะจินตะยุง
อากังขะมานา โสตถานัง
พรูหิ มังคะละมุตตะมัง ฯ

อะเสวะนา จะ พาลานัง
ปัลลิตานัญจะ เสวะนา
ปฺชชา จะ ปฺชชะนียานัง
เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ

ปะฏิรูปะเทสะวาโส จะ
ปฺพเพ จะ กะตะปะญญะตา
อิตตะสัสมปะณิธิ จะ
เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ

พาหุสัจจัญจะ สิปปัญจะ
วินะโย จะ สุลิกขิโต
สุภาสิตา จะ ยา วาจา
เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ

มาตาปิตุอุปัฏฐานัง
ปุตตะทาร์สสะ สังคะโ
อะนากุลา จะ กัมมันตา
เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ

ทานัญจะ ธัมมะจะริยา จะ
ญาตะกานัญจะ สังกะโ
อะนะวัชชานิ กัมมานิ
เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ

อาระตี วิระตี ปาปา
มัชชะปาณา จะ สัญญะโม
อัปปะมาโท จะ ธัมเมสุ

หมู่เทวดาและมนุษย์เป็นอันมาก
ผู้หวังความสวัสดิ์ ได้คิดหามงคลทั้งหลาย

ขอพระองค์จงเทคนา มงคลอันสูงสุด.

การไม่คบคนพาลทั้งหลาย ๑

การคบบัณฑิตทั้งหลาย ๑

การบูชาบุคคลผู้ควรบูชาทั้งหลาย ๑

ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด.

การอยู่ในประเทศอันสมควร ๑

ความเป็นผู้มีบุญ อันทำแล้วในกาลก่อน ๑

การตั้งตนไว้ชอบ ๑

ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด.

การได้ฟังมามากแล้ว ๑ ศิลปศาสตร์ ๑

วินัยอันชนศึกษาดีแล้ว ๑

วาจาอันชนกล่าวดีแล้ว ๑

ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด.

การบำรุงมารดาและบิดา ๑

การสงเคราะห์ลูกและเมีย ๑

การทำงานทั้งหลายไม่อากุล ๑

ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด.

การให้ ๑ การประพฤติธรรม ๑

การสงเคราะห์ญาติทั้งหลาย ๑

กรรมทั้งหลายไม่มีโทษ ๑

ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด.

การงดเว้นจากบาป ๑

ความสำรวมจากการดื่มน้ำเมา ๑

ความไม่ประมาทในธรรมทั้งหลาย ๑

เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ

การะโว จะ นิวาโต จะ
สันตุฎฐี จะ กะตัญญตา

กาเลนะ ธัมมัสสะวะนัง
เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ

ขันตี จะ โสวะจัสสะตา
สะมะณานัญจะ ทัสสะนัง
กาเลนะ ธัมมะสากัจฉา
เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ

ตะโป จะ
พริทมมะจะริยัญจะ
อะริยะสัจจานะ ทัสสะนัง
นิพพานะสัจฉิกิริยา จะ
เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ

พุกุจัสสะ โลกะธัมเมหิ
จิตตัง ยัสสะ นะ กัมปะติ
อะโสกัง วิระชัง เขมัง
เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ

เอตาทีสานิ กัตตวานะ

สัพพัตถะมะปะราชาชิตา
สัพพัตถะ โสตถิยัง คัจฉันติ
ตันเตสัง มังคะละมุตตะมันติ ฯ

ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด.

ความเคารพ ๑ ความไม่จองหอง ๑
ความยินดี ด้วยของอันมีอยู่ ๑
ความเป็นผู้รู้อุปการะ อันท่านทำแล้วแก้ตน ๑
การพึงธรรมโดยกาล ๑
ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด.

ความอดทน ๑ ความเป็นผู้ว่าง่าย ๑
การเห็นสมณะทั้งหลาย ๑
การสนทนาธรรมโดยกาล ๑
ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด.

ความเพียรเพิกกิเลส ๑
การประพฤติอย่างพรหม ๑
การเห็นอริยสัจทั้งหลาย ๑
การทำนิพพานให้แจ้ง ๑
ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด.

จิตของผู้ใด อันโลกธรรมทั้งหลาย
ถูกต้องแล้ว ย่อมไม่หวั่นไหว
ไม่มีโศก ปราศจากรูลีเกษม
ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด.

เทพยดาและมนุษย์ทั้งหลาย กระทำมงคล
ทั้งหลายเช่นนี้แล้ว

เป็นผู้ไม่พ่ายแพ้ในที่ทั้งปวง
ย่อมถึงความสวัสดิ์ในที่ทั้งปวง
ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุดของเทพยดา
และมนุษย์ทั้งหลายเหล่านั้นแล.

ธัมมทายาทธัมมปาฐังสูตร

(หันตะ มะย้ง ธัมมะทายาทะธัมมะปาฐัง ภาณามะ เส.)

ธัมมะทายาทา เม ภิกขะเว	ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย พวกเธอทั้งหลาย จงเป็นธรรมทายาทของเราเถิด
ภะวะถะ มาอำมิสสะทายาทา, อัถถิ เม ตุมहेสุ อະนุกัมปา	อย่าเป็นอำมิสทายาทเลย ความเอ็นดูของเรา ในพวกเธอทั้งหลาย มีอยู่ว่า
กินติ เม สวาสะกา ธัมมะทายาทา ภะเวยยุง (อ่านว่า พะ-ไวย-ยุง)	ถ้าอย่างไร สาวกทั้งหลายของเรา พึงเป็นธรรมทายาทเถิด
โน อำมิสสะทายาทาติ, ตุมเท จะ เม ภิกขะเว อำมิสสะทายาทา ภะเวยยาถะ	อย่าเป็นอำมิสทายาทเลย ดังนี้ ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ถ้าพวกเธอ พึงเป็นอำมิสทายาทของเรา
โน ธัมมะทายาทา, ตุมเหปี เตนะ อาทิสสา ภะเวยยาถะ อำมิสสะทายาทา สัตถุ สวาสะกา วิหะรันติ	ไม่เป็นธรรมทายาท แล้วไซ้ แม้พวกเธอ ก็พึงถูกติเตียน เพราะเหตุ นั้นว่า สาวกของพระศาสดา ล้วนแต่ เป็นอำมิสทายาทอยู่
โน ธัมมะทายาทาติ, อะหัมปี เตนะ อาทิสโส ภะเวยย้ง, อำมิสสะทายาทา สัตถุ สวาสะกา วิหะรันติ	หาได้เป็นธรรมทายาทไม่ ดังนี้ แม้เราเองก็พึงถูกติเตียน เพราะเหตุนี้ สาวกของพระศาสดา ล้วนแต่เป็น อำมิสทายาทอยู่
โน ธัมมะทายาทาติ, ตุมเท จะ เม ภิกขะเว ธัมมะทายาทา ภะเวยยาถะ	หาได้เป็นธรรมทายาทไม่ ดังนี้ ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ถ้าพวกเธอ พึงเป็นธรรมทายาทของเรา
โน อำมิสสะทายาทา, ตุมเหปี เตนะ นะ อาทิสสา ภะเวยยาถะ	ไม่เป็นอำมิสทายาท แล้วไซ้ แม้พวกเธอ ก็ไม่พึงถูกติเตียน เพราะเหตุ นั้นว่า
ธัมมะทายาทา สัตถุ สวาสะกา วิหะรันติ	สาวกของพระศาสดา ล้วนแต่เป็น ธรรมทายาทอยู่
โน อำมิสสะทายาทาติ,	หาได้เป็นอำมิสทายาทไม่ ดังนี้

อะหัมปิ เตนะ นะ อาทิสโส ภาวะเวยยัง

อัมมะทายาทา สัตถุ สภาวะกา วิหะรันติ

โน อามิสสะทายาทาติ,
 ตัสมาติหะ เม ภิกขะเว อัมมะทายาทา
 ภาวะละ

มา อามิสสะทายาทา,
 อັติ เม ตุมहेสุ อะนุกัมปา,

กินติ เม สภาวะกา อัมมะทายาทา
 ภาวะเวยยัง

โน อามิสสะทายาทาติ,
 วุตตัง เหตัง ภาวะคะดา,
 วุตตะมะระหะตาติ เม สุตัง

อะหะมัสมิ ภิกขะเว พราหมมะเณ,
 ยาจะโยโค,
 สะทา ปะยะตะปาณี,
 อันติมะเทหะระโร,
 อะนุตตะโร ภิสักโก สัลละกัตโต,

ตัสสะ เม ตุมहे ปุตตา,
 โอรสะ มุกขะโต ชาตา,
 อัมมะชา,
 อัมมะนิมิตา,
 อัมมะทายาทา,
 โน อามิสสะทายาทาติ,
 ยัสสะ โข ปะนัสสะ วาเสฏฐา

แม้เราเอง ก็ไม่พึงถูกติเตียน เพราะเหตุ
 นั้นว่า

สาวกของพระศาสดา ล้วนแต่เป็น
 ธรรมทายาทอยู่

หาได้เป็นอามิสทายาทไม่ ดังนี้
 ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เพราะเหตุที่
 ในกรณีนี้ พวกเธอทั้งหลาย

จงเป็นธรรมทายาทของเราเถิด

อย่าเป็นอามิสทายาทเลย

ความเอ็นดูของเรา ในพวกเธอทั้งหลาย
 มีอยู่ว่า

ถ้าอย่างไร สาวกทั้งหลายของเรา

พึงเป็นธรรมทายาทเถิด

อย่าเป็นอามิสทายาทเลย ดังนี้
 พระผู้มีพระภาคได้ตรัสคำนี้แล้วแล
 ข้าพเจ้าได้สดับแล้ว ว่าเป็นคำที่
 พระอรหันต์กล่าวแล้ว ดังนี้

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เราเป็นพราหมณ์อยู่
 เป็นผู้ควรแก่การขอ

มีฝ่ามืออันชุ่มแล้วอยู่ทุกเมื่อ

เป็นผู้ทรงไว้ซึ่งกายอันมีในครั้งสุดท้าย

เป็นหมอผู้ทำการผ่าตัด ไม่มีหมออื่น
 ยิ่งกว่า

เธอทั้งหลายเป็นบุตรแห่งเรา

เป็นโอรสเกิดแล้วจากโอษฐ์

เป็นบุตรเกิดโดยธรรม

อันธรรมนิรมิตแล้ว

เป็นธรรมทายาทแท้

มิใช่เป็นอามิสทายาทอยู่ ดังนี้

ดูก่อนวาเสฏฐะ สัทธาในตถาคต

ตะกาคะเต ลัทธา
 นิวิฐฐา มุละชาตา,
 ปะติฐฐิตา ทัพพา,
 อะสังหาริยา,
 สะมะเณนะ วา พราหมมะเณนะ วา,
 เทเวนะ วา มาเรนะ วา
 พรัทหมมูนา วา
 เกนะจิ วา โลกัสมิง,
 ตัสเสตัง กัลลัง วาจาเย,
 ภาคะวะโตมทิ ปุตโต,
 โอรสโส มุขะโต ชาโต,
 รัมมะโซ,
 รัมมะนิมมิโต,
 รัมมะทายาโทติ,
 ตัง กิสสะ เหตุ,
 ตะกาคะตัสสะ เहतัง วาเสฐฐา
 อะธิวะจะนัง
 รัมมะกาโย อิติปิ,
 พรัทหมมะกาโย อิติปิ,
 รัมมะภูโต อิติปิ,
 พรัทหมมะภูโต อิติปิ,

ของผู้ใด มีอยู่แล้ว
 เป็นลัทธาตั้งมั่น ฝังลงรากแล้ว
 ดำรงอยู่ได้มั่นคง
 อันจะถูกชักนำไปในทางอื่นไม่ได้
 โดยสมณะก็ตาม โดยพราหมณ์ก็ตาม
 โดยเทพก็ตาม โดยมารก็ตาม
 โดยพรหมก็ตาม
 หรือโดยใครๆ ในโลกก็ตาม ดังนี้แล้ว
 ผู้นั้นควรกล่าวได้ดังนี้ว่า
 เราเป็นบุตรของพระผู้มีพระภาค
 เป็นโอรสเกิดแล้วจากพระโอษฐ์
 เป็นบุตรเกิดโดยธรรม
 อันธรรมนิรมิตแล้ว
 เป็นธรรมทายาท ดังนี้
 ชื่อนั้น เป็นเพราะเหตุไรเล่า
 ดูก่อนวาเสฐฐะ เพราะว่าคำนั้น
 เป็นคำแทนชื่อของตถาคต
 คือคำว่า “ธรรมกาย” ดังนี้บ้าง
 คือคำว่า “พรหมกาย” ดังนี้บ้าง
 คือคำว่า “ธรรมภูต” ดังนี้บ้าง
 คือคำว่า “พรหมภูต” ดังนี้บ้าง.

บอกวัตร

(*หันตะ มะยัง พุทธัสสะ โอวาทานุสาสะนีโย ภาวามะ เส*)

โอกาส โย ปน ภิกขุ?
ธมฺมานุธมฺมปฏิปฺโน วิหริติ,
สามิจิปฏิปฺโน อนุธมฺมจาริ ฯ

โส ตถาคตํ สกฺกโรติ
ครุโรติ มาเนติ ปุเชติ,
ปรมา ย ปุชชาย
ปฏิปตฺติปุชชาย ฯ

สพฺพปาปสฺส อกรรม,
กฺุสฺสสฺสฺสฺสฺสฺสฺสฺสฺสฺสฺสฺส
สลิตฺตปริโยทปนํ,
เอตํ พุทฺธานสาสนํ ฯ

ขนฺติ ปรมํ ตโป ตีติกฺขา,
นิพฺพานํ ปรมํ วทนฺติ พุทฺธา,
น ทิ ปพฺพชิตฺโต ปฺรูปฺมาตี
สมโณ โหติ ปรี วิหฺลยฺนฺโต,
เอตํ พุทฺธานสาสนํ ฯ

อนฺูปวาโท,
อนฺูปมาโต,
ปาฏิโมกฺเข จ สํวโร,
มตฺตตฺตญฺจ ภาตฺตสฺสมี,
ปฺนตฺตญฺจ สยนาสนํ,
อิริจิตฺเต จ อาโยโค,
เอตํ พุทฺธานสาสนํ ฯ

สิลฺลสมาธิคฺุณานํ ขนฺติ
ปฺธานการณํ,

ข้าจะขอโอกาส ก็ภิกษุผู้ใด
เป็นผู้ปฏิบัติธรรม สมควรแก่ธรรมอยู่
เป็นผู้ปฏิบัติชอบ เป็นผู้ประพฤติตามธรรม
เป็นปกติ
ผู้นั้น ย่อมชื่อว่าทำสักการะ
ทำความเคารพนับถือ บูชาซึ่งพระตถาคตเจ้า
ด้วยปฏิบัติบูชา อันเป็นบูชาอย่างยิ่ง

การไม่ทำบาปทั้งปวง หนึ่ง
การบำเพ็ญกุศลให้ถึงพร้อม หนึ่ง
การกั้นจิตของตนให้ผ่องแผ้ว หนึ่ง
นี้เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย

ความอดทน คือความอดกลั้น เป็นตบะอย่างยิ่ง
พระพุทธเจ้าทั้งหลายตรัสว่าพระนิพพานเป็นเยี่ยม
ผู้ล้างผลาญผู้อื่น ไม่ชื่อว่าเป็นบรรพชิต
ผู้เบียดเบียนผู้อื่น ไม่ชื่อว่าเป็นสมณะ
นี้เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย

การไม่เข้าไปว่าร้ายกัน หนึ่ง
การไม่เข้าไปล้างผลาญกัน หนึ่ง
ความสำรวมในพระปาฏิโมกข์ หนึ่ง
ความเป็นผู้รู้ประมาณในโภชนาหาร หนึ่ง
การนอนการนั่งอันสงัด หนึ่ง
การประกอบความเพียรในอิริจิต หนึ่ง
นี้เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย

ความอดทน เป็นเหตุที่ตั้งแห่งคุณ คือ คีล
สมาธิทั้งหลาย

สพเพปิ กุสลา ธมฺมา
 ขนฺตยาเยว วฑฺฒนฺติ เต,
 เกวลานฺปิ ปาปานํ ขนฺติ
 มฺลํ นิกนฺตติ,
 ครทฺทลทาทีนํ มฺลํ ขนฺติ ขนฺติโก,

ขนฺติ ธีรสฺส ลจฺกาโร,
 ขนฺติ ตโป ตปสฺสิโน,
 ขนฺติ พลํ ว ยตฺติ,
 ขนฺติ หิตสฺสชาวหา,
 ขนฺติโก เมตฺตวา ลาภี
 ยสฺสสฺสี สฺขสฺสีลา,
 ปิโย เทวมนุสฺसानํ
 มนาโป โหติ ขนฺติโก,
 อตฺตโนปิ ปเรสฺสจ
 อตฺตถาโวหิ ว ขนฺติโก,
 สคฺคโมกฺขกมํ มคฺคํ
 อารุหฺโห โหติ ขนฺติโก,
 สตฺถุโน วจโนวาที
 กโรติเยว ขนฺติโก,
 ปรมาย จ ปุชฺชาย ชินิ
 ปุเชติ ขนฺติโก,

ทุลลภยจ มนุสฺสสตฺถุ,
 พุทฺธูปปาโท จ ทุลลโก,
 ทุลลภา ขณสมฺปตฺติ,
 สทฺธมฺโม ปรมทุลลโก,
 สุโข พุทฺธานมฺปูปาโท,
 สุขฺยา สทฺธมฺมเทสฺนา,
 สุขฺยา สงฺฆสฺส สามคฺคี,
 สมคฺคานํ ตโป สุขฺโย,

กุศลธรรมทั้งหลาย แม้ทั้งสิ้นนั้น
 ย่อมเจริญด้วยความอดทนแท้
 ความอดทน ย่อมตัดเสียได้ ซึ่งรากเง่าแห่ง
 ความชั่วทั้งหลาย แม้ทั้งสิ้น
 ผู้อดทน ย่อมชื่อว่าขาดเสียได้ ซึ่งรากเง่าแห่ง
 หายนะเหตุทั้งหลาย มีการติเตียนกัน และ
 การทะเลาะกัน เป็นต้น
 ความอดทน เป็นเครื่องประดับของนักปราชญ์
 ความอดทน เป็นตบะของผู้มีตบะ
 ความอดทน เป็นกำลังของผู้บำเพ็ญพรตทั้งหลาย
 ความอดทน นำประโยชน์ และความสุขมาให้
 ผู้อดทน ย่อมชื่อว่าเป็นผู้มีมิตร เป็นผู้มี
 ลาภ เป็นผู้มียศ เป็นผู้มีความสุขเป็นปกติ
 ผู้อดทน ย่อมชื่อว่าเป็นที่รัก เป็นที่เจริญใจ
 ของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย
 ผู้อดทน ย่อมชื่อว่าเป็นผู้นำประโยชน์
 มาให้แก่ตน และแก่ชนเหล่าอื่นอีกด้วย
 ผู้อดทน ย่อมชื่อว่าเป็นผู้ย่างขึ้นสู่หนทาง
 เป็นที่ไปสวรรค์ และพระนิพพาน
 ผู้อดทน ย่อมชื่อว่าเป็นผู้ทำตามวจโนวาทของ
 พระศาสดาทีเดียว
 ผู้อดทน ย่อมชื่อว่าเป็นผู้บูชาสมเด็จพระชินเจ้า
 ด้วยการบูชาอย่างยิ่ง
 ความเป็นมนุษย์ ก็หาได้ยาก
 ความเกิดขึ้นแห่งพระพุทธเจ้า ก็หาได้ยาก
 ความถึงพร้อมด้วยขณะสมัย ก็หาได้ยาก
 ธรรมของสัตบุรุษ หาได้ยากอย่างยิ่ง
 ความเกิดขึ้นแห่งพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ให้เกิดสุข
 การแสดงพระลัทธธรรม ให้เกิดสุข
 ความพร้อมเพรียงของหมู่ ให้เกิดสุข
 ความเพียรของผู้พร้อมเพรียงกัน ให้เกิดสุข

สุโข วิเวโก ตฤจฺจสฺส
 สุตฺตมฺมสฺส ปสฺสโต,
 อพฺยาปชฺฌํ สุขํ โลก
 ปาณฺณเตสฺส สลฺยโม,
 สุขา วิราคตา โลก
 กามานํ สมตฺกโก,
 อสฺมิมานสฺส วินโย,
 เอตํ เว ปรํ สุขํ,

กัจโฉ มนุสฺสปฏิลาโก,
 กิจฺฉํ มจฺจานซีวิทํ,
 กิจฺฉํ สทฺธมฺมสฺสวณํ
 กิจฺโฉ พุทฺธานมฺปปาโท,

อฺปฺปมาโท อมตํ ปทํ,
 ปมาโท มจฺจุโน ปทํ,
 อฺปฺปมตฺตา น มียุยนฺติ,
 เย ปมตฺตา ยถา มตา,
 เอตํ วิเสสโต ฌตฺวา
 อฺปฺปมาทฺมฺหิ ปณฺทิตา,
 อฺปฺปมาเท ปโมทฺนฺติ,
 อริยานํ โคจเร รตา,

เต ฌายีโน สาทติกา นิจฺจํ
 ททฺทปรกฺกมา มุสฺสนฺติ ธีรา
 นิพฺพานํ โยคฺกุเขมํ อนุตฺตรํ,

สตุถฺโน สทฺธมฺมํ สุตฺวา
 สทฺทสฺสมี ชินสาสเน ฯ
 กปฺปานิ สตสทฺสฺสา
 ทุคฺคตี โส น คจฺฉติ,

ความสงบของผู้ยินดี มีธรรมปรากฏแล้ว
 เห็นอยู่ ให้เกิดสุข
 ความไม่เบียดเบียน คือ
 ความสำรวมในสัตว์ทั้งหลายเป็นสุขในโลก
 ความปราศจากกำหนด
 คือความล่วงกามทั้งหลายในโลกเสียได้ เป็นสุข
 ความนำอัสมิมานะให้หมดได้
 ข้อนี้แล เป็นสุขอย่างยิ่ง

ความกลับได้อัตภาพเป็นมนุษย์ เป็นการยาก
 ความเป็นอยู่ของสัตว์ทั้งหลาย อันสัตว์ได้โดยยาก
 การที่ได้ฟังพระสัทธรรม เป็นการยาก
 ความเกิดขึ้นแห่งพระพุทธเจ้าทั้งหลาย เป็นการยาก

ความไม่ประมาท เป็นทางไม่ตาย
 ความประมาท เป็นทางแห่งความตาย
 คนผู้ไม่ประมาทแล้วทั้งหลาย ย่อมชื่อว่า ไม่ตาย
 ผู้ซึ่งประมาทแล้ว ก็เหมือนคนตายแล้ว
 บัณฑิตทั้งหลาย ทราบความข้อนั้นโดยแยกกัน
 แล้ว ตั้งอยู่ในความไม่ประมาท
 ย่อมบันเทิงในความไม่ประมาท
 ยินดีแล้วในธรรมเป็นโคจรของพระอริยเจ้า
 ทั้งหมด

บัณฑิตผู้เป็นนักปราชญ์เหล่านั้น มีความเพ่งเพียร
 ติดต่อกัน มีความบากบั่นมั่นเป็นนิจ
 ย่อมถูกต้องพระนิพพาน อันเกษมจากโยคะ
 หารธรรมอื่นยิ่งกว่ามิได้
 บุคคลใด ได้สดับพระสัทธรรมของพระศาสดา
 ในพระศาสนา ของสมเด็จพระชินเจ้าทั้งปวง
 บุคคลนั้น ย่อมไม่ไปสู่ทุกข์ ตลอดแสนกัลป์

ปุพฺพณฺเห ปิณฺทปาทณฺจ,
 สายณฺเห ธมฺมเทสนํ,
 ปโตเส ภิกฺขุโอรุวาทํ,
 อชฺฌมรตฺเต เทวปญฺหนํ,
 ปจฺจุเสว คเต กाले
 ภพฺพภพฺเพ วิโลกนํ,
 เอเต ปญฺจวิเช ภิกฺขเว
 วิโสเชติ มุณีปฺงฺคโวติ.

เวลาเช้า เสด็จบิณฑบาตอย่าง ๑
 เวลาเย็น ทรงแสดงธรรมอย่าง ๑
 เวลาบ่ายค่ำ ประทานโอวาทแก่ภิกษุอย่าง ๑
 เวลาเที่ยงคืน ทรงพยากรณ์ปัญหาแก่เทวดาอย่าง ๑
 เวลาย่ำรุ่ง ทอดพระเนตรดูสัตว์โลก
 ผู้ควรจะตรัสรู้ และไม่ควรรอย่าง ๑
 พระลัมมาสัมพุทธเจ้า
 ผู้เป็นพระมุณีประเสริฐยอมทำกิจ ๕
 ประการเหล่านี้ ให้หมดจด ดังนี้แลฯ

—

บทสรรเสริญพระรัตนตรัย

บทสรรเสริญพระพุทธคุณ

อิติปิโส ภะคะวา (รับพร้อมกัน) อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ, วิชชาจะระณะ-
สัมปันโน, สุคะโต, โลกวิทู, อะนุตตะโร ปุริสทัมมะสาระถิ สัตถา เทวะ-
มะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติ.

(นำ) องค์ใดพระสัมพุทธ

(รับพร้อมกัน) สุวิสุทธิสันดาน

ตัดมูลเกลศมาร

หนึ่งในพระทัยท่าน

ราศี บ พันพัว

องค์ใดประกอบด้วย

โปรดหมู่ประชากร

ชี้ทางบรรเทาทุกข์

ชี้ทางพระนฤพาน

พร้อมเบญจพิธจัก-

เห็นเหตุที่ใกล้ไกล

กำจัดน้ำใจหยาบ

สัตว์โลกได้พึ่งพิง

ข้าขอประณตนมอม

สัมพุทธการุญ-

บ มิหม่นมิหมองมัว

ก็เบิกบานคือดอกบัว

สุวคนธกำจร

พระกรุณาตั้งสาคร

มละโอฆกันดาร

และชี้สุขเกษมศานต์

อันพันโคกวิโยคภัย

ชุจรัสวิมลใส

ก็เจนจบประจักษ์จริง

สันดานบาปแห่งชายหญิง

มละบาปบำเพ็ญบุญ

ศिरเกล้าบังคมคุณ

ญ ภาพนั้นนिरันดร ฯ

บทสรรเสริญพระธรรมคุณ

สวากขาโต (รับพร้อมกัน) ภะคะวาตา ธัมโม, สันทิฏฐิโก
อะกาลิโก เอหิปัสสิโก, โอปะนะยิโก ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิติ.

(นำ) ธรรมะคือคุณากร
 (รับพร้อมกัน) ส่วนชอบสาทร
 ดุจดวงประทีปชัชวาล
 แห่งองค์พระศาสดาจารย์ ส่องลัต์วัลันदान
 สว่างกระจ่างใจมล
 ธรรมไฉนบิโดยมรรคผล เป็นแปดพิงยล
 และแก้กับทั้งนฤพาน
 สมญาโลกอุดรพิสดาร อันลึกโอบาร
 พิสุทธิพิเศษสุกใส
 อีกธรรมต้นทางครรไล นามขนานขานไช
 ปฏิบัติปริยัติเป็นสอง
 คือทางดำเนินดุจคลอง ให้สว่างลุปอง
 ยังโลกอุดรโดยตรง
 ข้าขอโอนอ่อนอุตมงค์ นบธรรมจ่านง
 ด้วยจิตและกายวาจา.

บทสรรเสริญพระสังฆคุณ

สุปะฏิปันโน (รับพร้อมกัน) ณะคะวะโต สภาวะะสังโฆ, อุชุปะฏิปันโน
 ณะคะวะโต สภาวะะสังโฆ, ญายะปะฏิปันโน ณะคะวะโต สภาวะะสังโฆ, สามีจิ-
 ปะฏิปันโน ณะคะวะโต สภาวะะสังโฆ, ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ
 ปุริสะปุคคะลา, เอสะ ณะคะวะโต สภาวะะสังโฆ, อาหุเนยโย ปาหุเนยโย
 ทักขิเนยโย, อัญชลีกะระณียะ, อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ.

(นำ) สงฆ์ใดสาวกศาสดา
 (รับพร้อมกัน) รัปปฏิบัติมา
 แต่องค์สมเด็จภควันต์
 เห็นแจ้งจตุลัจเสรีจบรร- ลุทางที่อัน
 ระงับและดับทุกข์ภัย
 โดยเสด็จพระผู้ตรัสไล
 สะอาดและปราศมัวหมอง

เหินห่างทางข้าศึกปอง	บ มิลำพอง
ด้วยกายและวาทจาใจ	
เป็นเนื่อนาบุญอันไพ-	ศาลแด่โลกัย
และเกิดพิบูลย์พูนผล	
สมญาเอารสทศพล	มีคุณอนนต์
อเนกจะนับเหลือตรา	
ข้าขอนบพมู่พระศรา	พกทรงคุณา-
นุคุณประดุจรำพัน	
ด้วยเดชบุญเข้าอภิวันท์	พระไตรรัตนอัน
อุดมดีเรกนิรัตติชัย	
จงช่วยขจัดโศภภัย	อันตรายใดใด
จงดับและกลับเลื่อมสุญ	

บทสวดเคารพคุณมารดาบิดา

(สวดนำ) อนันตะคุณะลัมปึนนา (รับพร้อมกัน) ชะเนตติชะนะกา
อุโภมัย्हัง มาตาศิตุณัง วะ ปาเท วันทามิ สาทะรัง.

(สวดทำนองสรภัญญะ)

(สวดนำ) ข้าขอนบชนกคุณ	
(รับพร้อมกัน) ชนนี้เป็นเค้ามูล	
ผู้กอบนุกุลพูน	ผดุงจวบเจริญวัย
พุ่มพืกทะนุถนอม	บ บำราศนิราไกล
แสนยากเท่าไรไร	บ คิดยากลำบากกาย
ตากทนระคนทุกข์	ถนอมเลี้ยง ฤ รู้วาย
ปกป้องซึ่งอันตราย	จนได้รอดเห็นกายา
เปรียบหนักชนกคุณ	ชนนี้คือภูผา
ใหญ่พื้นพสุธรธา	ก็ บ เทียบ บ เทียมทัน
เหลือที่จะแทนทด	จะสนองคุณานันต์
แท้บูชไนยอัน	อุดมเลิศประเสริฐคุณ.

บทสวดเคารพครูบาอาจารย์

(สวดนำ) ปาเจราจะรียา โหนติ (รับพร้อมกัน) คุณุตตะรานุสา สะกา
ปัญญาวุฑฒิกะเร เต เต ทินโนวาเท นะมามิหัง.

(สวดทำนองสรภัญญะ)

(สวดนำ) อนึ่งข้าค่านับน้อม

(รับพร้อมกัน) ต่อพระครูผู้การุณ

โอบเอื้อและเจือจน	อนุศาสน์ทุกสิ่งสรรพ
ยัง บ ทราบก็ได้ทราบ	ทั้งบุญบาปทุกสิ่งอัน
ชี้แจงและแบ่งปัน	ขยายอรรถให้ชัดเจน
จิตมากด้วยเมตตา	และกรุณา บ เอียงเอน
เหมือนท่านมาแกล้างเกณท์	ให้ฉลาดและแหลมคม
ขจัดเขลาบรรเทาโม-	หะจิตมืดที่งุนงม
กังขา ณ อารมณ	ก็สว่างกระจ่างใจ
คุณส่วนนี้ควรนับ	ถือว่าเลิศ ณ แดนไตร
ควรนึกและตรึกใน	จิตน้อมนิยมชม

บทสวดชยสิทธิคาถา

(สวดนำ) พาหุง

(รับพร้อมกัน) สะหัสสะมะภินิมิตตะสาวุธันตัง
ครีเมชะลัง อุทิตะโฆระสะเสนะมารัง
ทานาภิรมมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะสิทธิระ นิจัจัง.

(สวดทำนองสรภัญญะ)

(สวดนำ) ปางเมื่อพระองค์ประระมะพุท

(รับพร้อมกัน) ณะวิสุทธะคาสดา

ตรัสรู้อุตตะระระสะมา- ธิ ณ โพรธิบัลลังก์-

ขุนमारสหัสสะพหุพา-	หุวิชาวิชิตขลัง
ขี้คีรีเมฆะละประทัง	คชะเหี้ยมกระเทิมหาญ
แสรังเสกสราวุธะประดิษฐ์	กละคิดจะรอนราญ
รุ่มพลพหลพยุหะปาน	พระสมุททะนองมา
หวังเพื่อผลญวระระมุณิน-	ทะสุชินราชา
พระปราบพหลพยุหะ-	ระเมลืองมลายสุญ
ด้วยเดชะองค์พระทศพล	สุวิมลไพบูลย์
ทานาทิธรรมะวิริกุล	ชนะน้อมมะโนตาม
ด้วยเดชะลัจจะวะจะนา	และนมามืองค์สาม
ของจนิกรพละสยาม	ชยะสิทธิทุกวาร
ถึงแม้จะมีอริวิเศษ	พระเดชเที้ยมมาร
ขอไทยผลญพิชิตะผลาญ	อริแมนมุณินทร.

สีกุทเทสะปาฐะ

ภาลีตะมิทัง เตนะ ภาคะวะตา ชานะตา ปัสสะตา อะระหะตา สัมมา-
 สัมพุทเธนะ สัมปันนะสีลา ภิกขะเว วิหะระเถ สัมปันนะปาฐิโมกขา ปาฐิโมกขะ-
 ลังวะระสังวุตา วิหะระเถ อัจจระโคจะระสัมปันนา อะณุมัตเตสุ วัชเชสุ ภายะ-
 ทัสสาวิ สะมาทายะ ลิกขะเถ ลิกขาปะเทสุติ ฯ

ตัสมาติหัมเหติ ลิกขิตัพพัง สัมปันนะสีลา วิหะริสสามะ สัมปันนะปาฐิโมกขา
 ปาฐิโมกขะลังวะระสังวุตา วิหะริสสามะ อัจจระโคจะระสัมปันนา อะณุมัตเตสุ
 วัชเชสุ ภายะทัสสาวิ สะมาทายะ ลิกขิสสามะ ลิกขาปะเทสุติ ฯ เอวัญหิ โน
 ลิกขิตัพพัง ฯ

ตายะนะคาถา

ฉินทะ โสตั้ง ประรักกัมมะ
 นัปปะหายะ มุณี กาเม
 กะยิรา เจ กะยิราถนัง
 ลีลิลอ ทิ ประริพพาไซ
 อะกะดั่ง ทุกกะฐัง เสยโย
 กะตัญจะ สุกะดั่ง เสยโย
 กุโส ยะธา ทุกคะหิโต
 สามัญญัง ทุปะรามัตถัง
 ยังกัญจิ ลีลิลัง กัมมัง
 ลังกัสสะรัง พรหมะจะริยั้ง

กาเม ปะนุทะ พราหมะณะ
 เนกัตตะมุปะปัชชะติ
 ทัททะเมนัง ประรักกะเม
 ภียโย อากิระเต ระชัง
 ปัจฉา ตัปปะติ ทุกกะฐัง
 ยัง กัตวา นานุตัปปะติ
 หัตตะเมวานุกันตะติ
 นิระยาอุปะกัทตะติ
 ลังกิลัญญัง จะ ยัง วะตัง
 นะ ตั้ง โหติ มะหัพพะลันติ ฯ

เทวธรรม

หิริโอดตตัปปะสัมปันนา
 สันโต สัปปุริสา โลเก

สุกกะธัมมะสะมาหิตา
 เทวะธัมมาติ วุจจะเร ฯ

วันทาบทใหญ่

วันทามิ เจตยั้ง สัพพัง
 สารีริกะธาตุ มะหาโพธิง

สัพพัญญูเน สุปะติฏฐิตัง
 พุทเธะฐุปัง สะกะลัง สะทา

อนุโมทนาวิธี

อาฏานาฎิยปริตคาถา

สัพพะโรคะวินิมุตโต
 สัพพะสันตปาปะวัชชิตโต
 สัพพะเวระมะตีกกันโต
 นิพพุโต จะ ตูวัง ภาวะะ

สัพพิติโย วิวัชชันตุ
 สัพพะโรโค วินัสสะตุ
 มา เต ภาวะัตตวันตะราโย
 สุขี ทีฆายุกโก ภาวะะ
 อะภิวาทะนะสิลิสสะะ นิจัจัง
 วุฑฒาปะจาโยโน จัตตาโร อัมมา
 วิทณันติ आयุ วังโณ สุขัง พะลัง.

ขอท่านจงพ้นจากโรคทั้งปวง
 เว้นแล้วจากความเดือดร้อนทั้งปวง
 ล่วงเสียซึ่งเวรทั้งปวง
 ท่านจงเป็นผู้ดับทุกข์ทั้งปวงด้วย

ความจัญไรทั้งปวง จงเว้นไป
 โรคทั้งปวง จงฉิบหายไป
 อันตรายอย่าได้มีแก่ท่าน
 ขอท่านจงเป็นผู้มีสุข มีอายุยืน
 ธรรม ๔ ประการ คืออายุ วรรณะ
 สุขะ พละ ย่อมเจริญแก่บุคคลผู้มีปกติ
 กราบไหว้ มีปกติอ่อนน้อมต่อบุคคล
 ผู้เจริญเป็นนิตย์

อนุโมทনারัมภคาถา

ยะถา วาริระหา ปุรา
 ประริปุเรนติ สาคะรัง
 เอวะเมวะ อีโต ทินนัง
 เปตานัง อุปะกัปปะติ
 อิจฉิตัง ปัตถิตัง ตุมหัง
 ขิปปะเมวะ สะมิชณะตุ
 สัพเพ ปุเรนตุ ลังกัปปา
 จันโท ปัณณะระโส ยะถา
 มะณิ โชติระโส ยะถา

ห้วงน้ำที่เต็ม ย่อมยังสมุทรสาคร
 ให้บริบูรณ์ได้ ฉนใด
 ทานที่ท่านอุทิศให้แล้ว แต่โลกนี้ ย่อมสำเร็จ
 ประโยชน์ แก่ผู้ที่ละโลกนี้ไปแล้ว ฉนนัน
 ขออัญฐผล ที่ท่านปรารภแล้ว ตั้งใจแล้ว
 จงสำเร็จโดยฉับพลัน
 ขอความดำริทั้งปวง จงเต็มที่
 เหมือนพระจันทร์วันเพ็ญ
 เหมือนแก้วมณี อันสว่างไสว ควรยินดี

สามัญญานุโมทนาคาถา

สัพพีติโย วิวัชชันตุ
 สัพพะโรโค วินัสสะตุ
 มา เต ภาวะัตตวันตะราโย
 สุขี ทีฆายุโก ภาวะะ
 สัพพีติโย วิวัชชันตุ
 สัพพะโรโค วินัสสะตุ
 มา เต ภาวะัตตวันตะราโย
 สุขี ทีฆายุโก ภาวะะ
 สัพพีติโย วิวัชชันตุ
 สัพพะโรโค วินัสสะตุ
 มา เต ภาวะัตตวันตะราโย
 สุขี ทีฆายุโก ภาวะะ.
 อะภิวาทะนะสีลิสสะ นิจัจัง
 วุฑฒาปะจายีโน จัตตาโร ธัมมา
 วัฑฒันติ อายุ วัณโณ สุขัง พะลัง.

ความจัญไรทั้งปวง จงบาราคไป
 โรคทั้งปวง (ของท่าน) จงหายไป
 อันตรายอย่ามีแก่ท่าน
 ท่านจงเป็นผู้มีความสุข มีอายุยืน
 ความจัญไรทั้งปวง จงบาราคไป
 โรคทั้งปวง (ของท่าน) จงหายไป
 อันตรายอย่ามีแก่ท่าน
 ท่านจงเป็นผู้มีความสุข มีอายุยืน
 ความจัญไรทั้งปวง จงบาราคไป
 โรคทั้งปวง (ของท่าน) จงหายไป
 อันตรายอย่ามีแก่ท่าน
 ท่านจงเป็นผู้มีความสุข มีอายุยืน
 ธรรม ๔ ประการ คือ อายุ วรรณะ สุขะ
 พละ ย่อมเจริญแก่บุคคลผู้มีปกติกราบไหว้
 มีปกติอ่อนน้อมต่อบุคคลผู้เจริญเป็นนิตย์

โภชนทานานุโมทนาคาถา

อายุโท พะละโท ธีโร
 วัณณะโท ปะฐิภาณะโท
 สุขัสสะ ทาทา เมธาวิ
 สุขัง โส อะธัคคัจฉะติ
 อายุง ทัตวา พะลัง วัณณัง
 สุขัญจะ ปะฐิภาณะโท
 ทีฆายุ ยะสะวา โหติ
 ยัตถะ ยัตถุปะปัชชะตติ.

ผู้มีปัญญา ให้อายุ ให้กำลัง
 ให้วรรณะ ให้ปฐิภาณ
 ผู้มีปัญญาให้ความสุข
 ท่านย่อมประสพสุข
 บุคคลให้ อายุ พละ วรรณะ สุขะ
 และปฐิภาณ
 บังเกิดในที่ใดๆ ย่อมเป็นผู้มีอายุยืน
 มียศในที่นั้นๆ ดังนี้แล

คาถาสวดต่อจาก ยถา สัพพี ฯ ที่ใช้ในราชการ

ระตะนัตตะยานุภาเวนนะ

ระตะนัตตะยะเตชะสา

ทุกขะโรคะภะยา เวรา

โสกา สัตตฺ จุปัททะวา

อะเนกา อันตระรายาปี

วินัสสันตฺ อะเสสะโต

ชะยะสิทธิิ ธะนัง ลาภัง

โสตถิ ภาคยงฺ สุขัง พะลัง

สิริ อายุ จะ วังโณ จะ

โกคัง วุทฒิ จะ ยะสะวา

สะตะวัสสา จะ อายุ จะ

ชีวะสิทธิิ ะวันตฺ เต.

ภะวะตฺ สัพพะมังคะลัง

รักขันตฺ สัพพะเทวะตา

สัพพะพุทธานุภาเวนนะ

สะทา โสตถิ ะวันตฺเต

ภะวะตฺ สัพพะมังคะลัง

รักขันตฺ สัพพะเทวะตา

สัพพะธัมมานุภาเวนนะ

สะทา โสตถิ ะวันตฺเต

ภะวะตฺ สัพพะมังคะลัง

รักขันตฺ สัพพะเทวะตา

สัพพะสังฆานุภาเวนนะ

สะทา โสตถิ ะวันตฺ เต.

ด้วยอานุภาพของพระรัตนตรัย

ด้วยเดชของพระรัตนตรัย

ทุกข์ โรค ภัย และเวรทั้งปวง

ความโศก คัดรู่ และอุปัทวะทั้งหลาย

ทั้งอันตรายทั้งหลายเป็นอัน

จงพินาศไป

ความมีอำนาจ ความสำเร็จ ทรัพย์ ลาภ

ความสวัสดิ์ ความมีโชค ความสุขกำลัง

สิริ อายุ และวรรณะ

โภคะ ความเจริญ และความเป็นผู้มียศ

และอายุยืน ๑๐๐ ปี และ

ความสำเร็จกิจในความเป็นอยู่ จงมีแก่ท่าน

ขอสรรพมงคล จงมีแก่ท่าน

ขอเหล่าเทพยดาทั้งปวง จงรักษาท่าน

ด้วยอำนาจแห่งพระพุทธรเจ้า

ขอความสวัสดิ์ทั้งหลาย จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ

ขอสรรพมงคล จงมีแก่ท่าน

ขอเหล่าเทพยดาทั้งปวง จงรักษาท่าน

ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรม

ขอความสวัสดิ์ทั้งหลาย จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ

ขอสรรพมงคล จงมีแก่ท่าน

ขอเหล่าเทพยดาทั้งปวง จงรักษาท่าน

ด้วยอานุภาพแห่งพระสงฆ์

ขอความสวัสดิ์ทั้งหลาย จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ

มงคลจักรวาฬน้อย

ลัทธิพทุธธานุภาเวณะ ลัทธิพธัมมานุภาเวณะ ลัทธิพธลังฆานุภาเวณะ
 พุทธระระตะนัง ธัมมระระตะนัง สังฆะระระตะนัง ตินณัง ระตะนानัง อานุภาเวณะ
 จะตุราสีตีสะหัสสะธัมมกัซันธานุภาเวณะ ปิฎะกัตตะยานุภาเวณะ ชินะสวากานุภาเวณะ
 ลัทธิเพ เต โรคา ลัทธิเพ เต ภาเย ลัทธิเพ เต อันทะรายา ลัทธิเพ เต อุปัททะวา
 ลัทธิเพ เต ทุนนิมิตตา ลัทธิเพ เต อะวะมังคะลา วินัสสันตุ อายุวัฑฒะโก
 ณะวัฑฒะโก ลิริวัฑฒะโก ยะสะวัฑฒะโก พะละวัฑฒะโก วัณณะวัฑฒะโก
 ลุขะวัฑฒะโก โทตุ ลัทธิเพทา ฯ

ทุกขะโรคะภาเย เวรา
 อะเนกา อันทะรายาปี
 ชะยะลิต्ธิ ณะนัง ลาภัง
 ลิริ อายุ จะ วัณโณ จะ
 สะตะวัสสา จะ อายุ จะ

โลกา ลัตตุ จุปัททะวา
 วินัสสันตุ จะ เตชะสา
 โสตถิ ภาคยัง สุขัง พะลัง
 โภคัง วุฑฒิ จะ ยะสะวา
 ชีวะลิต्ธิ ภาวันตุ เต ฯ

อัครปประสาทะสุตตะคาถา

อัครคะโต เว ปะสันนानัง
 อัครเค พุทธะ ปะสันนानัง
 อัครเค ธัมเม ปะสันนानัง
 อัครเค สังฆะ ปะสันนानัง
 อัครคัสมิง ทานัง ทะทะตัง
 อัครคัง อายุ จะ วัณโณ จะ
 อัครคัสสะ ทาตา เมธาวิ
 เทวะภูโต มะนุสโส วา

อัครคัง ธัมมัง วิชานะตัง
 ทักขณะเย อะนุตตะเร
 วิราคะ ปะสะเม สุขะ
 ปุญญักเขตเต อะนุตตะเร
 อัครคัง ปุญญัง ปะวัฑฒะติ
 ยะโส กิตติ สุขัง พะลัง
 อัครคะธัมมะ สะมาหิโต
 อัครคปโต ปะโมทะตติ ฯ

คำกล่าวนำก่อนอาราธนาศีล

บัณฑิตทั้งหลายกล่าวว่า ศีลเป็นเบื้องต้น เป็นที่ตั้ง เป็นบ่อเกิดแห่งคุณความดีทั้งหลาย และเป็นประธานแห่งธรรมทั้งปวง บุคคลใดชำระศีลให้บริสุทธิ์แล้ว จะเป็นเหตุให้เว้นจากความทุจริต จิตจะระงับแจ่มใส และเป็นท่าหยั่งลงมหาสมุทร คือ นิพพาน

ดังนั้น ขอเรียนเชิญทุกท่าน พึงตั้งใจกล่าวคำอาราธนาศีล โดยพร้อมเพรียงกันนะครับ

คำอาราธนาศีล ๕

มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ, ติสระระณณะ สะหะ,
ปัญจะ สีลานิ ยาจามะ ฯ

ทุติยัมปิ มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ, ติสระระณณะ
สะหะ, ปัญจะ สีลานิ ยาจามะ ฯ

ตะติยัมปิ มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ, ติสระระณณะ
สะหะ, ปัญจะ สีลานิ ยาจามะ ฯ

(ถ้าอาราธนาศีลเพื่อตนเองตามลำพัง ให้เปลี่ยน มะยัง เป็น อะหัง, ยาจามะ เป็น ยาจามิ)

ศีล ๕

๑. ปาณาติปาตา, เวระมะณี ลิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือ เจตนาเครื่องงดเว้นจากการฆ่าสัตว์ ด้วยตนเองและใช้คนอื่นให้ฆ่า)

๒. อะทินนาทานา, เวระมะณี ลิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือ เจตนาเครื่องงดเว้นจากการลักทรัพย์ ด้วยตนเองและใช้คนอื่นให้ลัก)

๓. กาเมสุมิจฉาจารา, เวระมะณี ลิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือ เจตนาเครื่องงดเว้นจากการประพฤตินิดในกาม)

๔. มุสาวาทา, เวระมะณี ลิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือ เจตนาเครื่องงดเว้นจากการพูดปด พูดส่อเสียด พูดคำหยาบและพูดเพ้อเจ้อ)

๕. สุราเมระยะมัชชะปะมาทัฏฐานา, เวระมะณี ลิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือ เจตนาเครื่องงดเว้นจากการดื่มน้ำเมา อันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท)

คำอาราธนาศีล ๘

มะยัง ภันเต ติสระระณณะ สะหะ, อัฏฐะ สีลานิ ยาจามะ ฯ
 ทุติยัมปิ มะยัง ภันเต ติสระระณณะ สะหะ, อัฏฐะ สีลานิ ยาจามะ ฯ
 ตะติยัมปิ มะยัง ภันเต ติสระระณณะ สะหะ, อัฏฐะ สีลานิ ยาจามะ ฯ
 (ถ้าอาราธนาศีลเพื่อตนเองตามลำพัง ให้เปลี่ยน มะยัง เป็น อะหัง, ยาจามะ เป็น ยาจามิ)

ศีล ๘

๑. ปาณาติปาตา, เวระมะณี ลิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือ เจตนาเครื่องงดเว้นจากการฆ่าสัตว์ ด้วยตนเองและใช้คนอื่นให้ฆ่า)

๒. อะทินนาทานา, เวระมะณี ลิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือ เจตนาเครื่องงดเว้นจากการลักทรัพย์ ด้วยตนเองและใช้คนอื่นให้ลัก)

๓. อะพรัหมมะจะรียา, เวระมะณี ลิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือ เจตนาเครื่องงดเว้นจากกรรม อันเป็นข้าศึกต่อพรหมจรรย์)

๔. มุสาวาทา, เวระมะณี ลิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือเจตนาเครื่องงดเว้นจากการพูดปด พูดส่อเสียด พูดคำหยาบ และพูดเพ้อเจ้อ)

๕. สุราเมระยะมัชชะปะมาทัฏฐาณา, เวระมะณี ลิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือ เจตนาเครื่องงดเว้นจากการดื่มน้ำเมา อันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท)

๖. วิกาละโภชณา, เวระมะณี ลิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือ เจตนาเครื่องงดเว้นจากการบริโภคโภชนะในเวลาวิกาล คือ ตั้งแต่เที่ยงแล้ว จนอรุณขึ้นใหม่)

๗. นัจจะคิตะวาทิตะวิสุกะทัสสะนะ, มาลาคันธะวิเลปะนะธาระณะ

มัตถะนะวิสุสะนัฏฐาณา, เวระมะณี ลิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือ เจตนาเครื่องงดเว้นจากการฟ้อนรำ ขับร้อง ประโคมดนตรี ดูการละเล่นต่างๆ อันเป็นข้าศึกแก่กุศล ตลอดจนลูบไล้ ทัดทรง ประดับ ตกแต่งร่างกาย ด้วยดอกไม้ ของหอม เครื่องย้อมเครื่องทา)

๘. อุจจาสะยะนะมะหาสะยะนา, เวระมะณี ลิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

(ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท คือ เจตนาเครื่องงดเว้นจากการนอนที่นอนอันสูงใหญ่ ภายในดัดด้วยนุ่นและสำลี)

คำกล่าวสรุปศีล

อิมานิ “ปัญญา” ลิกขาปะทานิ

สีเลนนะ สุคะตัง ยันติ

สีเลนนะ โภคะลัมปะทา

สีเลนนะ นิพพุตัง ยันติ

ตัสมา สีลัง วิโสธะเย.

(สำหรับศีล ๘ ให้เปลี่ยน “ปัญญา” เป็น “อัญญะ” เท่านั้น)

คำกล่าวนำก่อนถวายสังฆทาน

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า, สัปบุรุษย่อมให้ทาน, เช่นข้าวและน้ำ, ที่สะอาด ประณีต, ตามกาลสมควรอยู่เป็นนิจ, แต่ผู้ประพฤติพรหมจรรย์, ซึ่งเป็นบุญเขตอันเยี่ยม,

สำหรับผู้ให้เครื่องบริโภคนั้น, ได้ชื่อว่า, ให้ฐานะทำประการ, แก่ปฏิคาหก, ดังต่อไปนี้คือ, ให้อายุ, ให้วรรณะ, ให้สุขะ, ให้พละ, และให้ปฏิภาณ, ผู้ให้ก็ย่อมได้รับฐานะทำประการนั้นด้วย,

ท่านสาธุชนทั้งหลาย, บุญเท่านั้น, เป็นที่พึงของพวกเราทั้งหลาย,

ดังนั้น, ขอเรียนเชิญทุกท่าน, พึงตั้งใจ, กล่าวคำถวายภัตตาหารเป็นสังฆทาน, โดยพร้อมเพรียงกันนะครับ

คำถวายสังฆทาน

อิมานิ มะยัง ภันเต, ภัตตานิ, สะปะริวารานิ, ภิกขุสังฆ์สสะ, โอนโณชะยามะ,
สาธุ โน ภันเต, ภิกขุสังโฆ, อิมานิ, ภัตตานิ, สะปะริวารานิ, ปะฏิคคัณหาตุ, อัมหากัง,
ทีฆะรัตตัง, หิตายะ, สุขายะ, นิพพานายะจะ ฯ

คำแปล

ข้าแต่พระภิกษุสงฆ์ผู้เจริญ, ข้าพเจ้าทั้งหลาย, ขอน้อมถวาย, ภัตตาหาร, พร้อมด้วยบริวารทั้งหลายเหล่านี้, แต่พระภิกษุสงฆ์, ขอพระภิกษุสงฆ์, จงรับ, ภัตตาหาร, พร้อมด้วยบริวารทั้งหลายเหล่านี้, ของข้าพเจ้าทั้งหลาย, เพื่อประโยชน์, เพื่อความสุข, เพื่อมรรคผลนิพพาน, แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย, ตลอดกาลนานเทอญ.

คำถวายผ้าป่า

อิmani มะยัง ภันเต, ปังสุกุละจีวะรานิ, สะปะริวารานิ, ภิกขุสังฆ์สสะ,
โธโณชะยามะ, สาธุ โน ภันเต, ภิกขุสังโฆ, อิmani, ปังสุกุละจีวะรานิ, สะปะริวารานิ,
ปะฏิคคัณหาดุ, อัมหากัง, ทิฆะรัตตัง, หิตายะ, สุขายะ, นิพพานายะจะ ฯ

คำแปล

ข้าแต่พระภิกษุสงฆ์ผู้เจริญ, ข้าพเจ้าทั้งหลาย, ขอน้อมถวาย, ผ้าบังสุกุลจีวร, พร้อมด้วยบริวารทั้งหลายเหล่านี้, แต่พระภิกษุสงฆ์, ขอพระภิกษุสงฆ์, จงรับ, ผ้าบังสุกุลจีวร, พร้อมด้วยบริวารทั้งหลายเหล่านี้, ของข้าพเจ้าทั้งหลาย, เพื่อประโยชน์, เพื่อความสุข, เพื่อมรรคผลนิพพาน, แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย, ตลอดกาลนานเทอญ.

คำถวายผ้าอาบน้ำฝน

อิmani มะยัง ภันเต, วัสสิกะสาฎิกานิ, สะปะริวารานิ, ภิกขุสังฆ์สสะ,
โธโณชะยามะ, สาธุ โน ภันเต, ภิกขุสังโฆ, อิmani, วัสสิกะสาฎิกานิ, สะปะริวารานิ,
ปะฏิคคัณหาดุ, อัมหากัง, ทิฆะรัตตัง, หิตายะ, สุขายะ, นิพพานายะจะ ฯ

คำแปล

ข้าแต่พระภิกษุสงฆ์ผู้เจริญ, ข้าพเจ้าทั้งหลาย, ขอน้อมถวาย, ผ้าอาบน้ำฝน, พร้อมด้วยบริวารทั้งหลายเหล่านี้, แต่พระภิกษุสงฆ์, ขอพระภิกษุสงฆ์, จงรับ, ผ้าอาบน้ำฝน, พร้อมด้วยบริวารทั้งหลายเหล่านี้, ของข้าพเจ้าทั้งหลาย, เพื่อประโยชน์, เพื่อความสุข, เพื่อมรรคผลนิพพาน, แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย, ตลอดกาลนานเทอญ.

คำถวายผ้ากฐิน

อิมัง มะยัง ภันเต, สะปะริวารัง, กะฐินะจีวะระทุสสัง, สังฆัสสะ, โอบโณชะยามะ, สาธุ โน ภันเต, สังโฆ, อิมัง สะปะริวารัง, กะฐินะจีวะระทุสสัง, ปะฐิคคัณหาตุ, ปะฐิคคะเหตตะวาจะ, อิมินาทุสเสนะ, กะฐินัง, อัตถะระตุ, อัมหากัง, ทีฆะรัตตัง, หิตายะ, สุขายะ, นิพพานายะจะ ฯ

คำแปล

ข้าแต่พระภิกษุสงฆ์ผู้เจริญ, ข้าพเจ้าทั้งหลาย, ขอน้อมถวาย, ผ้าจีวรกฐิน, พร้อมด้วยของบริวารทั้งหลายเหล่านี้, แต่พระภิกษุสงฆ์, ขอพระภิกษุสงฆ์, จงรับ, ผ้ากฐิน, พร้อมด้วยบริวารทั้งหลายเหล่านี้, ของข้าพเจ้าทั้งหลาย, ครั้นรับแล้ว, จงกราลกฐิน, ด้วยผ้าผืนนี้, เพื่อประโยชน์, เพื่อความสุข, เพื่อมรรคผลนิพพาน, แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย, ตลอดกาลนานเทอญ.

คำอธิษฐานเมื่อจบของต่างๆ ถวายพระ

สุทินนัง ะตะ เม ทานัง อาสะวักขะยาวะหัง โหตุ ฯ
 ทานของเราให้ดีแล้วหนอ ขอจงเป็นเครื่องนำมา ซึ่งความสิ้นไปแห่งอาสวะกิเลสเทอญ

วิธีแสดงอาบัติอย่างโบราณ

- (พรรษาอ่อนว่า) **สัพพา ตา อาปัตติโย อาโรเจมิ** (ว่า ๓ หน)
(กระผมจะขอบอกอาบัติเหล่านั้นทั้งหมด)
- สัพพา คะรุละหุกา อาปัตติโย อาโรเจมิ** (ว่า ๓ หน)
(กระผม จะขอบอกอาบัติทั้งหมดทั้งหนักทั้งเบาทั้งหมด)
- อะหัง ภันเต สัมพะหุลา นานาวัตถุกาโย อาปัตติโย**
อาปัชชิง ตา ตุมหะ มุเล ปะภูเทเสมิ
(ข้าแต่ท่านผู้เจริญ กระผมจะขอแสดงคืนซึ่งการต้องอาบัติ
อันมีวัตถุต่างๆ ที่มากพร้อมเหล่านั้น ณ ที่ใกล้แห่งท่าน)
- (พรรษาแก่ว่า) **ปัสสะลี อาวุโส ตา อาปัตติโย**
(ดูก่อนท่านผู้มีอายุ ท่านยอมไม่เห็นอาบัติเหล่านั้นหรือ)
- (พรรษาอ่อนว่า) **อุกาสะ อามะ ภันเต ปัสสามิ**
(ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ดั่งกระผมจะขอโอกาส ขอรับ กระผมไม่เห็น)
- (พรรษาแก่ว่า) **อายะติง อาวุโส สังวะเรยยาสิ**
(ดูก่อนท่านผู้มีอายุ ท่านพึงสำรวมต่อไปเถิด)
- (พรรษาอ่อนว่า) **สาธุ สุกฺขุ ภันเต สังวะริสสามิ**
ทุดิยัมปิ สาธุ สุกฺขุ ภันเต สังวะริสสามิ
ตะติยัมปิ สาธุ สุกฺขุ ภันเต สังวะริสสามิ
(ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ดิฉันกระผมจักขอสำรวมด้วยดี)
(แม้ครั้งที่สอง.....)
(แม้ครั้งที่สาม.....)
- (พรรษาอ่อนว่า) **นะ ปุเนวัง กะริสสามิ**
(กระผมจักไม่ทำอย่างนี้อีก)
- (พรรษาแก่ว่า) **สาธุ** (ดีละ)
- (พรรษาอ่อนว่า) **นะ ปุเนวัง ภาสิสสามิ**
(กระผมจักไม่พูดอย่างนี้อีก)
- (พรรษาแก่ว่า) **สาธุ** (ดีละ)

(พรรษาอ่อนว่า) นะ ปุเนวัง จินตะยิสสามิ

(กระผมจักไม่คิดอย่างนี้อีก)

(พรรษาแก่ว่า) สาธุ (ดีละ)

จบพรรษาอ่อน

(พรรษาแก่ว่า) สัพพา ตา อาปัตติโย อาโรเจมิ (ว่า ๓ ทน)

สัพพา คระรุละหุกา อาปัตติโย อาโรเจมิ (ว่า ๓ ทน)

อะหัง อาวุโส สัมพะทูลา นานาวัตถุกาโย อาปัตติโย

อาปัชชิง ตา ตฺยหะ มฺมุเล ปะฐิทฺเทเสมิ

(พรรษาอ่อนว่า) อุกาสะ ปัสสะทะ ภันเต ตา อาปัตติโย

(พรรษาแก่ว่า) อามะ อาวุโส ปัสสามิ

(พรรษาอ่อนว่า) อายะติง ภันเต สังวะเรยยาถะ

(พรรษาแก่ว่า) สาธุ สุฏฺฐุ อาวุโส สังวะริสสามิ

ทุติยัมปิ สาธุ สุฏฺฐุ อาวุโส สังวะริสสามิ

ตะติยัมปิ สาธุ สุฏฺฐุ อาวุโส สังวะริสสามิ

(พรรษาแก่ว่า) นะ ปุเนวัง กะริสสามิ

(พรรษาอ่อนว่า) สาธุ

(พรรษาแก่ว่า) นะ ปุเนวัง ภาสิสสามิ

(พรรษาอ่อนว่า) สาธุ

(พรรษาแก่ว่า) นะ ปุเนวัง จินตะยิสสามิ

(พรรษาอ่อนว่า) สาธุ

(เสรีจพิธิ)

คำพินทุ์กับปะ

พินทุ์ตั้งนะโม ๓ จบก่อน และเปล่งวาจา หรือผูกใจขณะที่ทำอยู่ว่า

อิมัง พินทุ์กับปัง กะโรมิ

ทุติยัมปิ อิมัง พินทุ์กับปัง กะโรมิ

ตะติยัมปิ อิมัง พินทุ์กับปัง กะโรมิ.

คำอธิษฐานผ้า

การอธิษฐาน **ผ้าสังฆาฏิ** ว่าดังนี้

อิมัง **สังฆาฏิ** อธิฏฐามิ
 ทุตติยัมปิ อิมัง **สังฆาฏิ** อธิฏฐามิ
 ตติยัมปิ อิมัง **สังฆาฏิ** อธิฏฐามิ.

เมื่อจะอธิษฐานบริวารอื่นๆ ให้เปลี่ยนคำว่า **สังฆาฏิ** ไปตามชนิดของบริวารนั้นๆ

อุตุตราสังคัง	ผ้าอุตุตราสังค (จีวร)
อันตระวาสะกัง	ผ้าอันตระवासก (สบง)
นีสีทะนัง	อาสนะ
ปัตตัง	บาตร
ปะริขาระโละลัง	ผ้าบริวาร ผ้าเล็กผ้าน้อย เช่น ยาม, สลกบาตร
มุขะปญฺณะนะโละลัง	ผ้าเช็ดหน้า
วัสสิกะสาฎิกัง	ผ้าอาบน้ําฝน

สำหรับผ้าบริวาร ผ้าเช็ดหน้า ถ้าอธิษฐานตั้งแต่สองผืนขึ้นไป ให้เปลี่ยน **อิมัง** เป็น **อิมานิ** และ **อัง** ทำยศัพท เป็น **อานิ** เช่น อธิษฐานผ้าบริวาร ให้ว่าดังนี้

อิมานิ **ปะริขาระโละลานิ** อธิฏฐามิ
 ทุตติยัมปิ อิมานิ **ปะริขาระโละลานิ** อธิฏฐามิ
 ตติยัมปิ อิมานิ **ปะริขาระโละลานิ** อธิฏฐามิ.

คำปัจจุธรรม์ หรือ คำถอนอธิษฐาน ว่าดังนี้

อิมัง **สังฆาฏิ** ปัจจุธรรมะรามิ
 ทุตติยัมปิ อิมัง **สังฆาฏิ** ปัจจุธรรมะรามิ
 ตติยัมปิ อิมัง **สังฆาฏิ** ปัจจุธรรมะรามิ.

คำวิกัปปีฟ้า

ผ้าผืนเดียว ว่าดังนี้

อิมัง จีวะรัง ตฺยหัง วิกัปเปมิ
 ทุตติยัมปิ อิมัง จีวะรัง ตฺยหัง วิกัปเปมิ
 ตะตติยัมปิ อิมัง จีวะรัง ตฺยหัง วิกัปเปมิ.

ผ้าสองผืนขึ้นไป ว่าดังนี้

อิมานิ จีวะรานิ ตฺยหัง วิกัปเปมิ.

ถ้าวิกัปไปแล้วจะใช้ถุงหมัดต้องถอนวิกัปปีก่อน **คำถอนวิกัป** สำหรับ **ผ้าผืนเดียว**
และผู้ถอนแก่กว่า ว่าดังนี้

อิมัง จีวะรัง มัยหัง ลันตะกััง ปริกฺขุชชะ วา วิสัชเชหิ วา ยะถาปัจจะยัง วา
 กะโรหิ.

ถ้าผู้ถอนอ่อนกว่า ว่าดังนี้

อิมัง จีวะรัง มัยหัง ลันตะกััง ปริกฺขุชชะละ วา วิสัชเชละ วา ยะถา-
 ปัจจะยัง วา กะโรละ.

ถ้าสองผืนขึ้นไป เปลี่ยนคำว่า :-

อิมัง จีวะรัง เป็น อิมานิ จีวะรานิ
 ลันตะกััง เป็น ลันตะกานิ นอกนั้นเหมือนกัน

คำเสียดสละผ้าครองแก่ภิกษุ

ผ้าผืนเดียว ว่าดังนี้

อิทัง เม ภันเต จีวะรัง รัตติวิปปะวุตถัง อัญญัตระ ภิกขุ สัมมะติยา
 นิสลัคคิยัง อิมายัง อาัยสมะโต นิสลัชชามิ ฯ

คำให้คืน

อิมัง จีวะรัง आयัสสมะโต ทัมมิ ฯ

หมายเหตุ :- ถ้าผู้เสียสละแก่กว่าผู้รับ เปลี่ยนคำว่า ภัณฑะ เป็น อาวุโส
ถ้าผ้า ๒ ผืน เปลี่ยนคำว่า จีวะรัง เป็น ทวิจีวะรัง
ถ้าผ้า ๓ ผืน เปลี่ยนคำว่า จีวะรัง เป็น ติจีวะรัง

คำเสียสละอดีตเรกจีวรแก่ภิกษุ

ผ้าผืนเดียว ว่าดังนี้

อิทัง เม ภัณฑะ จีวะรัง ทะสาหาทิกันตัง นิสลัคคิยัง,
อิมาทัง आयัสสมะโต นิสลัชชามิ ฯ

ถ้าผ้า ๒ ผืน ว่าดังนี้

อิมานิ เม ภัณฑะ จีวะรานิ ทะสาหาทิกันตานิ นิสลัคคิยานิ,
อิมานาทัง आयัสสมะโต นิสลัชชามิ ฯ

หมายเหตุ:- ถ้าผู้เสียสละแก่กว่าผู้รับ เปลี่ยนคำว่า ภัณฑะ เป็น อาวุโส
ส่วนคำให้คืน ใช้เหมือนผ้าครอง ต่างแต่ผ้าหลายผืนเปลี่ยนคำว่า
อิมัง จีวะรัง เป็น อิมานิ จีวะรานิ

คำชักผ้าป่า

อิทัง วัตถัง, สัสสามิกัง, บังสุกุละจีวะรัง, มัยหัง ปาปฺณาคิ.
ผ้าบังสุกุลจีวร, อันมีเจ้าของนี้, จงสำเร็จประโยชน์, แก่ข้าพเจ้า, ในกาลบัดนี้

คำขอขมา (หรือทำวัตร)

ผู้ขอขมาพึงว่า

เถเร ปะมาเทนะ, ทวารัตตะเยนะ กะตัง, ลัฟพัง อะปะระรัง
ชะมะละ เม ภัันเต.

ท่านผู้รับขมา พึงนั่งพับเพียบประนมมือกล่าวว่า

อะหัง ชะ मामิ, ตะยาปิ เม ชะมิตัพพัง.

ผู้ขอขมา พึงรับคำท่านอีกว่า

อุกาสะ ชะ मामิ ภัันเต.

ถ้าขอขมารวมหมู่กันทีเดียว ให้เปลี่ยนคำว่า

เม เป็น โน, ชะ मामิ ภัันเต เป็น ชะ मामะ ภัันเต

ผู้รับเปลี่ยนคำว่า

ตะยาปิ เป็น ตุมเหทิปิ

ชะ मामิ เป็น ชะ मामะ

คำลาสิกขา

สิกขัง ปัจจักขามิ คิหิติ มัง ธาเรถะ. (๓ ครั้ง)

กระผมลาสิกขา ขอท่านทั้งหลาย จงจำกระผมไว้ว่า เป็นคฤหัสถ์ ณ บัดนี้

(๓ ครั้ง)

คำชานนาค แบบเอสาหัง

คำขอพรพชา

เอสาหัง ภันเต สุจิระประริณีพพุตัมปิ, ตัง ภาคะวันตัง สระระณัง คัจฉามิ,
ธัมมัญจะ ภิกขุ สังฆัญจะ, ละเภยยาหัง ภันเต, ตัสสะ ภาคะวะโต, ธัมมะวิณะเย ปัพพัชชัง,
ละเภยยัง อุปะลัมปะทังฯ

ทุติยัมปาทัง ภันเต, สุจิระประริณีพพุตัมปิ, ตัง ภาคะวันตัง สระระณัง คัจฉามิ,
ธัมมัญจะ ภิกขุ สังฆัญจะ, ละเภยยาหัง ภันเต, ตัสสะ ภาคะวะโต, ธัมมะวิณะเย ปัพพัชชัง
,
ละเภยยัง อุปะลัมปะทังฯ

ตะติยัมปาทัง ภันเต, สุจิระประริณีพพุตัมปิ, ตัง ภาคะวันตัง สระระณัง คัจฉามิ,
ธัมมัญจะ ภิกขุ สังฆัญจะ, ละเภยยาหัง ภันเต, ตัสสะ ภาคะวะโต, ธัมมะวิณะเย ปัพพัชชัง,
ละเภยยัง อุปะลัมปะทังฯ

อะหัง ภันเต, ปัพพัชชัง ยาจามิ, อิมานิ กาสายานิ วัตถานิ คะเหตวา,
ปัพพาเชถะมัง ภันเต, อะนุกัมปัง อุปาทายะฯ

ทุติยัมปิ อะหัง ภันเต, ปัพพัชชัง ยาจามิ, อิมานิ กาสายานิ วัตถานิ คะเหตวา,
ปัพพาเชถะมัง ภันเต, อะนุกัมปัง อุปาทายะฯ

ตะติยัมปิ อะหัง ภันเต, ปัพพัชชัง ยาจามิ, อิมานิ กาสายานิ วัตถานิ คะเหตวา,
ปัพพาเชถะมัง ภันเต, อะนุกัมปัง อุปาทายะฯ

หมายเหตุ (ในกรณีที่ขอพรพชาเป็นเพียงสามเณรเท่านั้น ไม่ต้องกล่าวคำว่า
“ละเภยยัง อุปะลัมปะทังฯ”)

มูลกัมมัญฐาน

เกสา, โลมา, นะขา, ทันตา, ตะโจ (อนุโลม)
ตะโจ, ทันตา, นะขา, โลมา, เกสา (ปฏิโลม)

คำขอสรณคมน์ และศีล

อะหัง ภันเต, สระระณะสีลัง ยาจามิ.
ทุติยัมปิ อะหัง ภันเต, สระระณะสีลัง ยาจามิ.
ตะติยัมปิ อะหัง ภันเต, สระระณะสีลัง ยาจามิ.

พระอาจารย์กล่าวนำนมัสการพระรัตนตรัย ให้นำคกล่าวตาม ดังนี้
(นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ.) กล่าว ๓ จบ

พระอาจารย์กล่าวว่า “**ยะมะหัง วะทามิ ตัง วะเทหิ**” ให้นำคกล่าวรับว่า “**อามะ
กันเต**” พระอาจารย์กล่าวนำให้สรณคมน์ และศีล ให้นำคกล่าวตาม ดังนี้

ไตรสรณคมน์

พุทฺธัง สรรณัง คัจฉามิ,
 ธัมมํ สรรณัง คัจฉามิ,
 สังฆัง สรรณัง คัจฉามิ,
 พุติยัมปิ พุทฺธัง สรรณัง คัจฉามิ,
 พุติยัมปิ ธัมมํ สรรณัง คัจฉามิ,
 พุติยัมปิ สังฆัง สรรณัง คัจฉามิ,
 ตะติยัมปิ พุทฺธัง สรรณัง คัจฉามิ,
 ตะติยัมปิ ธัมมํ สรรณัง คัจฉามิ,
 ตะติยัมปิ สังฆัง สรรณัง คัจฉามิ.

พระอาจารย์กล่าวว่า “**ติสระระณะคะมะนัง นิฏฺฐิตัง**” ให้นำคกล่าวรับว่า “**อามะ
กันเต**” พระอาจารย์กล่าวนำให้ศีล ๑๐ และให้สามเณรกล่าวตาม ดังนี้

ศีล ๑๐

๑. ปาณาติปาตา เวระมะณี.
๒. อะทินนาทานา เวระมะณ.
๓. อะพรัหฺมะจะริยา เวระมะณี.
๔. มุสาวาทา เวระมะณี.
๕. สุรา เมระยะ มัชชะปะมาทัฏฐานา เวระมะณี.
๖. วิกาละโภชะนา เวระมะณี.
๗. นัจจะ คีตะ วาทิตะ วิสุกะทัสสะนา เวระมะณี.
๘. มาลา คันธะ วิเลปะนะ ธาระณะ มัณฑะนะ วิภูสะนัฏฐานา เวระมะณี.
๙. อุจจาสะยะนะ มะหาสะยะนา เวระมะณี.
๑๐. ชาตะรูปะ ระชะตะ ปะฏิกะทะณา เวระมะณี.

(อิมานิ ทะสะ สะ ลิกขาปะทานิ สะมาทียามิ.) กล่าว ๓ จบ เสร็จแล้วกราบ ๓ ครั้ง

คำขอนิสัย

อะหัง ภันเต, นิสสะยัง ยาจามิ.
 ทุดิยัมปิ อะหัง ภันเต, นิสสะยัง ยาจามิ.
 ตะติยัมปิ อะหัง ภันเต, นิสสะยัง ยาจามิ.

(อุปัชฌายเณร เม ภันเต โททิตฺติ.) กล่าว ๓ จบ

พระอุปัชฌาย์กล่าวว่า

ปะฏิรูโป
 โอปายิกัง
 ปาสาทิเกนะ สัมปาเทละ

สามเณรกล่าวรับว่า

สาธุ ภันเต
 สาธุ ภันเต
 สาธุ ภันเต

เมื่อสามเณรกล่าวรับจบ ให้กล่าวว่า (อัสสะตักเคทานิ เถโร, มัยหัง ภารุ, อะหัมปิ เถรัสสะ ภารุ.) กล่าว ๓ จบ เสร็จแล้วกราบ ๓ ครั้ง

คำบอกบริวาร

พระอุปัชฌาย์บอกว่า

อะยันเต ปัตโต
 อะยัง สังฆาญญิ
 อะยัง อุตตะราสังโฆ
 อะยัง อันตะระวาสะโก

สามเณรกล่าวรับว่า

อามะ ภันเต
 อามะ ภันเต
 อามะ ภันเต
 อามะ ภันเต

คำถามอันตราয়ิกธรรม

พระคู้สวดถาม

กุกุฉัง
 คัณโท
 กิลาสเ
 โสโส
 อะปะมาโร
 มนะสุสโสสิ

สามเณรตอบ

นัตถิ ภันเต
 นัตถิ ภันเต
 นัตถิ ภันเต
 นัตถิ ภันเต
 นัตถิ ภันเต
 อามะ ภันเต

ปฐิสโลตี	อามะ กันเต
ภุชิสโลตี	อามะ กันเต
อะนะโณลี	อามะ กันเต
นะลี ราชะกะโฏ	อามะ กันเต
อะนุญญาโตลี มาตาปิตุหิ	อามะ กันเต
ปะริปุณณะวีสะติวัสโลลี	อามะ กันเต
ปะริปุณณะนเต ปัตตะจีวะรัง	อามะ กันเต
กินนาโมลี	อะหัง กันเต.....๑..... นามะ
โก นามะ เต อุปัชฌาย	อุปัชฌาย เม กันเต อาลัยมา.....๒..... นามะ
.....๑..... ชื่อของ <u>ผู้ขออุปสมบท</u> ซึ่งพระอุปัชฌาย์จะตั้งให้เป็นภาษาบาลี	
.....๒..... ชื่อของ <u>พระอุปัชฌาย์</u> ซึ่งเป็นภาษาบาลี	

คำขออุปสมบท

สังฆัมกันเต, อุปะลัมปะทัง ยาจามะ, อุลลุมปะตุ โน กันเต สังโฆ,
อะนุกัมปังง อุปาทายะ.

ทุติยัมปิ กันเต สังฆัง, อุปะลัมปะทัง ยาจามะ, อุลลุมปะตุ โน กันเต สังโฆ,
อะนุกัมปังง อุปาทายะ.

ตะติยัมปิ กันเต สังฆัง, อุปะลัมปะทัง ยาจามะ, อุลลุมปะตุ โนกันเต สังโฆ,
อะนุกัมปังง อุปาทายะ.

“.....ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย

ถ้าหากว่าพระภิกษุในพระพุทธศาสนานี้ ปราศรัยว่า
จะให้เป็นที่รักแก่เพื่อนพรหมจรรย์ทั้งปวง และจะยังตนให้เป็นที่เลื่อมใส
เป็นที่เคารพ เป็นที่สรรเสริญแห่งสพรหมจรรย์ทั้งหลาย
ภิกษุนั้นพึงพยายามกระทำตนให้ตั้งอยู่ในศีล
รักษาศีลให้สะอาดบริบูรณ์.....”

พุทธพจน์

คำขานนาค แบบอุกาสะ

คำวันทาสีมา, คำวันทาพระประธาน

อุกาสะ วันทามิ ภันเต, ลัพพัง อะปะราธัง ชะมะละ เม ภันเต, มะยา กะตัง ปุญญัง
 สามินา อะนุโมทิตัพพัง, สามินา กะตัง ปุญญัง มัยหัง ทาทัพพัง, สาธุ สาธุ อะนุโมทามิ.

(นั่งคุกเข่า ประนมมือ กล่าวว่่า)

ลัพพัง อะปะราธัง ชะมะละ เม ภันเต.

(กราบ ๑ ครั้ง ประนมมือ กล่าวว่่า)

อุกาสะ ทะวารัตตะเยนะ กะตัง, ลัพพัง อะปะราธัง ชะมะละ เม ภันเต.

(กราบ ๑ ครั้ง แล้วยืนขึ้น ประนมมือ กล่าวว่่า)

วันทามิ ภันเต, ลัพพัง อะปะราธัง ชะมะละ เม ภันเต, มะยา กะตัง ปุญญัง สามินา อะ
 นุโมทิตัพพัง, สามินา กะตัง ปุญญัง มัยหัง ทาทัพพัง, สาธุ สาธุ อะนุโมทามิ.

(นั่งคุกเข่า กราบ ๓ ครั้ง)

คำขอบรรพชา

อุกาสะ วันทามิ ภันเต, ลัพพัง อะปะราธัง ชะมะละ เม ภันเต, มะยา กะตัง ปุญญัง
 สามินา อะนุโมทิตัพพัง, สามินา กะตัง ปุญญัง มัยหัง ทาทัพพัง, สาธุ สาธุ อะนุโมทามิ,

อุกาสะ การุญญัง กัตตะวา, ปัพพัชชัง เทละ เม ภันเต.

(นั่งคุกเข่า ประนมมือ กล่าวว่่า)

อะหัง ภันเต, ปัพพัชชัง ยาจามิ.

ทุติยัมปี อะหัง ภันเต, ปัพพัชชัง ยาจามิ.

ตะติยัมปี อะหัง ภันเต, ปัพพัชชัง ยาจามิ.

(ลัพพะทุกขะ นิสสระณะ, นิพพานะ ลัจฉิกะระณัตถายะ,

อิมัง กาสาวัง คะเหตตะวา, ปัพพาเชละ มัง ภันเต, อะนุกัมปัง อุปาทายะ) กล่าว ๓ จบ

(ลัพพะทุกขะ นิสสระณะ, นิพพานะ ลัจฉิกะระณัตถายะ,

เอตัง กาสาวัง ทัตตะวา, ปัพพาเชละ มัง ภันเต, อะนุกัมปัง อุปาทายะ) กล่าว ๓ จบ

มูลกัมมัญฐาน

เกสา, โลมา, นะขา, ทันตา, ตะโจ (อนุโลม)

ตะโจ, ทันตา, นะขา, โลมา, เกสา (ปฏิโลม)

คำขอสรณคมน์ และศีล

อุกาสะ วันทามิ ภันเต, ลัพพัง อะปะราธัง ชะมะถะ เม ภันเต,
มะยา กะตัง ปุญญัง สามินา อะนุโมทิตัพพัง, สามินา กะตัง ปุญญัง มัยหัง ทาทัพพัง,
สาธุ สาธุ อะนุโมทามิ,

อุกาสะ การุญญัง กัตตะวา, ทิสระระณณะ สะหะ สีลานิ เทถะ เม ภันเต.

(นั่งคุกเข่า ประนมมือ กล่าวว่า)

อะหัง ภันเต, สาระณะสีลัง ยาจามิ.

ทุดิยัมปิ อะหัง ภันเต, สาระณะสีลัง ยาจามิ.

ตะติยัมปิ อะหัง ภันเต, สาระณะสีลัง ยาจามิ.

พระอาจารย์กล่าวนำนัมัสการพระรัตนตรัย ให้นำคกล่าวตาม ดังนี้

(นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ) กล่าว ๓ จบ

พระอาจารย์ กล่าวว่า “**ยะมะหัง ะทามิ ตัง ะเทหิ**” ให้นำคกล่าวรับว่า “**อามะ ภันเต**” พระอาจารย์ กล่าวนำให้สรณคมน์ และศีล ให้นำคกล่าวตาม ดังนี้

ไตรสรณคมน์

พุทฺธัง สาระณัง คัจฉามิ,

ธัมมัง สาระณัง คัจฉามิ,

สังฆัง สาระณัง คัจฉามิ,

ทุดิยัมปิ พุทฺธัง สาระณัง คัจฉามิ,

ทุดิยัมปิ ธัมมัง สาระณัง คัจฉามิ,

ทุดิยัมปิ สังฆัง สาระณัง คัจฉามิ,

ตะติยัมปิ พุทฺธัง สาระณัง คัจฉามิ,

ตะติยัมปิ ธัมมัง สาระณัง คัจฉามิ,

ตะติยัมปิ สังฆัง สาระณัง คัจฉามิ.

พระอาจารย์ กล่าวว่า “**ติสระระณะคะมะนัง นิฏฺฐิตัง**” ให้นำคกล่าวรับว่า “**อามะ ภันเต**” พระอาจารย์ กล่าวนำให้ศีล ๑๐ ให้สามเณรกล่าวตาม ดังนี้

ศีล ๑๐

๑. ปาณาติปาตา เวระมะณี, ลิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.
๒. อะทินนาทานา เวระมะณี, ลิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.
๓. อะพรัหฺมะจะริยา เวระมะณี, ลิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

๔. มุสสาวาทา เวรระมะณี, ลิกขาปะทัง สะมาทียามิ.
๕. สุรา เมระยะ มัชชะปะมาทัญญานา เวรระมะณี, ลิกขาปะทัง สะมาทียามิ.
๖. วิกาละโกชะนะ เวรระมะณี, ลิกขาปะทัง สะมาทียามิ.
๗. นัจจะ คีตะ วาทิตะ วิสุกะทัสสะนา เวรระมะณี, ลิกขาปะทัง สะมาทียามิ.
๘. มาลา คันธะ วิเลปะนะ ธาระณะ มัณฑะนะ วิภูสะนัญญานา เวรระมะณี, ลิกขาปะทัง สะมาทียามิ.
๙. อุจจาสะยะนะ มะหาสะยะนะ เวรระมะณี, ลิกขาปะทัง สะมาทียามิ.
๑๐. ชาตะรุปะ ระชะตะ ปะฐิกะคะทะณา เวรระมะณี, ลิกขาปะทัง สะมาทียามิ.
(อิมานิ ทะสะ ลิกขาปะทานิ สะมาทียามิ)

กล่าว ๓ จบ แล้วกราบ ๓ ครั้ง และ ยืนขึ้น ประนมมือ กล่าวว่า

วันทามิ ภันเต, ลัพพัง อะปะราธัง ชะมะละ เม ภันเต, มะยา กะตัง ปุญญัง สามินา อะนุโมทิตัพพัง, สามินา กะตัง ปุญญัง มัยหัง ทาตัพพัง, สาธุ สาธุ อะนุโมทามิ.
(นั่งคุกเข่า กราบ ๓ ครั้ง)

คำขอนิสัย

อุกาสะ วันทามิ ภันเต, ลัพพัง อะปะราธัง ชะมะละ เม ภันเต, มะยา กะตัง ปุญญัง สามินา อะนุโมทิตัพพัง, สามินา กะตัง ปุญญัง มัยหัง ทาตัพพัง, สาธุ สาธุ อะนุโมทามิ, อุกาสะ การุญญัง กัตตะวา, นิสสะยัง เทละ เม ภันเต.

(นั่งคุกเข่า ประนมมือ กล่าวว่า)

อะหัง ภันเต, นิสสะยัง ยาจามิ.
ทุติยัมปิ อะหัง ภันเต, นิสสะยัง ยาจามิ.
ตะติยัมปิ อะหัง ภันเต, นิสสะยัง ยาจามิ.

(อุปัชฌาย์ เม ภันเต โหติ) กล่าว ๓ จบ

พระอุปัชฌาย์กล่าวว่า

ปะฐิวุปัง

โอปาโยกััง

ปาสาทิเกนะ สัมปาเทละ

สามเณรกล่าวรับว่า

สาธุ ภันเต

สาธุ ภันเต

สาธุ ภันเต

เมื่อสามเณรกล่าวรับจบ ให้กล่าวว่า (อัชชะตักเคทานิ เถโร, มัยหัง ภาวโร, อะหัมปิ เถรัสสะ ภาวโร.)

กล่าว ๓ จบ แล้วกราบ ๓ ครั้ง และยืนขึ้น ประนมมือ กล่าวว่า

วันทามิ กันเต, ลัฟพัง อะปะระราชัง ชะมะละ เม กันเต, มะยา กะตัง ปุญญัง สา
มินา อะนุโมติตัพพัง, สามินา กะตัง ปุญญัง มัยหัง ทาทัพพัง, สาธุ สาธุ อะนุโมทามิ.
(นั่งคุกเข่า กราบ ๓ ครั้ง)

คำบอกรับอาร

พระอุปัชฌาย์บอกว่า

อะยันเต ปัตโต

อะยัง ลังฆาฏิ

อะยัง อุตตะราสังโฆ

อะยัง อันตะระวาสะโก

สามเณรกล่าวรับว่า

อามะ กันเต

อามะ กันเต

อามะ กันเต

อามะ กันเต

คำถามอันตรายิกธรรม

พระคู้สวดถาม

กุฏลิ่ง

คัณโท

กิลาส

โลโส

อะปะมาโร

มะนุสโสลี

ปุริโสลี

ภุชิสโสลี

อะนะโณลี

นะลี ราชะกะโร

อะนุญญาโตลี มาตาปัตตฺติ

ปะริปฺปนณะวิสะตวัสโสลี

ปะริปฺปนณะนเต ปัตตะจีวะรัง

กินนาโมลี

โก นามะ เต อุปัชฌาโย

สามเณรตอบ

นัตถิ กันเต

นัตถิ กันเต

นัตถิ กันเต

นัตถิ กันเต

นัตถิ กันเต

อามะ กันเต

อามะ กันเต

อามะ กันเต

อามะ กันเต

อามะ กันเต

อามะ กันเต

อามะ กันเต

อามะ กันเต

อะหัง กันเต๑..... นามะ

อุปัชฌาโย เม กันเต อาัยสมา๒..... นามะ

.....๑..... ชื่อของ ผู้ขออุปลมบท ซึ่งพระอุปัชฌาย์จะตั้งให้เป็นภาษาบาลี

.....๒..... ชื่อของ พระอุปัชฌาย์ ซึ่งเป็นภาษาบาลี

คำขออุปสมบท

สังฆมกันต, อุปะสัมปะทัง ยาจามิ, อุลลุมปะตุ มัง ภัณฑะ สังโฆ,
อะนุกัมปัง อูปาทายะ.

ทุติยัมปี ภัณฑะ สังฆัง, อุปะสัมปะทัง ยาจามิ, อุลลุมปะตุ มัง ภัณฑะ สังโฆ,
อะนุกัมปัง อูปาทายะ.

ตะติยัมปี ภัณฑะ สังฆัง, อุปะสัมปะทัง ยาจามิ, อุลลุมปะตุ มัง ภัณฑะ สังโฆ,
อะนุกัมปัง อูปาทายะ.

คำขอขมาต่อผู้ปกครอง (ก่อนบรรพชาอุปสมบท)

อุกาสะ, ดั่งข้าพเจ้าทั้งหลายจักขอโอกาส, กราบลาพ่อแม่ญาติพี่น้อง,
ท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย, เพื่อบรรพชาอุปสมบท ณ บัดนี้,

ตลอดระยะเวลา, ที่ต่างต้องเวียนว่ายตายเกิด, ถือกำเนิดในวิภวสงสาร,
หากข้าพเจ้าทั้งหลาย, ได้ประพฤติดีดพลาดล่วงเกิน, ต่อท่านทั้งหลาย,
ในที่ต่อหน้าก็ดี, ในที่ลับหลังก็ดี, ทั้งมีเจตนาก็ดี, ทั้งไม่มีเจตนาก็ดี,
ที่ระลึกได้ดี, ที่ระลึกไม่ได้ก็ดี, นับตั้งแต่ร้อยชาติพันชาติ,
หมื่นชาติแสนชาติก็ดี, ทั้งในปัจจุบันชาติก็ดี,

ขอท่านทั้งหลาย, โปรดอโหสิกรรม, งดความผิดทั้งหลายเหล่านั้น,
ให้แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย, ผู้จะบรรพชาอุปสมบทในบัดนี้,
เพื่อความบริสุทธิ์, เพื่อความบริบูรณ์, เพื่อความอยู่เป็นสุขในพรหมจรรย์,
และเพื่อประโยชน์, แก่การทำให้แจ้งซึ่งพระนิพพาน,
ของข้าพเจ้าทั้งหลาย, ในปัจจุบันชาตินี้ เทอญ ฯ

หมายเหตุ : ในกรณีที่ขอบรรพชาเป็นเพียงสามเณรเท่านั้น ไม่ต้องกล่าวคำว่า “อุปสมบท”

อุปกิเลสของสมาธิ

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ที่ป่า ชื่อว่า ปาจิณวังสะทนายวัน แขวงเมือง โกลัมพี ณ ที่นั้น ภิกษุ ๓ รูป คือ พระอนุรุทธะ พระนันทิยะ และพระกิมพิกะ ได้กราบทูล พระพุทธองค์ว่า ข้าพระองค์ทั้งสามพยายามกำหนดเห็นแสงสว่าง แล้วเห็นรูปทั้งหลาย แต่ แสงสว่างและรูปนั้นเห็นอยู่ไม่นาน ก็หายไป ข้าพระองค์ทั้งสามไม่ทราบว่าเป็นเพราะเหตุไร?

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงได้ตรัสกับภิกษุเหล่านั้น ดังต่อไปนี้ :-

“อนุรุทธะทั้งหลาย (ตรัสแก่ภิกษุทั้งสามองค์ แต่ทรงเรียกอนุรุทธะเป็นองค์แรก) แม้เราเองครั้งก่อนแต่ตรัสรู้ ยังไม่ได้ตรัสรู้ ยังเป็นพระโพรตัสต์ว์อยู่ กำหนดเห็นแสงสว่างได้ และเห็นรูปทั้งหลาย แต่ไม่นานเท่าไร แสงสว่างและการเห็นรูปนั้นก็หายไป เราก็เกิดความสงสัยว่า **อะไรหนอเป็นเหตุ เป็นปัจจัยให้แสงสว่างและการเห็นรูปนั้นหายไป** เราก็คิดได้ว่า อุปกิเลสเหล่านี้เป็นเหตุ เป็นปัจจัยให้แสงสว่างและการเห็นรูปนั้นหายไป อุปกิเลสเหล่านี้ คือ

๑. วิจิกิจฉา ความลังเลหรือความสงสัย
๒. อมนสิการ ความไม่ใส่ใจไว้ให้ดี
๓. ถีนมิทธะ ความท้อและความเคลิบเคลิ้ม่วงนอน
๔. ฉิมภิตตตะ ความสะดุ้งหวาดกลัว
๕. อุพพิละ ความตื่นเต้นด้วยความยินดี
๖. ทฏฐุลละ ความไม่สงบกาย ความคะนองหยาบ
๗. อัจจาร์ทวิริยะ ความเพียรจัดเกินไป
๘. อติสินวิริยะ ความเพียรรยอหย่อนเกินไป
๙. อภิขัปปา ความอยาก
๑๐. นานัตตัสญญา ความนึกไปในสิ่งต่างๆ (เรื่องราวต่างๆ ที่เคยผ่านมา หรือเคยจดจำไว้ มาผุดขึ้นในขณะที่ทำสมาธิ)
๑๑. รูปานัง อตินิขฌายิตตตะ ความเพ่งต่อรูปจนเกินไป.

อนุรุทธะทั้งหลาย เมื่ออุปกิเลสเหล่านี้ แม้อย่างใดอย่างหนึ่งเกิดขึ้นแก่เราแล้ว สมาธิของเราก็เคลื่อนไป เพราะอุปกิเลสเหล่านี้เป็นต้นเหตุ เมื่อสมาธิเคลื่อนแล้ว แสงสว่างและการเห็นรูปก็หายไป ฉะนั้น เราพยายามสอดส่องดูว่า วิธีใดจะทำให้อุปกิเลสเหล่านี้เกิดขึ้นไม่ได้ เราก็อำใจไว้โดยวิธีนั้น

อนุรุทธะทั้งหลาย เรารู้ชัดว่า วิจิกิจฉา เป็นต้นเหล่านี้ เป็นอุปกิเลสของจิต จึงได้ละเสีย

เหตุของการไม่เห็นแสงสว่างและรูป

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสกับภิกษุเหล่านั้นต่อไปอีกว่า

อนรุทธะทั้งหลาย เราทั้งที่ไม่ประมาท มีความเพียรระคองจิตไว้ในสมาธิอยู่ บางครั้งก็เห็นแต่แสงสว่างไม่เห็นรูป บางครั้งก็เห็นแต่รูปไม่เห็นแสงสว่าง เป็นดังนี้ทั้งคืนบ้าง ทั้งวันบ้าง ทั้งคืนและทั้งวันบ้าง เราจึงเกิดความสงสัยว่า อะไรหนอ เป็นเหตุเป็นปัจจัย ให้เป็นเช่นนั้น

อนรุทธะทั้งหลาย เราคิดว่า ขณะใด เราไม่นึกถึงรูป นึกถึงแต่แสงสว่าง นึกถึงรูป ขณะนั้นเราก็เห็นแต่แสงสว่าง ขณะนั้นเราก็เห็นแต่แสงสว่างไม่เห็นรูป ขณะใด เราไม่นึกถึงแสงสว่าง นึกถึงรูป ขณะนั้นเราก็เห็นแต่รูป ไม่เห็นแสงสว่าง เป็นดังนี้ ทั้งคืนบ้าง ทั้งวันบ้าง ตลอดทั้งคืนและทั้งวันบ้าง

อนรุทธะทั้งหลาย เราเมื่อไม่ประมาท มีความเพียร ระคองจิตไว้ในสมาธิอยู่ บางครั้งเห็นแสงสว่างนิดเดียว เห็นรูปนิดเดียว บางครั้งเห็นแสงสว่างมาก เห็นรูปมากเป็นดังนี้ ตลอดทั้งคืนบ้าง ตลอดทั้งวันบ้าง ตลอดทั้งคืนทั้งวันบ้าง เราจึงเกิดสงสัยว่าอะไรหนอเป็นเหตุเป็นปัจจัย ให้เป็นเช่นนั้น

อนรุทธะทั้งหลาย เราคิดว่า ขณะใด สมาธิของเราน้อย ขณะนั้นจักขุก็มีน้อย ด้วยจักขุอันน้อยนั้น เราจึงเห็นแสงสว่างน้อย เห็นรูปก็น้อย ขณะใดสมาธิของเรามาก ขณะนั้นจักขุก็มีมาก ด้วยจักขุอันมากนั้น เราจึงเห็นแสงสว่างมาก เห็นรูปก็มาก เป็นดังนี้ทั้งคืนบ้าง ทั้งวันบ้าง ตลอดทั้งคืนและทั้งวันบ้าง

โอวาทพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย

บูชา

บูชา มี ๒ อย่าง **อามิสบูชา** คือ บูชาด้วยเครื่องสักการะอย่างหนึ่ง **ปฏิบัติบูชา** คือ บูชาด้วยการปฏิบัติอย่างหนึ่ง ในการบูชาทั้ง ๒ อย่างนี้ พระองค์ทรงสรรเสริญว่า ปฏิบัติบูชาดีกว่าอามิสบูชา เมื่อคิดทบทวนดูเหตุผลในพระโอวาทข้อนี้แล้ว เราจะเห็นได้ชัดทีเดียวว่า พระองค์มีพระประสงค์จะให้พวกเรามีความเพียรพยายามปฏิบัติเจริญรอยตามพระองค์ มากกว่าที่จะมัวบูชาพระองค์อยู่ หากไม่พระองค์จะตรัสเช่นนั้นทำไม และโดยนัยนี้เองจึงเป็นที่เห็นได้ว่า **แม้เวลานี้จะเป็นกาลล่วงมาช้านาน จากที่พระองค์เสด็จดับขันธปรินิพพานไปแล้ว ก็ไม่มีอะไรเป็นข้อห้ามว่า ผู้ที่ปฏิบัติตามจะไม่ได้รับผลอย่างที่ท่านได้รับ นอกจากคำกล่าวอ้างของคนเกียจคร้าน**

ข้อนี้คำว่า “**อกาลิโก**” ในบทธรรมคุณนี้เองเป็นหลักฐานยืนยันอยู่ว่าธรรมของพระองค์ ผู้ใดปฏิบัติตามย่อมจะเกิดผลทุกเมื่อไม่มีขีดคั่น พระอริยสาวกทั้งหลายนั้นฐานะเดิมก็เป็นมนุษย์ปุถุชนนี้เอง แม้องค์สมเด็จพระบรมศาสดาก็เช่นกัน มิใช่เทวดา อินทร์ พรหมที่ไหน แต่ที่เลื่อนขั้นสู่ฐานะเป็นพระอริยะได้ ก็เพราะการปฏิบัติเท่านั้น แนวปฏิบัติอย่างไรถูก พระองค์สอนไว้ละเอียดหมดแล้ว

ปัญหาจึงเหลือแต่ว่าเราจะปฏิบัติกันจริงหรือไม่เท่านั้น ?

(จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “พระพุทธรูปคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ”)

วาจาคักคิสิทธิ

ถ้าว่าหัดวาจาไพเราะเสียในชาตินี้ ชาติต่อๆ ไปวาจาของตนคักคิสิทธิ จะพูดอะไร สำเร็จกิจหมดทุกอย่าง ถ้าใช้วาจาหยาบก็เท่ากับวาจาจอบตัวเอง ในชาตินี้ก็ตี วาจาหมดอำนาจหมดสิทธิ์ ไม่มีอำนาจอะไร พูดไปก็เท่ากับไม่ได้พูด พูดอะไรเป็นไม่สำเร็จ เพราะวาจาของตน ไม่ได้บำเพ็ญกุศลทางวาจาไว้ ถ้าบำเพ็ญบุญกุศลทางวาจาไว้แล้ว กล่าววาจาใด วาจาคักคิสิทธิ **วาจาคักคิสิทธิ นี้ไม่ได้เป็นของพอดิพอร้าย**

เรื่องวาจาคักคิสิทธินี้เมื่อครั้งสมเด็จพระบรมศาสดาเสด็จดับขันธปรินิพพานแล้ว

กษัตริย์ทั้งหกพระนคร เจ็ดพระนคร แปดพระนคร ทั้งหกพระนครเกิดประหารซึ่งกันและกัน จะรบกันยกใหญ่ เมื่อครั้งแย่งพระบรมธาตุกันในครั้งนั้น ไม่มีใครสามารถมีวาทะคดีลิทธิ จะเปลื้องความในครั้งนั้นได้ มีพราหมณ์ผู้หนึ่ง ท่านโทนพราหมณ์ เข้าไปมีวาทะคดีลิทธิขึ้น ในที่นั้น ห้ามพุทธกิจในการแย่งพระบรมธาตุในครั้งนั้นสำเร็จได้นั้นเพราะอาศัยอะไร เพราะ อาศัยวาทะคดีของพราหมณ์อันศักดิ์สิทธิ์ วาทะคดีลิทธิที่นั่นแหละท่านได้สร้างวาทะคดีของ ท่านไว้ ถ้ากษัตริย์ผู้ใดคือว่าผู้ใดได้ฟังเข้าแล้วจะอ่อนน้อมตามวาทะคดีของ ท่าน เป็นเช่น นี้เพราะสร้างวาทะคดีที่ดีของท่านไว้ สร้างวาทะคดีที่ไพเราะอ่อนหวานไว้

ถ้าใครต้องการวาทะคดีลิทธิเช่นนี้ ต้องพยายามห้ามวาทะคดีเสีย ให้มีวาทะคดี สัจจอยู่รำไป เมื่อกล่าวขึ้นแล้ว เป็นประโยชน์แก่ตนบ้าง ประโยชน์แก่คนอื่นบ้าง เป็นประโยชน์ ทั้งตนบุคคลอื่นได้ วาทะไม่เป็นประโยชน์แล้วเสียเวลา พวกที่พูดวาทะพล่อยๆ เอาเรื่องเอา ราวไม่ได้ วาทะเหลวไหลชนิดนี้ ขำวาทะของตัวเอง ทำลายความศักดิ์สิทธิ์ของตัวเอง ไม่มี ใครทำให้

พวกเราต้องอุทิศสำหรับแก้ไขวาทะของตนให้เป็นวาทะที่ไพเราะอ่อนหวานอยู่รำไป นี้เป็น ประโยชน์แก่ตนด้วย เป็นประโยชน์แก่บุคคลอื่นด้วย เป็นทั้งประโยชน์แก่กันและกัน

(จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “สังคหวัตถุ”)

อดิมานะ

อนติมานะ ไม่มีอดิมานะ เยอหยิ่งจองหองไม่มี ไม่มีเยอหยิ่งจองหองจริงๆ ทีเดียว ลูก หลานลูกชายบางคนเยอหยิ่งจองหองต่อพ่อแม่ กระทบกระทั่งเข้าเล็กน้อยละก็ใช้จุกพิด หมิ่นพ่อแม่เสียแล้ว เอาแล้ว นี่ร้ายกาลถึงขนาดนี้ นี่มันเยอหยิ่งจองหองอย่างนี้

ภิกษุสามเณรก็ดูเดียวกัน ถ้าว่ากระทบกระทั่งเข้าเล็กๆ น้อยๆ ละก็ เอาละไปละ ลึกขาลาเพศไปเสียบ้าง ไปเสียที่ไหนๆ บ้าง นี่เอาเข้าแล้ว ถูกเข้าเล็กๆ น้อยๆ ละก็หัวดี้อ กระด้าง ครูบาอาจารย์เกลียดนัก พ่อแม่ก็เกลียดนัก

ถ้าเป็นผู้ไม่เยอหยิ่งจองหอง **เมื่อไม่เยอหยิ่งจองหองอย่างนี้แล้วเป็นที่สบายใจ** อยู่กับพ่อแม่เป็นที่สบายใจ ครูบาอาจารย์ ภิกษุสามเณร อุบาสก อุบาสิกา ในพระพุทธศาสนาเป็น **ผู้ไม่เยอหยิ่งจองหองแล้วเป็นที่สบายใจ** พระพุทธศาสนาชอบใจนัก ชอบอาภัพ ชอบ ตักเตือน ไม่มีอดิมานะ ถ้ามีอดิมานะเยอหยิ่งจองหอง เป็นเช่นนั้นละก็เป็นที่ไม่สบายใจ นี้ เป็นคนฝ่ายเลว **ฝ่ายดีก็ไม่เยอหยิ่งจองหองเท่านั้นไม่มีอดิมานะทีเดียว**

(จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “กรณีเมตตสูตร”)

สุคติ - ทุกคติ

สภาพที่เป็นธรรมย่อมนำสัตว์ไปสู่สุคติ และสภาพที่เป็นอธรรมย่อมนำสัตว์ไปสู่ทุกคติ
สภาพที่เป็นบุญก็ย่อมนำสัตว์ไปสู่สุคติ สภาพที่เป็นบาปก็ย่อมนำสัตว์ไปสู่ทุกคติ

สภาพที่เป็นบุญ เป็นดวงใส ติดอยู่ในศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นมนุษย์แบบเดียวกัน ถ้าดวงบุญใหญ่โตก็นำไปสู่สวรรค์ ถ้าดวงบาปใหญ่โตกว่าก็นำไปสู่นรก ใครจะแก้ไขอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ได้ทั้งนั้น ย่อมเป็นไปตามคติของตน เหมือนหญิงชายจะเป็นสามีภรรยากันใครก็แล้วแต่ จะต้องตกลงใจของกันและกันเอง

ฉะนั้นการที่สัตว์จะไปสู่ทุกคติ ภพถึงจุดมีอยู่ ทำความชั่วไม่มีความดีเข้าไปจนเจือเลย แม้เพียงเท่าปลายผมปลายขน พอแตกกายทำลายชั้นร์ โลกกันตร์ถึงจุดเอาไป จะไปอยู่ที่อื่นใดไม่ได้ทั้งนั้น อายตนะบาปถึงจุดไปทันที ถ้าว่าภพหย่อนลงกว่านั้นมา ก็ไปอยู่ในอเวจีมหาดานปรกเหล่านี้เป็นต้น แต่พอมาเกิดในจำพวกสัตว์เดรัจฉานได้ สัตว์เดรัจฉานก็ถึงจุดเอาไปเกิดในจำพวกสัตว์เดรัจฉาน แต่ถ้าทำความผิดไม่ถึงขนาดนั้น ก็ไปเกิดเป็นเปรต อสุรกายตามลำดับ

ถ้าทำความดีด้วย กาย วาจา ใจ ไม่มีความชั่วบาปเข้ามาเจือปนเลย พอแตกกายทำลายชั้นร์ อายตนะของมนุษย์ถึงจุด เข้าสู่คัพภสัตว์ ไปติดอยู่ในกำเนิดมนุษย์ ถ้าดีมากขึ้นไปกว่านี้ ก็ไปเกิดในจำพวกเทวดา เป็นชั้นๆ สูงขึ้น ชั้นจาตุมหาราช ชั้นดาวดึงส์ ชั้นยามา ชั้นดุสิต ชั้นนิมมานรดี ชั้นปรนิมมิตวสวัตตี สูงขึ้นไปตามสภาพของธรรมชาติถึงจุดกันเองว่า ตนได้กระทำความดีขนาดเท่าไร ควรอยู่ควรเกิดในที่ไหน เมื่อตรงกับอายตนะไหน อายตนะนั้นก็ถึงจุดไป เขามีอายตนะสำหรับเหนี่ยวรั้งและดึงดูดกันทั้งนั้น เราติดอยู่ในมนุษย์นี้ไปไหนได้เมื่อไร ไปไม่ได้ทั้งนั้น อยากรจะตายก็ตายไม่ได้ บ่นไปเถอะก็ไม่ตาย แต่พอถึงกำหนดไม่อยากรตายก็ต้องตาย จะถูกบังคับบัญชาอย่างนี้ ดึงดูดอย่างนี้เสมอไป

เหตุนี้เราจึงได้แสวงหาบุญ บุญจะได้ดึงดูดไปสู่สุคติ ทุกคติจะได้ไม่มีต่อไป

(จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “ภัตตานุโมทนาภคา” ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๙๗)

เอาชีวิตเข้าแลก

พระกิติ เณรกิติ ทำจริงก็เป็นทุกคนเท่านั้นแหละ จริงแค่ไหนละเป็นทุกคนนะ? จริงแค่ชีวิตชิ เป็นทุกคน จริงอย่างไรละ? นั่งลงไปประเดี๋ยวก็ได้รู้จริงกันละ นั่งลงไป เมื่อย

เต็มที เอ้าเมื่อยก็เมื่อยไป ปวดเต็มที เอ้าปวดก็ปวดไป ทนไม่ไหว เอ้าไม่ไหวก็ทนไป ทนให้ไหว มันจะแตกก็แตกเดี๋ยวนี้ ดับให้มันดับเดี๋ยวนี้ ไม่ถอยเลย ให้เอาจริงเอาจังต้องเป็นทุกคน ไม่ต้องไปสงสัยละ

พระลัทธิตถะราชกุมารทำมาแล้ว เนื้อเลือดจะแห้งเหือดหมดไปไม่ว่า เหลือแต่กระดูกหนัง ช่างมัน นี่มันก็เป็นทุกคนเท่านั้น แต่ไม่ถึงขนาดนี้นะซี พอนั่งไป พอปวดเล็กๆ น้อยๆ เมื่อยเล็กๆ น้อยๆ เอาแล้ว แอดเสียแล้ว อ้อยเสียแล้ว นอนเสียแล้ว เอาเข้านั้นแล้ว **จะเอาของจริง ตัวไม่จริงแล้ว จะได้อย่างไร** ต้องจริงซี จริงเอาชีวิตเข้าแลกจึงจะได้สมความปรารถนานะ ให้รู้เข้าใจของจริงอย่างนี้นะ

เมื่อรู้เข้าใจของจริงอย่างนี้ละก็ไม่ต้องสงสัยละ ฟังรู้ชัดเถอะ บอกให้ตรงๆ ไม่แหวะเวียนไปทางหนึ่งทางใดละ ทางไปของพระพุทธเจ้า พระอรหันต์แท้ๆ เขียวละ **เมื่อรู้แน่เช่นนี้ละก็ จงทำให้เป็น เป็นได้ทุกคนนั่นแหละ**

(จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “มงคลสูตร” ๒๕ เมษายน ๒๕๓๗)

แก้ว

แก้วในไตรภพที่มนุษย์ใช้ช้อยู่บัดนี้ เพชรเป็นของสูงกว่าหรือแก้วที่มีรัศมีเป็นของหายาก ไม่มีใครจะใช้กันนัก แก้วชนิดอย่างนั้นมีสีต่างๆ ถ้าสีนั้นเขียวใสลงไปใน้ำๆ ก็เขียวไปตามสีแก้วนั้น ถ้าสีเหลือง น้ำก็เหลืองไปตาม ถ้าแดง น้ำก็แดงไปตามสีแก้ว ตกลงว่าแก้วสีอะไร น้ำก็เป็นไปตามสีแก้วนั้นๆ นี่เป็นรัตนะที่สูงในโลก สูงยิ่งกว่านี้ขึ้นไปก็ต้องเป็นแก้วของพระเจ้าจักรพรรดิ

พระเจ้าจักรพรรดิมีแก้ว ๗ ประการ คือจักรแก้ว ช้างแก้ว ม้าแก้ว แก้วมณี นางแก้ว คหบดีแก้ว ปริณายกแก้ว แก้ว ๗ ประการนี้เกิดขึ้นในโลกกาลใด มนุษย์ในโลกได้รับความสุข ปราศจากไถและหว่าน สำเร็จความเป็นอยู่ อาศัยแก้ว ๗ ประการของพระเจ้าจักรพรรดิ ให้เป็นอยู่ได้ตลอดชีวิต ไม่ต้องทำกิจการใดๆทั้งสิ้น พระเจ้าจักรพรรดิสอนให้ตั้งอยู่ในศีล ๕ กรรมภถ ๑๐ ครั้นสิ้นชีพแล้วไปบังเกิดในสุคติโดยส่วนเดียว ไม่มีตกไปอยู่ในทุคติเลย

แก้วทั้งหลายในโลกพิเศษก็ถึงเพียงนี้แล้ว ยังไม่พิเศษเท่าแก้วคือพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังขรัตนะ แก้วคือพุทธรัตน ธรรมรัตนะ สังขรัตนะ ถ้าผู้ใดเข้าไปได้เข้าไปถึงแล้ว ลืมแก้วลืมสววรรค์ลืบๆ ในโลกหมดสิ้น

(จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “รัตนตยคณปณามคาถา” ๖ มีนาคม ๒๕๓๒)

แทนคุณมารดาบิดา

“...ถ้าว่าจะแทนคุณมารดาบิดานะ ให้เอาทองคำมาทั้งแผ่นนั้นแหละ เป็นเจ้าจักรพรรดิ นิรมิตแผ่นปฐพีให้เป็นทองคำทั้งแผ่น มอบให้บิดามารดา มอบให้เป็นสมบัติพัทธราชา ให้บิดาเป็นเจ้าจักรพัทธราชา ให้มารดาเป็นพระมเหสีของพระเจ้าจักรพัทธราชา เป็นแต่กตัญญูต่อมารดาบิดา ไม่ใช่ว่าตอบแทนคุณ แม้ว่าจะเอามารดาบิดาขึ้นนั่ง ให้มารดาขึ้นนั่งบ่าขวา บิดาขึ้น นั่งบ่าซ้าย ถ้ายอจระเข้ปีศาจบนนั้นเสร็จ จนหมดอายุของลูกนั้นแหละ จะชื่อว่าแทนคุณบิดามารดาก็หาไม่

หากจะได้ชื่อว่าเป็นคนกตัญญูต่อบิดามารดา ชื่อว่าแทนคุณแท้ๆ แล้ว ต้องให้มารดาบิดาที่ไม่มีศรัทธา ให้มีศรัทธาขึ้น ที่ไม่มีศีล ให้มีศีลขึ้น ที่ไม่เลื่อมใส ให้เลื่อมใสขึ้น ที่ไม่รู้จักบาปบุญคุณโทษ ให้รู้จักบาปบุญคุณโทษขึ้น

ทั้ง ๔ ประการนี้ผู้หญิงก็แทนคุณบิดามารดาได้ ผู้ชายก็แทนคุณบิดามารดาได้

(จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “รัตนะ” ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๔๗)

เอาของจริงใส่กับตัวไว้ให้ได้

นี่แหละหลักพระพุทธศาสนา จำเป็นตำรับตำราไว้ อย่าดูหมิ่นดูแคลนหนา พระพุทธเจ้าไม่เกิดขึ้นในโลกละก็ ธรรมอันนี้ไม่มีใครแสดง ไม่มีใครบอก ไม่ใช่ใครเล่าให้ฟัง ถึงกระนั้นที่เกิดขึ้นแล้วก็ดับเสียเกือบ ๒,๐๐๐ ปี มาเกิดขึ้นที่วัดปากน้ำนี้แล้ว อุตส่าห์พยายามทำกันอย่าไปดูหมิ่นดูแคลนหนา อย่าได้เห็นแก่เหนื่อยแก่ยากลำบาก แต่เล็กๆ น้อยๆ

เมื่อมาประสบพบพระพุทธศาสนา พบของจริงละเอียดถึงของจริงให้ได้ เอาของจริงใส่กับตัวไว้ให้ได้ ติดกับตัวไว้ให้ได้ อย่าดูถูกดูหมิ่นหนา ตั้งให้มันแน่นนอนในใจของตัวแล้วละก็ ไม่เสียทีที่เกิดมาเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา ทั้งภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา

(จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “รัตนสูตร” ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๔๗)

โอวาทพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อธมฺมชโย)

เจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย

ช่วงชีวิตที่ดีที่สุด

ช่วงชีวิตที่ดีที่สุดของลูกทุกคน คือ ช่วงจังหวะชีวิตที่มีโอกาสสมถัดดวงเดิมความบริสุทธิ์ให้แก่ตนเอง ซึ่งก็คือช่วงที่เป็นนักบวชนี้แหละ เราจะได้เต็มความบริสุทธิ์ทุกวัน ทุกคืน ทุกเวลา ซึ่งคนในโลกนี้หกพันกว่าล้านคนก็อยากได้โอกาสนี้เช่นกัน

ร่างกายของลูกทุกคนก็แข็งแรง มีอาหารน้อย เครื่องกังวลที่เป็นพันนาการของชีวิตแบบชาวโลกก็ไม่มี ญาติโยมก็สนับสนุน ดังนั้นช่วงนี้จึงเป็นช่วงชีวิตที่ดีที่สุดที่ลูกควรจะใช้เวลามาศึกษา ฝึกฝนอบรมตัวของเราให้เข้าถึงธรรมกายให้ได้

อะไรจะเกิดขึ้นถ้าลูกทุกคนได้เข้าถึงธรรมกาย มีชีวิตอยู่กับธรรมกายตลอดเวลา หากลูกทุกคนเข้าถึงธรรมกายแล้ว ไม่ว่าจะนั่ง นอน ยืน เดิน หรือทำอะไรก็ตาม ความผาสุกจะเกิดขึ้น จะเรียนปริยัติก็เรียนด้วยความสุข เพราะเรามีธรรมกายซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดแห่งความสุข จะปฏิบัติภารกิจที่หมู่คณะมอบหมายให้ก็ปฏิบัติด้วยความสุข จะทำอะไรก็แล้วแต่ จะมีความสุขทั้งนั้น เพราะรากฐานจิตใจของเราเป็นธรรมกาย เราจะมี ความยิ้มแย้มแจ่มใสให้ซึ่งกันและกัน ให้ความรัก ความปรารถนาดีแก่กันและกัน

นี่คือสิ่งที่หลวงพ่อยกมาให้ลูกทุกคนได้ตระหนักเอาไว้ ไม่มีภาพใดในโลกจะงดงาม เท่ากับภาพคนเข้าถึงพระธรรมกายแล้วรวมกันเป็นหนึ่ง มีความผาสุก มีแต่รอยยิ้ม ปรากฏบนใบหน้า ยิ่งเป็นนักบวชด้วยแล้ว ยิ่งเป็นภาพที่งดงามที่สุด งามกว่าภาพของเพชรนิลจินดาและธรรมชาติทั้งปวง ถ้าลูกทุกคนได้เข้าถึงธรรมกายกันทั้งหมด สิ่งนี้ก็จะปรากฏเกิดขึ้นในโลก ลูกทุกคนก็อยู่ในวัยที่สดชื่น เพราะฉะนั้นอย่าเกียจคร้านในการทำความเพียรนะจ๊ะ

(๓๗ พฤษภาคม ๒๕๔๑)

อารมณ์ซุดสุดท้าย	กาสายะ
ชีพสุดท้ายคือพระ	ผ่องแผ้ว
วิชาสุดคือธรรมะ	พุทธเจ้า
จารจดไว้ลูกแก้ว	จักแคล้วบ่วงมาร

(๑๐ มิถุนายน ๒๕๔๐)

เนื้อหาบุญ อายุของพระศาสนา

อายุของพระพุทธศาสนาก็เหมือนอายุของมนุษย์นั่นแหละ คือ ถ้ายังมีการสืบทอดต่อเนื่องไป ก็เรียกว่าอายุของพระพุทธศาสนานั้นยังคงอยู่ เขาดูกันตรงที่พระรัตนตรัยยังคงอยู่หรือไม่ พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ ยังมีคนรู้จัก ยังมีคนเข้าถึงหรือไม่ และยังมีคนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับรัตนะทั้งสามหรือไม่ ถ้ายังมีอยู่อย่างนี้ จึงจะเรียกว่าพระพุทธศาสนายังคงอยู่ ถ้าลูกเณรเข้าถึงพระรัตนตรัยภายในได้ ลูกเณรจะเป็นเนื้อหาบุญ เป็นแหล่งกำเนิดแห่งบุญที่ผู้แสวงบุญปรารถนา

ทุกคนในโลกที่เข้าใจเรื่องบุญกุศล เรื่องภพนี้ ภพหน้า และเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรมนั้น เขาอยากจะได้บุญ อยากทำบุญกับเนื้อหาบุญ เพราะทำน้อยได้ผลมาก ทำมากก็ได้มากยิ่งขึ้นอย่างไม่มีประมาณ เขาอยากได้อย่างนี้ แม้แต่ตัวของเราเอง เวลาจะทำบุญเราก็อยากทำกับผู้บริสุทธิ์ ที่เป็นเนื้อหาบุญ เป็นแหล่งแห่งบุญ ทำแล้วเราก็ปลื้มใจ ซึ้งใจ นึกทีไรก็มีแต่ความปีติเบิกบาน

เพราะฉะนั้นถ้าลูกเณรทำตัวของเราให้บริสุทธิ์ โดยการเข้าถึงและเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับผู้บริสุทธิ์ คือ พระธรรมกาย ลูกเณรจะเป็นเนื้อหาบุญ เป็นบุคคลที่โลกต้องการจะเป็นผู้ที่เทวดาลงหล่อเลี้ยงรักษาตลอดเวลาเลย เพราะแม้แต่เทวดาที่เสวยสุขอยู่บนสวรรค์ก็ยังอยากอยู่ใกล้ผู้มีบุญ

(๒๑ เมษายน ๒๕๓๙)

นักบวชที่สมบูรณ์

ทำให้ให้หยุดนิ่ง ปล่อยใจของเราเข้าไปสู่ภายในให้ติดเป็นนิสัย นี่คือชีวิตของนักบวชจะเป็นพระหรือเป็นเณรก็ตาม ต้องเต็มความบริสุทธิ์เอาไว้ อย่าให้สิ่งที่เป็นข้าศึกต่อความบริสุทธิ์บังเกิดขึ้น หรือก่อตัวขึ้นมาในใจเรา ให้มีแต่ความบริสุทธิ์ผุดผ่องเกิดขึ้น ก่อตัวขึ้นที่ละเล็กทีละน้อยไปเรื่อยๆ

หากเราไม่ได้ทำภาวนา ชีวิตนักบวชของเราก็ไร้ค่า แม้เป็นพระเป็นเณรก็เหมือนกับไม่ได้เป็น การภาวนานี้เป็นจุดรวมความบริสุทธิ์อย่างสำคัญทีเดียว เพราะจะทำให้ใจเราผ่องแผ้ว เข้าไปถึงพระรัตนตรัยภายในตัว ไปสู่เส้นทางสายกลางที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านเสด็จไปสู่อายตตนิพพาน

หลวงพ่อยกให้ลูกทุกคนที่มีใจเป็นนักบวชที่สมบูรณ์ มีเป้าหมาย มีปณิธาน มีอุดม-

การณ์อยู่ในใจของเรา อย่าสักแต่ว่าบวชไปอย่างนั้น บวชแล้วต้องมีเป้าหมายโดยเฉพาะในใจเล็กๆ จะต้องตั้งใจที่จะเข้าให้ถึงพระธรรมกายให้ได้ คิดอย่างนี้ให้ได้ทุกวัน แล้วหมั่นฝึกฝนอบรมใจของเราไป ให้หยุด ให้นิ่ง ฝึกทุกวัน อย่าได้เว้นเลย แม้แต่วันเดียว

เมื่อใจของเรามีดวงเดียว สิ่งที่จะเข้ามาในใจของเราก็เข้ามาได้ที่ละอย่าง เราก็ต้องนึกดูว่าจะนำอะไรที่มีคุณค่ามากที่สุดมาไว้ในใจเรา **สิ่งที่เหมาะที่สุดก็คือพระรัตนตรัยให้มีอยู่ในใจเราตลอดเวลา** แล้วตั้งใจให้มั่นว่า เราจะบวชอุทิศชีวิต ทั้งชีวิตไปเลย เป็นนักบวชตายในผ้าเหลืองอย่างนี้แหละ ไม่สึกหาลาเพศ ตั้งใจอย่างนี้ให้ได้ตลอด บุญกุศลจะได้เกิดขึ้นทุกวันทุกคืน ทั้งแก่ตัวเรา แก่โยมพ่อ โยมแม่ หมู่อุญาติ และสาธุชนทั้งหลายที่เราสนับสนุนเรามา

(๒๕ พฤษภาคม ๒๕๔๑)

การศึกษาสำหรับผู้ครองผ้ากาสาवพัสดุ์

ตอนนี้ในวงการพระพุทธศาสนาในประเทศไทยของเรามีสองความคิดที่แตกต่างกันอยู่ ความคิดที่หนึ่ง เขาถือว่าเป็นนักบวชอย่างลูกเณรนี้ ถือเป็นผู้ด้อยโอกาส คือไปทางโลกไม่ได้ แล้วจึงมาบวช บวชเรียนแล้วก็ลาสิกขาไป แต่หลวงพ่อก็ไม่คิดอย่างนั้น หลวงพ่อคิดว่า ผู้ที่มาเป็นนักบวชต้องเป็นผู้มีบุญ ไม่ว่าจุดกำเนิดของชีวิตจะเริ่มต้นมาจากตรงไหนระดับไหน

ตั้งแต่สมัยพุทธกาล ผู้ที่จะเข้ามาสู่ร่มเงาของพระพุทธศาสนาก็มาจากทุกระดับเลย จากจุดกำเนิดชีวิตที่หลากหลาย จากท้องถิ่น มหาเศรษฐี จนถึงพระราชามหากษัตริย์ก็รวมมาอยู่ในที่เดียวกัน เหมือนน้ำที่ไหลมาจากห้วย หนอง คลอง บึง พอลงไปอยู่ในทะเลก็มึนรส เค็มเป็นอันเดียวกัน **เพศนักบวชถือว่าเป็นสุดยอดของผู้มีบุญ และตราบไต่ที่เรายังอยู่ในเพศของนักบวช ครองผ้ากาสาवพัสดุ์ สิ่งที่เราจะศึกษามีเพียง ๓ อย่างคือ ไตรสิกขา ได้แก่ ศีล สมาธิ ปัญญา** ไม่ใช่ศาสตร์อย่างอื่นเลย ต้องมาเรียนพระธรรมวินัย และเรียนเพื่อการพ้นโลก

ถ้าไม่ได้ครองผ้ากาสาवพัสดุ์ เราจะไปศึกษาอะไรก็ได้ แต่ถ้าเราครองผ้ากาสาवพัสดุ์ ฉันทภัตดาหาร บริโภคปัจจัยสี่ที่ญาติโยมเขาเอาชีวิตเป็นเดิมพัน อาบเหงื่อต่างน้ำกว่าจะได้ปัจจัยสี่มาถวายเราด้วยศรัทธา โดยหวังจะเอาบุญจากเรา แล้วสนับสนุนเราให้ประพฤติพรหมจรรย์ ดังนั้นเราต้องศึกษาศีล สมาธิ ปัญญา เพื่อมุ่งไปสู่อายตนิพพาน

(๑๔ พฤษภาคม ๒๕๔๑)

พุทธศาสตร์ เครื่องเดินทางสู่สุคติภพ

ในฐานะที่เราเป็นชาวพุทธ เราไม่ควรนับถือพุทธเพียงแค่ว่าเป็นอาภรณ์ประดับกาย เหมือนแว่นกันแดด หรือเหมือนเสื้อเหมือนผ้า เพราะแท้จริงแล้วพุทธศาสตร์เป็นศาสตร์ที่สำคัญยิ่งสำหรับชีวิตของเราทีเดียว

เวลาเราใกล้จะละโลก นอนอยู่บนเตียงของคนป่วยนั้น ศาสตร์ทุกศาสตร์นำมาใช้ไม่ได้เลย ทุกศาสตร์ที่เรียนมาจากในมหาวิทยาลัย จะเป็นเศรษฐศาสตร์ วิทยาศาสตร์ รัฐศาสตร์ หรือศาสตร์ชนิดไหนก็ตาม จะนำมาใช้บนเตียงคนป่วยไม่ได้เลย

ในเวลานั้นเราจะมีความเจ็บป่วยและความตายเป็นยานพาหนะไปสู่ชีวิตใหม่ แต่มีอยู่ศาสตร์หนึ่งที่จะช่วยเราในเวลานั้นได้คือพุทธศาสตร์ ซึ่งเกี่ยวข้องกับชีวิตของเราตลอดมา จะโยงมาให้เห็นเลยว่า ในวาระสุดท้ายนั้นเราจะเอาอะไรเป็นเครื่องเดินทางไปสู่ปรโลก สุคติภพ ก็มีอยู่เพียงอย่างเดียวคือคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ถ้าเกิดมาชาติหนึ่งเราไม่มีโอกาสได้เรียนรู้ ผู้ไม่รู้ก็ยอมไปสู่เส้นทางของความไม่รู้ มักจะพลัดไปสู่อบาย เพราะไม่รู้ว่าจะปฏิบัติตัวอย่างไร จะดำเนินจิตอย่างไรให้ถูกต้อง

ดังนั้นในการบวชครั้งนี้ เราต้องชวนขวาศึกษาคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้เต็มที่ เพื่อจะได้รู้ว่าต่อไปเราควรดำเนินชีวิตอย่างไร ในเวลาที่เหลืออยู่อย่างจำกัดนี้ ไม่ให้ผิดพลาด อย่างน้อยเมื่อตายไป เราจะได้มีภพอันวิเศษ ไปสู่สุคติภพได้อย่างสบายๆ

(๒๖ ตุลาคม ๒๕๓๙)

ความสุขที่แท้จริง...อยู่ไหน?

“...มนุษย์ทุกคนในโลกนี้ ต่างก็แสวงหาความสุขที่แท้จริงด้วยกันทั้งนั้น ไม่ว่าจะมีชีวิตอยู่ในระดับไหนก็ตาม ต่างก็อยากกินอยากมีความสุข นอนก็อยากนอนอย่างมีความสุข เทียบก็อยากเที่ยวอย่างมีความสุข แม้กระทั่งจะตาย ก็ยังอยากตายอย่างมีความสุข ตายไปแล้วก็ยังอยากเกิดในที่ที่มีความสุข

นี่คือความปรารถนาของมนุษย์ทั้งหลาย แต่ไม่น่าเชื่อเลยว่า ความปรารถนาของมนุษย์ทั้งหลายนั้นหาได้สมหวังไม่ เขาทั้งหลายเหล่านั้นกลับไม่เคยพบความสุขที่แท้จริงเลย มักจะพบแต่ความสุขอันจอมปลอมทั้งสิ้น เพราะเหตุใดจึงเป็นเช่นนี้ ก็เพราะว่าเขาไม่รู้เลยว่า...

- ความสุขที่แท้จริงมีลักษณะอย่างไร ?
- ความสุขที่แท้จริงนั้นอยู่ที่ตรงไหน ?
- ความสุขที่แท้จริงนั้นจะเข้าถึงได้อย่างไร ?

เมื่อไม่รู้จักสิ่งเหล่านี้ ซึ่งเป็น “ความจำเป็นอย่างยิ่ง” สำหรับชีวิตมนุษย์ เขาก็แสวงหาความสุขไปตาม “รสนิยม” เท่าที่ความรู้แจ้งในใจเขาจะเกิดขึ้น ซึ่งเป็นความรู้ที่ไม่สมบูรณ์ เมื่อเป็นเช่นนี้เขาก็ “แสวงหา” เรื่อยไป เหมือนนกที่กระโดดจากกิ่งนี้ไปสู่อีกกิ่งโน้น กระทั่งหมดลมแล้วก็ตายไปฟรีๆ โดยไม่พบความสุขที่แท้จริงเลย

ประสบการณ์ภายใน ที่เกิดจากการปฏิบัติธรรม ได้สอนให้เรา รู้จักกับ “ความสุขที่แท้จริง” ที่มนุษย์ทั้งหลายแสวงหานั้น และเมื่อใดเราได้เข้าถึง “ธรรมกาย” เมื่อนั้นเราก็จะค้นพบได้ด้วยตัวของเราเอง หรือพูดง่ายๆ ก็คือ “ธรรมกาย” เป็นที่รวมแห่งความสุขที่แท้จริง ที่มนุษย์ทั้งหลายพึงปรารถนา และกำลังแสวงหานั้นเอง...”

อารมณ์ดี อารมณ์สบาย

อารมณ์ดีและอารมณ์สบายจะเป็นอุปกรณ์ที่สำคัญอย่างยิ่งต่อการปฏิบัติธรรม การจะทำให้สติกับความสบายของเราเป็นไปได้อย่างต่อเนื่องนั้น จงตั้งพรหมวิหารธรรมขึ้นมาในใจ มีความรู้สึกเป็นมิตรและปรารถนาดีต่อทุกๆ คน ต่อเพื่อนสหธรรมิก ไม่ว่าเพื่อนสหธรรมิกนั้นจะพลาดพลั้งหรือจะล่วงเกินเรา โดยเจตนาหรือไม่เจตนาก็ตาม เราต้องให้อภัย ไม่ถือสา ไม่สนใจในการล่วงเกิน หรือข้อบกพร่อง พลาดพลั้งของเพื่อนสหธรรมิก

ให้รักษาอารมณ์ดีอารมณ์สบายของเราให้ได้ตลอดทั้งวันทั้งคืน ทั้งหลับทั้งตื่น ทั้งนั่งนอน ยืน เดิน มีความรู้สึกเป็นมิตรต่อทุกๆ คน มีความปรารถนาดีต่อทุกๆ คน แล้วอารมณ์ดีและอารมณ์สบายที่เรารดน้ำพรวนดินอย่างสม่ำเสมอในจิตใจของเราทุกๆ วัน ก็จะช่วยเกื้อหนุนในการประพฤติปฏิบัติธรรม ให้เราเข้าถึงธรรมะได้ง่าย เพราะฉะนั้นให้รักษาอารมณ์ดีและอารมณ์สบายเอาไว้ให้ได้ตลอดเวลา

(๓๐ กรกฎาคม ๒๕๓๙)

โองาตพระภวนาวิริยคุณ (หลวงพ่อดัดดชีโว)

รองเจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย

เกียรติของพระภิกษุ

สมัยปู่ย่าตาทวดของพวกเรา หากพระภิกษุสามเณรรูปใดก็ตาม อย่างก้าวไปถึงที่ไหน ก็จะมีประชาชนออกมาต้อนรับมากกราบไหว้แทบเท้า คอยให้ความสะดวกทุกสิ่งทุกอย่างไป ถึงนั้น ถ้าถามว่าทำไมจึงเป็นอย่างนั้น ก็ต้องบอกว่า เพราะพระภิกษุสามเณรตั้งแต่สมัย ปู่ย่าตาทวด ท่านประพฤติปฏิบัติธรรมกันอย่างเคร่งครัดตามพระธรรมวินัย จึงได้รับเกียรติ ได้รับการยกย่องเชิดชูอย่างมากมายถึงปานนั้น

แต่ปัจจุบันนี้ การให้เกียรติอย่างนั้นนับวันจะหมดไป ในเมืองใหญ่ๆ ที่ผู้คนพลุกพล่าน เราจะพบว่าพระภิกษุไม่ได้รับเกียรตินั้นแล้ว เพราะห้หามยามร้ายเดินไปตามถนนอาจถูกเดิน ชนจนล้ม ขึ้นรถเมล์ก็ไม่ค่อยมีใครอยากสละที่นั่งให้ แม้ที่สูดตามวัดต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวัดในกรุงเทพฯ เวลาที่พระเดินผ่านถึงตรงหน้า ความหวังที่จะเห็นภพญาตีโยมนั่งลงไหว้ เปิดทางให้ หรือกราบแทบเท้า หรือกราบลงไปกับพื้น ก็ไม่มีแล้ว

ถ้าพระภิกษุไม่ว่าจะอยู่วัดไหน ยังตั้งใจประพฤติปฏิบัติตามพระธรรมวินัยอย่างเคร่ง ครัดก็จะยังได้รับเกียรติอย่างนั้นจากญาติโยมอยู่ แต่ถ้าเราไม่ค่อยเคร่งครัด ระมัดระวัง ตัวเองเท่าที่ควร ถึงคราวสวดมนต์ก็ไม่ค่อยจะสวด ถึงคราวนั่งเจริญสมาธิก็ขาด ถึงคราว จะต้องขึ้นเทศน์ก็เกียงกัน ไม่ค่อยอยากที่จะขึ้นเทศน์ เพราะเตรียมมาไม่พร้อม งานการส่วน รวมบางวันก็ขยัน บางวันก็เกียงคร้าน

ความประพฤติเหล่านี้ล้วนเป็นการลดเกียรติ ลดฐานะ ลดยศของพระองค์ ถ้า ปล่อยปละละเลยไม่รีบแก้ไข ไม่ช้าพระในวัดของเราก็จะไม่มีใครไหว้ ไม่มีใครกราบ แล้ว ตอนนั้นไปโทษใครเขาก็ไม่ได้ เพราะเป็นความผิดพลาดของเราเอง

เราต้องตระหนักว่า เรายังไม่ได้เป็นพระอรหันต์ เพราะฉะนั้นถ้าสำรวจตรวจสอบตัว เองเมื่อไร เราก็จะพบข้อบกพร่องของตนเองจนได้ **เมื่อเราพบข้อบกพร่องของตนเองแล้ว ก็ขอให้รีบแก้ไขเสีย อย่าปล่อยปละละเลย** ครั้งใดถ้าญาติโยมเขาไม่แสดงความเคารพ ไม่กราบ ไม่ไหว้ ไม่เกรงใจ **ต้องรีบพิจารณาดูตัวเองว่า เราบกพร่องอะไรตรงไหน พบ แล้วก็ให้รีบแก้ไข ปรับปรุงเสีย**

ทุกครั้งที่ญาติโยมเขาเคารพ เขากราบ เขาไหว้เรา ก็ขอให้ถามตัวเองว่าเราตีจริงสม

กับที่เขากราบไหว้แล้วหรือยัง ถ้ายังไม่เหมาะสมก็รีบปรับปรุงแก้ไขให้ยิ่งขึ้นไปอีก ถ้าคิดว่าเหมาะสมแล้วก็ต้องถามต่ออีกว่าดียิ่งกว่าดีถึงที่สุดหรือยัง ก็จะได้คำตอบว่า ยัง ด้วยเหตุนี้เราจึงถูกบังคับให้ต้องรีบปรับปรุงแก้ไขตัวเองให้ถึยิบไปเลย ถ้าทำได้อย่างนี้เป็นประจำ แม้ยังไม่หมดกิเลส ต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ อีกรักภพก็ชาติก็ตาม ก็ยอมไม่ตกอับแน่นอน

การฝึกตัว

การบวช จะทำให้เราได้รับการฝึกมารยาทและคุณธรรมที่ละเอียดอ่อนขึ้น ด้วยวินัยที่พระพุทธองค์ทรงรวบรวมจากมารยาทอันงามของกษัตริย์และนักบวชสมัยพุทธกาล และเพื่อให้การอบรมของพวกเราทุกคนได้บรรลุวัตถุประสงค์เต็มที่ หลวงพ่อจึงขอฝากข้อคิดไว้ให้พวกเราธรรมทายาทนำไปปฏิบัติ ดังนี้

๑. **เคร่งครัดในวินัย** แต่อย่าเคร่งเครียด ให้ระลึกละเมอว่า *วินัยมิได้มีไว้เพื่อบังคับ แต่มีไว้ฝึกสติให้สมบูรณ์ และให้รู้จักระมัดระวัง*

๒. **มีความเคารพซึ่งกันและกัน** ไม่จับผิดกัน และให้มีความเคารพต่อพี่เลี้ยงตลอดจนพระอาจารย์ด้วย

๓. **ให้อวดตนอย่างมีสติ** ไม่เกียจคร้าน ไม่ดื้อ ตั้งใจอบรมตนให้เต็มที่ตลอด ๒ เดือน หากทำอย่างนี้แล้ว เราทุกคนก็ได้รับบุญอย่างเต็มเปี่ยม และเมื่อจบการอบรมแล้วจะได้กลับไปเป็นคนดีของชาติ เป็นพุทธศาสนิกชนที่ดีของพระพุทธศาสนา

เรื่องการฝึกตัว

...โดยเนื้อแท้แล้ว หลวงพ่อไม่อยากจะใครฝึกเป็นคนจ้องจับผิดผู้อื่น แต่ว่าการที่เป็นคนช่างสังเกตว่ามีอะไรเสียหายเกิดขึ้นแก่หมู่คณะ แล้วจะได้ช่วยแก้ไข นั่นก็เป็นสิ่งที่ดีคือมองอะไรแล้ว ต้องมองให้เห็นทั้งสองด้าน ด้านบวกก็ให้เห็น ด้านลบก็ให้เห็น ด้านบวกต้องหมั่นเอามาฝึกให้ใจฟู ด้านลบถ้าฝึกก็เป็นการฝึกการดูเพื่อการแก้ไข เพื่อการปรับปรุงที่เรียกกันว่า **“ติเพื่อก่อ”** ถ้าอย่างนั้นใช้ได้ มองติเพื่อจะก่อให้เกิดมองเข้าไปไม่เป็นไร แต่มองผิดเพื่อจะเอามาตำ เอามาเหยียบย้ำกัน อย่าทำเลยนะ เพราะใจจะหมองใจจะขุ่น

คำสอน คุณยายอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย

ทำดีให้สุดชีวิต

เมื่อเราเข้าวัด ก็มุ่งหวังอย่างเดียว คือ เพื่อมาสร้างความดีให้มากๆ มาเอาบุญนั่นเอง มาเพื่อที่จะทำประโยชน์ให้แก่ตัวเองแท้ๆ ฉะนั้นต้องตั้งใจทีเดียวว่า **เราจะต้องทำความดีให้สุดชีวิต** เพราะว่าเราได้เสียสละเวลา สละโอกาส ทุ่มเทศทุกอย่างมาแล้ว ก็ให้ตัดดวงบุญกุศลให้เต็มที

(๒๐ สิงหาคม ๒๕๒๕)

อดทนและปรับปรุง

เราอุตส่าห์เสียสละทุกอย่างมาแล้ว เพื่อมาสร้างบารมี มาสร้างความดี **ต้องอดทน ใครจะว่าอะไรต้องอดทน พยายามปรับปรุงแก้ไขตนเองให้ดี** ตัวอย่างยายพยายามตรวจตราแก้ไขตัวเอง ให้เหมาะกับเหตุการณ์ ให้สร้างบารมีได้สะดวกที่สุด

ภพชาตินี้เราต้องพยายามอดทน ปรับปรุงแก้ไขให้ดี ให้มีแต่สิ่งที่ดีๆ ติดตัวต่อไป ถ้าภพชาตินี้แก้ไขได้ ภพชาติต่อไป ไปก็มีแต่ที่ดีๆ ตลอดไป แต่ถ้าแก้ไขไม่ได้ ก็ต้องติดไปแก้ภพชาติต่อไป อย่างนี้ไม่ดี เพราะฉะนั้นต้องแก้ไขปรับปรุงตัวเองให้ดีที่สุด

(๒๐ สิงหาคม ๒๕๒๕)

ธรรมะเป็นเรื่องสำคัญ

การนั่งธรรมะเป็นเรื่องสำคัญที่สุด ในชีวิตเราต้องคิดอยู่เสมอว่า ต้องเข้าถึงธรรมะให้ได้เพราะเป็นเรื่องที่สำคัญจริงๆ เราต้องหมั่นนึกถึงบ่อยๆ ทุกๆ เวลา ไม่ว่าจะเราจะเดิน ขี่รถ หรือทำอะไรก็ตาม เมื่อมีเวลาก็ให้นึกถึงมากๆ เหมือนอย่างยาย เมื่อยังไม่เห็นธรรมะ ก็พยายามนั่ง ขยันนั่ง นั่งจนเห็นธรรมะ จากเห็นธรรมะได้ ก็ไปหาครูได้ ธรรมะยายจึงก้าวหน้า เพราะขยันนั่งจริงๆ **การปฏิบัติธรรมเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิต** ถ้าเราไม่หาความสุขในชาตินี้ ชาติหน้าก็หาไม่พบ ถ้าจะพบก็ต้องพบในชาตินี้

เมื่อก่อน ยายนั่งสมาธิ กลางวัน ๖ ชั่วโมง กลางคืน ๖ ชั่วโมง เตี้ยวันนี้ยายแก่แล้ว อายุ ๘๔ ปี นั่งเตี้ยเตี้ยวก็เมื่อยแล้ว เลยนอนดั่งธรรมะไป ตอนนี้อย่างไรยังไม่รู้หรือ ถ้าเราแก่ เราถึงจะรู้ว่าเมื่อยหลังปวดเอว เป็นอย่างไร ตอนยังหนุ่ม ยังสาวอยู่ ไม่รู้หรือ

(๑๐ พฤษภาคม ๒๕๓๕)

รักษาใจไว้ดีกว่า

เหตุการณ์ต่าง ๆ มีดี มีเสีย โลกเราก็เป็นอย่างนี้มานานแล้ว บางช่วงก็ยินดี ว่าเรื่องบางช่วงก็ทุกข์ เครียด กังวล สับสน โลกจะเป็นอย่างไรก็ช่างเถิด อย่าไปกังวลกับมันนักเลย รักษาใจเราไว้ดีกว่า อย่าไปคิดในสิ่งที่ไม่ดี แม้เป็นเรื่องของคนอื่น ถ้าขึ้นไปคิดมีแต่จะเข้าตัว เสียอะไร เสียได้ เสียไป แต่อย่าให้ใจเสีย

(๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๕)

มองตัวเอง

ยายมองตัวเอง มองให้ทะลุ เข้าใจตัวเองอย่างชัดเจน มองตั้งแต่หยาบก่อนว่าเป็นอย่างไร มองให้เข้าใจทีเดียว แล้วมองละเอียดเป็นขั้นๆ ไป พอมองตัวเองจนเข้าใจแล้ว ก็เข้าใจสิ่งอื่น คนอื่นได้หมดทุกอย่าง นี่ทางธรรมเป็นอย่างนี้ เป็นเรื่องแปลก แต่เป็นความจริงทีเดียว **ขอให้เราเข้าใจตัวเองอย่างแท้จริง ก็เข้าใจสิ่งอื่น คนอื่นได้หมดว่าเป็นอย่างไร** เพราะโลก คือตัวเรา มองไปในตัวเราก็จะเห็นทุกสิ่งทุกอย่างชัดเจน

แต่ทางโลกไม่เป็นเช่นนั้น มัวแต่มองคนอื่น ให้เข้าใจคนอื่น มองแล้วก็ร้อนใจ เห็นแล้วก็ไม่เข้าใจ **อยากเข้าใจคนอื่น แต่ลืมมองตัวเอง** อย่างนี้ทำไปเท่าไรก็ไม่เข้าใจ สำหรับยายมองแต่ตัวเองให้เข้าใจก่อน ก็จะเข้าใจคนอื่นได้หมด

(๕ พฤษภาคม ๒๕๒๓)

พระวินัยที่จำเป็นสำหรับพระธรรมทายาท

ปาราชิก ๔

ปาราชิก แปลว่า อาบัติยังบุคคลให้พ่าย ภิกษุผู้ต้องอาบัตินี้ จะต้องขาดจากความเป็นภิกษุทันที มีอยู่ ๔ ลิกขาบท คือ

๑. ภิกษุเสพเมถุน ต้องปาราชิก
๒. ภิกษุถือเอาทรัพย์ที่เจ้าของเขาไม่ได้ให้ ด้วยอาการแห่งขโมยได้ราคา ๕ มาสก ต้องปาราชิก
๓. ภิกษุแกล้งฆ่ามนุษย์ให้ตาย หรือแสวงหาอาวุธให้ผู้อื่นฆ่า หรือพรรณนาคุณแห่งความตาย หรือชักชวนให้ผู้อื่นไปตาย สำเร็จ ต้องปาราชิก
๔. ภิกษุขุดอุตตริมนุสสรธรรม คือธรรมอันยิ่งของมนุษย์ ที่ไม่มีในตน ต้องปาราชิก

สังฆาทิเสส ๑๓

๑. ภิกษุแกล้งทำให้น้ำสุจึเคลื่อน ต้องสังฆาทิเสส
๒. ภิกษุมีความกำหนด จับต้องกายหญิง ต้องสังฆาทิเสส
๓. ภิกษุมีความกำหนดอยู่ พุดเกี่ยวหญิง ต้องสังฆาทิเสส
๔. ภิกษุมีความกำหนดอยู่ พุดล่อให้หญิงบำเรอตนด้วยกาม ต้องสังฆาทิเสส
๕. ภิกษุชักสือให้ชายหญิงเป็นผัวเมียกัน ต้องสังฆาทิเสส
๖. ภิกษุสร้างกุฎิที่ต้องก่อและโอบด้วยปูนหรือดิน ซึ่งไม่มีใครเป็นเจ้าของจำเพาะเป็นที่อยู่ของตน ต้องทำให้ได้ประมาณ และต้องให้สงฆ์แสดงที่ให้ก่อน ถ้าไม่ให้สงฆ์ แสดงที่ให้ก็ดี ทำให้เกินเกินประมาณก็ดี ต้องสังฆาทิเสส
๗. ถ้าที่อยู่ซึ่งจะสร้างขึ้นนั้นมีทายาทเป็นเจ้าของ ทำให้เกินประมาณนั้นได้ แต่ต้องให้ สงฆ์แสดงที่ให้ก่อน ถ้าไม่ให้สงฆ์แสดงที่ให้ก่อน ต้องสังฆาทิเสส
๘. ภิกษุโกรธเคือง แกล้งโจษภิกษุอื่นด้วยอาบัติปาราชิกไม่มีมูล ต้องสังฆาทิเสส
๙. ภิกษุโกรธเคือง แกล้งหาเลลโจษภิกษุอื่นด้วยอาบัติปาราชิกไม่มีมูล ต้องสังฆาทิเสส
๑๐. ภิกษุพากเพียรเพื่อจะทำลายสงฆ์ให้แตกกัน ภิกษุอื่นห้ามไม่ฟัง สงฆ์สวดกรรม เพื่อจะให้ละข้อที่ประพตุนั้น ถ้าไม่ละ ต้องสังฆาทิเสส
๑๑. ภิกษุประพติตามภิกษุผู้ทำลายสงฆ์นั้น ภิกษุอื่นห้ามไม่ฟัง สงฆ์สวดกรรม เพื่อจะให้ละข้อที่ประพตุนั้น ถ้าไม่ละ ต้องสังฆาทิเสส
๑๒. ภิกษุว่ายากสอนยาก ภิกษุอื่นห้ามไม่ฟัง สงฆ์สวดกรรม เพื่อจะให้ละข้อที่ประพตุนั้น ถ้าไม่ละ ต้องสังฆาทิเสส
๑๓. ภิกษุประทุษร้ายตระกูล ประจบคฤหัสถ์ สงฆ์ไล่เสียจากวัด กลับว่าติเตียนสงฆ์ ภิกษุอื่นห้ามไม่ฟัง สงฆ์สวดกรรม เพื่อจะให้ละข้อที่ประพตุนั้น ถ้าไม่ละ ต้องสังฆาทิเสส

ธัมมกายานุสสติกา

ธัมมกายพุทธลักษณะ	อันว่าพระพุทธรูปต่าง ๆ อันพระพุทธรูปองค์ เปรียบเทียบกับ พระพุทธรูปลักษณะแล้ว แลตรัส เทศนาโดยนามบัญญัติชื่อว่า พระธรรมกาย
สัพพัญญูญาณปวรสีล	มีพระเคียรอันประเสริฐ คือพระสัพพัญญูตญาณ
นิพพานารมณปวรวิลิตเกส	มีพระเกศางามประเสริฐ คือ พระนิพพาน อันเป็นอารมณ์ แห่งผลสมาบัติ
จตุตถชฎานปวรลลาต	มีพระนลาฏอันประเสริฐ คือ จตุตถชฎาน
วชิรสมาปตติญาณปวรอุณณาภาส	มีพระอุณาโลมอันประเสริฐประกอบด้วยพระรัศมี คือ พระปัญญาในมหาวิชิรสมาบัติ
นีลกสิณโสภาทิกกนตปวรภมยุคล	มีคู่แห่งพระขนงอันประเสริฐลวงโลก คือพระปัญญา อันประพฤติเป็นไปในนีกสิณ
ทิพพจกขุ ปถมจกขุ	มีคู่แห่งพระเนตรอันประเสริฐ คือจักขุญาณ ๕
สมนตจกขุ	ประการ คือ
พุทธจกขุ ธมมจกขุ	ทิพจักขุญาณ ๑ ทศพลญาณ ๑ สัพพัญญูตญาณ ๑
ปวรจกขุทวย	พระปัญญาแจ้ง ในพุทธประเพณี ๑ พระปัญญาแจ้งในพระสัทธรรมไม่มีที่เหลือ ๑ เป็นจักขุญาณ ๕ ประการด้วยกัน แลพระธรรมกายนั้น
ทิพโสตญาณปวรโสตทวย	มีคู่แห่งพระโสตอันประเสริฐ คือ ทิพโสตญาณ
โคตรภูญาณปวรอุตุงคฆาน	มีพระนาสิกประเสริฐสูง คือ โคตรภูญาณ
มคคผลวิมุตติผลญาณปวร- คณทวย	มีคู่แห่งพระปรางอันประเสริฐ คือ พระญาณ อันประพฤติเป็นไปในผลแห่งอริยมรรค และ ผลแห่งวิมุตติธรรม
สตติสพวรโพธิปักขียญาณ- ปวรสุภทนต์	มีพระทนต์อันงามประเสริฐ คือพระโพธิปักขีย- ธรรม อันประเสริฐ ๓๓ ประการ
โลกียโลกุตตรญาณปวรโกฎทวย	มีสองริมพระโอษฐ์เบื้องบน แลเบื้องต่ำงาม ประเสริฐ คือพระปัญญาอันเป็นโลกีย์ แลโลกุตตร
จตุมคคญาณปวรจตุททสา	มีพระเขี้ยวแก้วทั้ง ๔ อันประเสริฐ คือ พระจตุมรรคญาณ

อภุจุงคิกมคฺคญาณปวรวอนฺตรวาสกํ

จตุสตีปฏฺฐานปวรกายนฺธนํ

พฺพุโธ

อติวิโรจติ

เทวมนุสฺสานํ

ธมฺมกาเยน

ยสฺส ปน

ยํ ปน อุตฺตมจฺกาทิญาณํ

สพฺพญฺญตาทิกํ

ธมฺมกายมตํ

พฺพุธานํ

อตุถิ

เอตํ อุตฺตมจฺกาทิญาณํ

ธมฺมกายพฺพุทฺธลกฺขณํ

โลกนายนํ

โยคาวจรกฺุลปฺตฺเตน

ติกฺขณาเถน

ปตฺถเนนฺเตน

สพฺพญฺญพฺพุทฺธภาวํ

อนุสฺสริตพฺพุทํ ปฺนปฺปฺนํ

พฺพุโธ

ทฺวาทสฺหตฺโถ

อฺณทฺธิโส

ฉหตฺโถ

อคฺคฺสิชฺชปโม

นิจจํ

อันประพฤติเป็นไปพร้อมด้วยหิริ และโอตตัมปะ

ทรวงซึ่งสงบอันประเสริฐ คือพระญาณ

อันประพฤติ เป็นไปในอภุจุงคิกมรรค

ทรวงซึ่งรัตประคตอันประเสริฐ คือพระญาณ อัน

ประพฤติ พร้อมในพระสติปัญญาทั้ง ๔ ประการ

อันว่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

รุ่งเรืองยิ่งนัก

กว่าเทพยดา แลมนุษย์ทั้งหลาย

ด้วยพระธรรมกาย

เมาะ

แม้อันว่าพระญาณที่จัดเป็นพระเศียรเป็นต้นอันใด

มีพระสัพพัญญุตญาณเป็นต้น

อันพระพุทธรองค์ตรัส เรียกชื่อว่า ธรรมกาย

แห่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหลาย

มี

อันว่าพระญาณ ที่จัดเป็นพระเศียรเป็นต้นนี้

เป็นพระพุทธรญาณ อันพระพุทธรองค์เปรียบ

เทียบด้วยพุทธลักษณะแล้ว แลตรัสเทศนา

โดยนามบัญญัติชื่อว่า ธรรมกาย

เป็นที่นำสัตว์ออกจากโลก

อันโยคาวจรกุลบุตร

มีปัญญากล้า

เมื่อปรารถนา

ซึ่งภาวะแห่งตนเป็นสัพพัญญูพุทธเจ้า

พึงระลึกเนืองๆ

อันว่าพระโคตมสัมมาสัมพุทธเจ้า

สูง ๑๒ ศอก

อันว่าพระอณทิสอันสูงขึ้นไปเปรียบประดุจมหามงกุฏ

๖ ศอก

ประกอบด้วยพระรัศมีประดุจเปลวเพลิง

เป็นนิจ

โส พุทฺโธ	อันว่าพระโคตมสัมมาสัมพุทธเจ้า
อฏฺฐการสโก สห อญฺเฐเสน	สูง ๑๘ คอก กับด้วยพระอุณหิษ
ภเว พุทฺธรํสีโย	พึงมี อันว่าพระพุทฺธรํสีทั้งหลาย
ฉพฺพิธา นิกฺขนฺตา	มีประการ ๖ พุ่งออก
เอกเมกาย โลมาย อวฏฺฐา มนฺุทฺลา	แต่พระโลมาแต่ละเส้นๆ เวียนไป เป็นปริณทล
ทีฆา รสฺสา มนฺุทฺลกาปี จ	มีช่ออันยาวบ้าง ลั่นบ้าง กลมบ้าง
อาธาวนฺติ จ	พุ่งไปเบื้องพระพักตร์บ้าง
วิธาวนฺติ จ	พุ่งไปข้างพระองค์บ้าง
พุทฺธรํสีโย	อันว่าพระพุทฺธระรํสีทั้งหลาย
ฉพฺพิธา	มี ๖ ประการ
นีลา	คือ พระรํสีเขียว
ปีตา	คือ พระรํสีเหลือง
โอทาทา	คือ พระรํสีขาว
มณฺุเชฏฺฐา	คือ พระรํสีแดงสำลान
ปภสฺสรา	คือ พระรํสีเลื่อมๆ พรายๆ
โลหิตาปี จ วณฺุณาภา	คือ พระรํสีมีมีพรรณอันแดง
ปมฺุณฺจนฺติ	เปล่งออก
วินายโก	อันว่าพระบรมนาถโลกนาถ
มเหสี	แสวงหาศีลาธิคุณอันประเสริฐ
สพฺุทฺโลกคุโ	ล้ำเลิศกว่าสรรพสัตว์
เทวเทโว	ประเสริฐกว่าเทพยดา อินทร์ พรหม
นรุตฺตโม	ประเสริฐกว่ามนุษย์
อุตฺตมฺุณ โลกสนฺุตาโร	ข้ามถึงฝั่ง คือพระนิพพานด้วยพระองค์เอง
ชิน	ยังสัตว์โลกให้ข้ามถึงฝั่ง คือพระนิพพาน
อปฺุปฏิปฺุคฺโค	ชำระแก้ปัญจพิธมาร
นินฺุรฺุปโม	หาบุคคลจะเปรียบเทียบมิได้
รํสี ตสฺส ภควโ	หาที่จะอุปมามีได้
สพฺุพาภรณฺุสฺตีตา	อันว่าพระรํสีแห่งพระผู้มีพระภาคนั้น
การณ	ประดุจเครื่องสรรพอาภรณ์ประดับพระองค์
อณฺุฆเณสํ เทวมนฺุสฺสานํ	อันว่าอัจฉริยะเหตุ
	แห่งเทพยดา แลมนุษย์ทั้งหลายอื่น

มณเฑ การณ์
พุทธสุส เอว
น โหติ หา บั

จะเหมือนด้วยอัศจรรย์เหตุ
แห่งสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์เดียว
มิได้

(จากหนังสือ สวดมนต์แปล ฉบับทอพระสมุทวชิรญาณ พิมพ์ครั้งแรก ร.ศ. ๑๒๘

โรงพิมพ์บำรุงนุกุลกิจ หน้า ๒๕๕-๒๖๐)

วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

สมาธิ คือความสงบ สบาย และความรู้สึกเป็นสุขอย่างยิ่งที่มนุษย์สามารถสร้างขึ้นได้ด้วยตนเอง เป็นสิ่งที่พระพุทธศาสนากำหนดเอาไว้เป็นข้อควรปฏิบัติ เพื่อการดำรงชีวิตอย่างเป็นสุข ไม่ประมาท เต็มไปด้วยสติ สัมปชัญญะและปัญญา อันเป็นเรื่องไม่เหลือวิสัย ทุกคนสามารถปฏิบัติได้ง่ายๆ

ดังวิธีปฏิบัติที่**พระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี** (สด จนฺทสโร) หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ได้เมตตาสั่งสอนไว้ ดังนี้

๑. กราบบูชาพระรัตนตรัย เป็นการเตรียมตัวเตรียมใจให้นุ่มนวลไว้เป็นเบื้องต้น แล้วสมาทานศีลห้าหรือศีลแปด เพื่อย้ำความมั่นคงในคุณธรรมของตนเอง

๒. คุกเข่าหรือนั่งพับเพียบสบายๆ ระลึกถึงความดี ที่ได้กระทำแล้วในวันนี้ ในอดีต และที่ตั้งใจจะทำต่อไปในอนาคต จนวนรากับว่าร่างกายทั้งหมด ประกอบขึ้นด้วยธาตุแห่งคุณงามความดี ล้วนๆ

๓. นั่งขัดสมาธิ ขาขวาทับขาซ้าย มือขวาทับมือซ้าย นิ้วชี้ขวาจรดนิ้วหัวแม่มือซ้าย นั่งให้อยู่ในท่าที่สบายๆ ไม่ฝืนร่างกายมากจนเกินไป ไม่ถึงกับเกร็ง แต่อย่าให้หลังโค้งงอ หลับตาพอสมควร คล้ายกับกำลังพักผ่อน ไม่บีบกล้ามเนื้อตาหรือว่าขมวดคิ้ว แล้วตั้งใจมั่น ทำใจสบายๆ สร้างความรู้สึกให้พร้อมทั้งกายและใจ ว่ากำลังจะเข้าไปสู่ภาวะแห่งความสงบ สบายอย่างยิ่ง

๔. นึกกำหนดนิมิต เป็น “ดวงแก้วกลมใส” ขนาดเท่าแก้วตาดำ ไสบริสุทธ์ ปราศจากราคีหรือรอยตำหนิใดๆ ขาวใส เย็นตาเย็นใจ ดังประกายของดวงดาว ดวงแก้วกลมใส นี้เรียกว่า **บริกรรมนิมิต** นึกสบายๆ เหมือนดวงแก้วนั้นมานิ่งสนิทอยู่ ณ ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ นึกไปภาวนาไปอย่างนุ่มนวล เป็นพุทธานุสติว่า “**สัมมาอะระหัง**” หรือค่อยๆ น้อมนึกดวงแก้วกลมใสให้ค่อยๆ เคลื่อนเข้าสู่ศูนย์กลางกายตามแนวฐาน โดยเริ่มต้นตั้งแต่ว่านที่ ๑ เป็นต้นไป น้อมด้วยการนึกอย่างเบาๆ สบายๆ ใจเย็นๆ พร้อมกับคำภาวนา สัมมา อะระหัง

อนึ่ง เมื่อนิมิตดวงใส กลมสนิทปรากฏแล้ว ณ กลางกาย ให้วางอารมณ์สบายๆ กับนิมิตนั้น จนเหมือนกับว่าดวงนิมิตเป็นส่วนหนึ่งของอารมณ์ หากดวงนิมิตนั้นอันตรธานหายไป ก็ไม่ต้องนึก

เสียชีวิตให้วางอารมณ์สบายๆ แล้วนึกนิมิตนั้นขึ้นมาใหม่แทนดวงเก่า หรือเมื่อนิมิตนั้นไปปรากฏที่อื่นที่มีใช่ศูนย์กลางกาย ให้ค่อยๆ น้อมนิมิตเข้ามาอย่างค่อยเป็นค่อยไป ไม่มีการบังคับ และเมื่อนิมิตมาหยุดสนิท ณ ศูนย์กลางกาย ให้วางสติลงไปยังจุดศูนย์กลางของดวงนิมิต ด้วยความรู้สึกล้ำๆ มีดวงดาวดวงเล็กๆ อีกดวงหนึ่งซ้อนอยู่ตรงกลางดวงนิมิตดวงเดิม แล้วสนใจเอาใจใส่แต่ดวงเล็กๆ ตรงกลางนั้นไปเรื่อยๆ ใจจะปรับจนหยุดได้ถูกส่วนแล้ว จากนั้นทุกอย่างจะค่อยๆ ปรากฏให้เห็นได้ด้วยตนเอง เป็นภาวะของดวงกลมที่ทั้งสี่ทั้งสว่าง ผุดซ้อนขึ้นมาจากกึ่งกลางดวงนิมิต ตรงที่เราเอา ใจใส่อย่างสม่ำเสมอ

ดวงนี้เรียกว่า **“ดวงธรรม”** หรือ **“ดวงปฐมมรรค”** อันเป็นประตูเบื้องต้นที่จะเปิดไปสู่หนทางแห่งมรรคผลนิพพาน การระลึกนึกถึงนิมิต หรือดวงปฐมมรรคสามารถทำได้ในทุกแห่งทุกที่ทุกอิริยาบถ เพราะ**ดวงธรรมนี้คือที่พึ่งที่ระลึกอันประเสริฐของมนุษย์**

ข้อแนะนำ คือ **ต้องทำให้สม่ำเสมอเป็นประจำ ทำเรื่อยๆ ทำอย่างสบายๆ** ไม่เร่ง ไม่บังคับ ทำได้แค่ไหนให้พอใจแค่นั้น อันจะเป็นเครื่องสกัดกั้น มิให้เกิดความอยากจนเกินไป จนถึงกับทำให้ใจต้องสูญเสียความเป็นกลาง และเมื่อการปฏิบัติบังเกิดผลแล้ว ให้หมั่นตรึกระลึกนึกถึงอยู่เสมอ จนกระทั่งดวงปฐมมรรคกลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับลมหายใจ หรือนึกเมื่อใดเป็นเห็นได้ทุกที

อย่างนี้แล้ว **ผลแห่งสมาธิจะทำให้ชีวิตดำรงอยู่บนเส้นทางแห่งความสุข ความสำเร็จ และความไม่ประมาทได้ตลอดไป** ทั้งยังจะทำให้สมาธิละเอียดอ่อนก้าวหน้าไปเรื่อยๆ ได้อีกด้วย

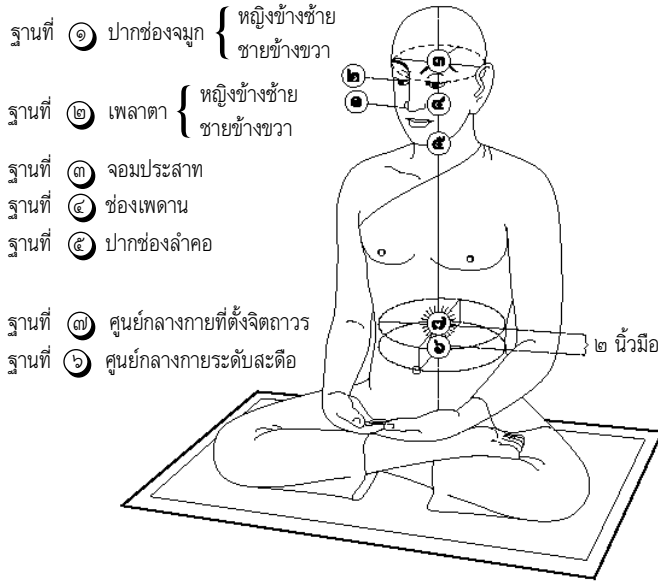
ข้อควรระวัง

๑. อย่าใช้กำลัง คือไม่ใช่กำลังใดๆ ทั้งสิ้น เช่น ไม่บีบบกล้ามเนื้อตา เพื่อจะให้เห็นนิมิตเร็วๆ ไม่เกร็งแขน ไม่เกร็งกล้ามเนื้อหน้าท้อง ไม่เกร็งตัว ฯลฯ เพราะการใช้กำลังตรงส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายก็ตามจะทำให้จิตเคลื่อนจากศูนย์กลางกายไปสู่จุดนั้น

๒. อย่าอยากเห็น คือทำใจให้เป็นกลาง ประคองสติ มิให้เปลวจากกิจกรรมภavana และกิจกรรมนิมิต ส่วนจะเห็นนิมิตเมื่อใดนั้น อย่ากังวล ถ้าถึงเวลาแล้วยอมเห็นเอง การบังเกิดของดวงนิมิตนั้น อุปมาเสมือนการขึ้นและตกของดวงอาทิตย์ เราไม่อาจจะเร่งเวลาได้

๓. อย่ากังวลถึงการกำหนดลมหายใจเข้าออก เพราะการฝึกสมาธิเจริญภาวนาวิชาธรรมกาย อาศัยการนึก **“อาโลกกลิน”** คือกลืนความสว่างเป็นบาทเบื้องต้น เมื่อเกิด นิมิตเป็นดวงสว่างแล้ว ค่อยเจริญวิปัสสนาในภายหลัง จึงไม่มีความจำเป็นต้องกำหนดลมหายใจเข้าออกแต่ประการใด

ภาพแสดงที่ตั้งจิตทั้ง ๗ ฐาน

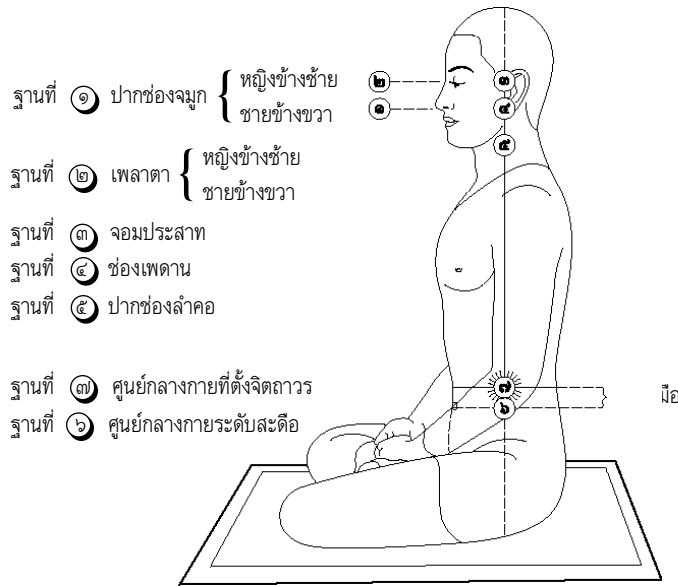
๔. เมื่อเลิกจากนั่งสมาธิแล้ว ให้ตั้งใจไว้ที่ศูนย์กลางกายที่เดียว ไม่ว่าจะอยู่ในอิริยาบถใดก็ตาม เช่น ยืน เดิน นอนหรือนั่งก็ดี อย่าย้ายฐานที่ตั้งจิตไปไว้ที่อื่นเป็นอันขาด ให้ตั้งใจบริกรรมภาวนาพร้อมกับนึกถึงบริกรรมนิมิตเป็นดวงแก้วใสควบคู่กันตลอดไป

๕. นิมิตต่างๆ ที่เกิดขึ้นจะต้องน้อมไปตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกายทั้งหมด ถ้านิมิตที่เกิดขึ้นแล้วหายไป ก็ไม่ต้องตามหา ให้ภาวนาประคองใจต่อไปตามปกติ ในที่สุดเมื่อจิตสงบ นิมิตย่อมปรากฏขึ้นใหม่อีก

สำหรับผู้ที่นั่งถือพระพุทธรูปศาสนา เพียงเพื่อเป็นอารมณ์ระดับกาย หรือเพื่อเป็นพิธีการชนิดหนึ่ง หรือผู้ที่ต้องการฝึกสมาธิเพียงเพื่อให้เกิดความสบายใจ จะได้เป็นการพักผ่อน หลังจากการปฏิบัติหน้าที่ภารกิจประจำวัน โดยไม่ปรารถนาจะทำให้ถึงที่สุดแห่งกองทุกข์ เพราะยังคิดอยู่ว่าการอยู่กับบุตรภรรยา การมีหน้ามีตาทางโลก การท่องเที่ยวอยู่ในวิภวภูตสังสาร เป็นสุขกว่าการเข้านิพพาน เสมือนทหารเกณฑ์ที่ไม่คิดจะเอาดีในราชการอีกต่อไป

ดังนั้น การฝึกสมาธิเบื้องต้นเท่าที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ ก็พอเป็นปัจจัย ให้เกิดความสุขได้พอสมควร เมื่อชักซ้อมปฏิบัติอยู่เสมอๆ ไม่ทอดทิ้ง จนได้ดวงปฐมมรรคแล้ว ก็ให้หมั่นประคองรักษาดวงปฐมมรรคนั้นไว้ตลอดชีวิต และอย่ากระทำความชั่วอีก เป็นอันมั่นใจได้ว่าถึงอย่างไรชาตินี้ ก็พอมิตที่พึง

ภาพแสดงที่ตั้งจิตทั้ง ๗ ฐาน

ที่เกาะที่ดีพอสมควร คือเป็นหลักประกันได้ว่าจะต้องตกนรกแล้ว ทั้งชาตินี้และชาติต่อไป

ประโยชน์ของการฝึกสมาธิ

๑. ผลต่อตนเอง

๑.๑ ด้านสุขภาพจิต

- ส่งเสริมให้คุณภาพของใจดีขึ้น คือ ทำให้จิตใจ ผ่องใส สะอาด บริสุทธิ์ สงบ เยือกเย็น ปลอดภัย โปร่ง โล่ง เบา สบาย มีความจำ และสติปัญญาดีขึ้น

- ส่งเสริมสมรรถภาพทางใจ ทำให้คิดอะไรได้รวดเร็ว ถูกต้อง และเลือกคิดแต่ในสิ่งที่ดีเท่านั้น

๑.๒ ด้านพัฒนาบุคลิกภาพ

- จะเป็นผู้มีบุคลิกภาพดี กระฉับกระเฉง กระปรี้กระเปร่า มีความองอาจสง่าผ่าเผย มีผิวพรรณผ่องใส

- มีความมั่นคงทางอารมณ์ หนักแน่น เยือกเย็นและเชื่อมั่นในตนเอง

- มีมนุษยสัมพันธ์ดี วางตัวได้เหมาะสมกับกาลเทศะเป็นผู้มีเสน่ห์ เพราะไม่มักโกรธ มีความเมตตา กรุณาต่อบุคคลทั่วไป

๑.๓ ด้านชีวิตประจำวัน

- ช่วยให้คลายเครียด เป็นเครื่องเสริมประสิทธิภาพในการทำงาน และการศึกษาเล่าเรียน
- ช่วยเสริมให้มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง เพราะร่างกายกับจิตใจย่อม มีอิทธิพลต่อกัน ถ้าจิตใจเข้มแข็ง ย่อมเป็นภูมิต้านทานโรคไปในตัว

๑.๔ ด้านศีลธรรมจรรยา

- ย่อมเป็นผู้มีสัมมาทิฐิ เชื้อกฎแห่งกรรม สามารถ ค้ำครองตนให้ พ้นจากความชั่วทั้งหลายได้ เป็นผู้มีความประพฤติดี เนื่องจากจิตใจดี ทำให้ ความประพฤติทางกายและวาจาดีตามไปด้วย
- ย่อมเป็นผู้มีความมักน้อย สันโดษ รักสงบและมีขันติเป็นเลิศ
- ย่อมเป็นผู้มีความเอื้อเฟื้อ เพื่อแผ่ เห็นประโยชน์ ส่วนรวมมากกว่า ประโยชน์ส่วนตัว ย่อมเป็นผู้มีสัมมาคารวะ และมีความอ่อนน้อมถ่อมตน

๒. ผลต่อครอบครัว

๒.๑ **ทำให้ครอบครัวมีความสงบสุข** เพราะสมาชิกในครอบครัวเห็นประโยชน์ของการประพฤติธรรม ทุกคนตั้งมั่นอยู่ในศีล ปกครองกันด้วยธรรม เด็กเคารพผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่เมตตาเด็ก ทุกคนมีความรักใคร่สามัคคี เป็น น้ำหนึ่งใจเดียวกัน

๒.๒ **ทำให้ครอบครัวมีความเจริญก้าวหน้า** เพราะสมาชิกต่างก็ทำหน้าที่ของตนโดยไม่บกพร่อง เป็นผู้มีความอดทน เมื่อกฎหมายครอบครัวหรือมีอุปสรรคอันใด ย่อมร่วมมือกันแก้ไขปัญหานั้นๆ ให้ลุล่วงไปได้

๓. ผลต่อสังคมและประเทศชาติ

๓.๑ **ทำให้สังคมสงบสุข** ปราศจากปัญหาอาชญากรรม และปัญหาสังคมอื่นๆ เพราะปัญหาทั้งหลายที่เกิดขึ้นในสังคม ไม่ว่าจะเป็นปัญหาการฆ่า การข่มขืน โจรผู้ร้าย การทุจริตคอร์รัปชัน ล้วนเกิดขึ้นมาจากคนที่ขาดคุณธรรม เป็นผู้ที่จิตใจอ่อนแอ หวันไหวต่ออำนาจลี้ลับยั่ววนหรือกิเลสได้ง่าย ผู้ที่ฝึกสมาธิย่อมมีจิตใจเข้มแข็ง มีคุณธรรมในใจสูง ถ้าแต่ละคนในสังคมต่างฝึกฝนอบรมใจของตนให้หนักแน่น มั่นคง ปัญหาเหล่านี้ก็จะไม่เกิดขึ้น ส่งผลให้สังคมสงบสุขได้

๓.๒ ทำให้เกิดความมีระเบียบวินัย และเกิดความประหยัด ผู้ที่ฝึกใจให้ตั้งงามด้วยการทำสมาธิอยู่เสมอ ย่อมเป็นผู้รักความมีระเบียบวินัย รักความสะอาด มีความเคารพกฎหมายของบ้านเมือง ดังนั้นบ้านเมืองเราก็จะสะอาดน่าอยู่ ไม่มีคนมั่งง่ายทิ้งขยะลงบนพื้นถนน จะข้ามถนนก็เฉพาะตรงทางข้าม เป็นต้น เป็นเหตุให้ประเทศชาติไม่ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณ เวลา และกำลังเจ้าหน้าที่ที่ต้องใช้ไปในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากความไม่มีระเบียบ วินัยของประชาชน

๓.๓ ทำให้สังคมเจริญก้าวหน้า เมื่อสมาธิในสังคมมีสุขภาพจิตดี รักความเจริญก้าวหน้า มีประสิทธิภาพในการทำงานสูง ย่อมส่งผลให้สังคมเจริญก้าวหน้าตามไปด้วย และเมื่อมีกิจกรรมของส่วนรวม สมาธิในสังคมก็ย่อมพร้อมที่จะสละความสุขส่วนตน ให้ความร่วมมือกับส่วนรวมอย่างเต็มที่ แม้มีผู้ไม่ประสงค์ดีต่อสังคมมาข่มขู่ให้เกิดความแตกแยก ก็จะไม่เป็นผลสำเร็จ เพราะสมาธิในสังคมเป็นผู้มีจิตใจหนักแน่น มีเหตุผล และเป็นผู้รักสงบ

๔. ผลต่อศาสนา

๔.๑ ทำให้เข้าใจพระพุทธศาสนาได้อย่างถูกต้อง และรู้ซึ่งถึงคุณค่าของพระพุทธศาสนา รวมทั้งรู้เห็นด้วยตัวเองว่าการฝึกสมาธิไม่ใช่เรื่องเหลวไหล หากแต่เป็นวิธีเดียวที่จะทำให้พันทุกข์เข้าสู่นิพพานได้

๔.๒ ทำให้เกิดศรัทธาตั้งมั่นในพระรัตนตรัย พร้อมทั้งจะเป็นหนายแก้ต่างให้กับพระศาสนา อันจะเป็นกำลังสำคัญในการเผยแผ่การปฏิบัติธรรมที่ถูกต้อง ให้แพร่หลายไปอย่างกว้างขวาง

๔.๓ เป็นการสืบอายุพระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองตลอดไป เพราะตราบใดที่พุทธศาสนิกชนยังตั้งใจปฏิบัติธรรม เจริญสมาธิภาวนาอยู่ พระพุทธศาสนาก็จะเจริญรุ่งเรืองอยู่ตราบนั่น

๔.๔ จะเป็นกำลังส่งเสริมทะนุบำรุงศาสนา เพราะเมื่อเข้าใจซาบซึ้งถึงประโยชน์ของการปฏิบัติธรรมด้วยตนเองแล้ว ย่อมจะชักชวนผู้อื่นให้ทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนาตามไปด้วย

เมื่อใดที่ทุกคนในสังคมตั้งใจปฏิบัติธรรม ทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา เมื่อนั้นย่อมหวังได้ว่าสันติสุขที่แท้จริงจะบังเกิดขึ้นอย่างแน่นอน.

คำอธิษฐานประจำวัน

บุญใด ที่ข้าพเจ้าได้ทำในบัดนี้ เพราะบุญนั้น และการอุทิศแผ่ส่วนบุญนั้น
ขอให้ข้าพเจ้า ทำให้แจ้ง โลกุตตรธรรมแก้ในทันที ข้าพเจ้าเป็นผู้อภัพอยู่
ยังต้องท่องเที่ยวไป ในวัฏฏสงสาร

ขอให้ข้าพเจ้าเป็นเหมือนพระโพธิสัตว์ ผู้เที่ยงแท้ ได้รับพยากรณ์ แต่พระ-
พุทธเจ้าแล้ว ไม่ถึงฐานะ แห่งความอภัพ ๑๘ ประการ

ขอให้ข้าพเจ้า พึงเว้นจากเวรทั้งห้า พึงยินดีในการรักษาศีล ไม่เกาะเกี่ยว
ในกามคุณทั้งห้า พึงเว้นจากเบียดเบียนดังกล่าว คือกามคุณ

ขอให้ข้าพเจ้า ไม่พึงประกอบด้วยทวิภูชิว พึงประกอบด้วยทวิภูชิตังงาม
ไม่พึงคบมิตรชั่ว พึงคบแต่บัณฑิตทุกเมื่อ

ขอให้ข้าพเจ้า เป็นบ่อที่เกิดแห่งคุณ คือศรัทธา สติ ทิри โอตตปปะ ความ
เพียรและขันติ พึงเป็นผู้ที่ศัตรูครอบงำไม่ได้ ไม่เป็นคนเขลา คนหลงมกมาย

ขอให้ข้าพเจ้า เป็นผู้ฉลาดในอุบาย แห่งความเลื่อมและความเจริญ เป็น
ผู้เฉียบแหลม ในอรรถและธรรม ขอให้ญาณของข้าพเจ้า เป็นไปไม่ข้องขัด ใน
ธรรมะที่ควรรู้ ประดุจลมพัดไปในอากาศฉะนั้น

ความปรารถนาใดๆ ของข้าพเจ้า ที่เป็นกุศล ขอให้สำเร็จ โดยง่ายทุกเมื่อ
คุณที่ข้าพเจ้ากล่าวมาแล้วทั้งปวงนี้ จงมีแก่ข้าพเจ้า ทุกภพทุกชาติ

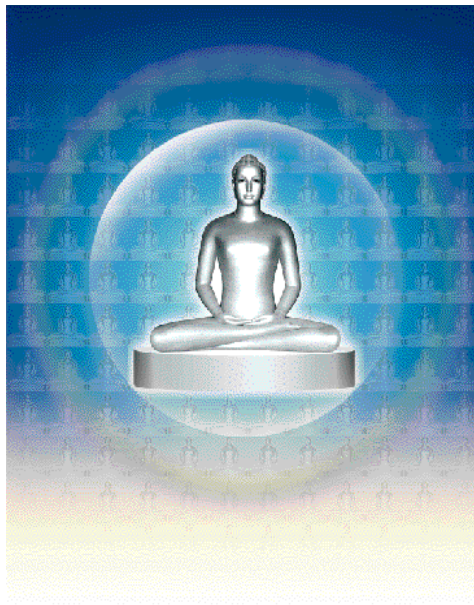
เมื่อใด พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้แสดงธรรมเครื่องพ้นทุกข์ เกิดขึ้นแล้ว
ในโลก เมื่อนั้น ขอให้ข้าพเจ้า พ้นจากกรรมอันชั่วช้าทั้งหลาย เป็นผู้ได้ออกาส
แห่งการบรรลุธรรม

ขอให้ข้าพเจ้า พึงได้ความเป็นมนุษย์ ได้เพศบริสุทธิ ได้บรรพชาอุปสมบท
แล้ว เป็นคนรักศีล มีศีล ทรงไว้ซึ่งพระศาสนา ของพระบรมศาสดา

ขอให้เป็นผู้มีการปฏิบัติธรรมได้โดยสะดวก ตรัสรู้ได้พลัน กระทำให้แจ้ง
ซึ่งอรหัตตผลอันเลิศ อันประกอบด้วยธรรมะ มีวิชชา เป็นต้น

ถ้าหากพระพุทธเจ้าไม่บังเกิดขึ้น แต่กุศลกรรมของข้าพเจ้าเต็มเปี่ยมแล้ว
เมื่อเป็นเช่นนี้ ขอให้ข้าพเจ้า พึงได้ญาณ เป็นเครื่องรู้เฉพาะตน อันสูงสุดเทอญ ฯ

สวดมนต์ ฉบับอภิมหาธรรมทนายาท และอุปสมบทหมู่

รูปเล่ม : กองวิชาการ สำนักพัฒนาบุคลากร

ออกแบบปก : กองพุทธศิลป์

พิมพ์ครั้งที่ ๙ : มีนาคม ๒๕๔๒

จำนวน : ๑๐,๐๐๐ เล่ม

ลิขสิทธิ์ : วัดพระธรรมกาย และ มูลนิธิธรรมกาย

๒๓/๒ หมู่ ๗ ต.คลองสาม อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี ๑๒๑๒๐
โทร. ๕๒๔-๐๒๕๗-๖๓ ต่อ ๒๒๕๐